ימי וכשראם אתם בנו עומד אצל הפתח אמר לו כי מי אתה מעשה כאלו והשיב לו אני עומד פה זה זמן רב ואינו יודע מה זאתה. בקשני שתמלוך עוד עבורי ואמר בחוב אצלי אמתא אדבר עוד עבורך. ולעזן עוד מ"ד הספרים כבראשונה והשיב הב"ד אמלוך זה הדבר שייך לב"ד אמנו כ"א לגבות מעל גבוה וכו' ואיך יש הכך הכל ואת מזכר אמנו ואכתוב לך עליה לסיבל הכ"ל הכל הק' מוס' יעקב יוסף בעטמ"ח ולעק חעק ג"ב בבנים ובקובלנת רבה על זה בדולים בברוף בפרוו הק' ולאה הכ"ל אותו כשמוחל אצל הפתח ואתה הוחו יוסף מה אתה עושה בכאן והשיב לו בכ"ל ובקש שימלוך עבורו והשיבו כ"ל אם לא אמבה אדבר עליך עוד והביאו לבבר הכ"ל בכ"ל ובן בך כלך לו ג"כ והוא עומד בפחי בכם כי אין עוזר ואין חומל לו ומיד שמע קול רעש גדול חבר ממש רעמו כל הגומנות והכריחו אלו מקום כי הבעמ"ע בעצמו בא אל הסיבל ולאה אותו בהוא עומד אצל הפתח אמר אותו יוסף מה עשקך בכאן והשיב לו כ"ל וגם בקשני אתה אדוני אבי והבב דק"ק פולנאי שיומלוהו עוב בעדי ובכאן אני בכן מבקש אני מעלה כבוד קדושתו שימלוך עוב עבורי ובקש הבב מב"ד שיפטיר אתם בשבר שלום ואוה לו בוך לביתו ולאה לבתעבב אם ולראות אם בשעבב הבעמ"ע ומיד באו אני אבאים ולקחו אותו ובכאו עמו עד שנמלוכו בכלה בוראבתם מעטו עו: הפתפה אמרו לו הבכם בעבלה בזאתם ואת רבם בבוים חופן חעבן וחיון לפניהם ובכו אותו ביבכה בש"ב ובבכבם בבכלה בחמיל לבזיא:

מעשה נורא מאת הרב הצדיק הקדוש הבור ועני. ר"ה זאב וואלף מזבארז.

פ"א בעברו מלבלין דרך לעמבערג. הז הלבו לו חסודי הבדה לקבל פני בעמתם וביבו בם עשיר גדול אחד בהוכם לקראתו לדרום שלומו וכרב הכ"ל הבים והתבונן בפני הבשיר ואמר לו דבר לי מלוך הבר. ובאמרו הבשיר ידבר אדוני כי שומע אבלו ואתמר לו אמר. ה אני אבשים אתם בין בשיר אחת וסי' אחבת עשיר מופלג גדול מבל בני עיבו ובשני בי' אבינו גדול ואחיו העשיר הי' מתן לו בדי פרבבות אבשי ביתו ואמרו ובשמו ובשיבו. ויבי היום אחיו אחיו בשיר בלבו. בלא אתי בעני אים תבונות ואים אמונים ואבם מעולר בבמיבו בבי אדם אולם לחוב הבבפם בעוברי נבבו בי אין לו בבם לעשות אל בבבבר וקבין אחת בבוחק אחליאהו אבר בל יבי אין יבי' בעניות. ויוצן עם מוהבבו ומיודעיו ויעבו בולם יחליו אבר יי.

לו אלף אלומים ויעשה לו מבחר עד ב' יבבר ובבבר. ואת אחיו לבבריהם בתמלו אל אחיו האמולבן אבה אבר בצאתו מרחם אמו ובקרא אחי בבבר אחי ידיע נפשי. הא לך אלף אלומים ותקנה לך בחורה אבבר תמוה נפשך אלין יום' אוחר ויקומך מעבר ומתבשות אחיו אבינו בבבר בבבר אל בי תבבל ובייבי בלים אז אחבור לי אחי בבבבם אזה. ובשבל אל בבי אחי אבל אחי בבבר אבל ובשני בבבל אל בבבבם בבמתבם רבה אבל אחיו בשבר ואמר לו ברוך אתה לי' אחי שבייתבנו. ויבבבר אחי אחיו בשבר ובבבר לי אחי אתה לי' אחי שבייתבנו. אבל אחיו בבבר בבבר בבבר

אם לפשוט בעד הרחוקה מהמרחקה אמרי טולך דנאמר אם מאמם
ומשפט עבדי ונו׳:

עם אחת בא לפני אדם ג׳ מחבורות שהיה מקרב מאוד אצלו
והיה קובל לפניו על מחשבו שהיו בו פעמים ומעלה גדולה
מו. והחכם האדם הסמוך בדעתו שיגער על המשוחף שהיה לחשות
נתו אחריו כי היה יודע בעצמו כי הוא חשוב בדול אצלו מ״ב־ריו
ל״ב סקולות. מה זה חתבונן כי אבני אבנים יחבר המחבר.
יולר אחבת שמעאל שום אל״ל אל אחד ואחר בשום ואמה אקלפ
עליו יותר עליך ח״ו

עם אחד שמע על בת אחת שיושבים בעד שמים ושחוקים בקלרפיון
ונא לפניו הקבלנא מחמיר אקר אליהם. אז הביא הרמ״ם
ן מותם לכף זכות וכה דברי הרמ״ם אלהים אלהי רוחים ליעבד את
יאם שהיה נמנאים אלילות כיצים לכן יתיבו מ״ב לחיות בעבר
אשר הרי אצלם דבר זה הכיל אז בוודאי יעבדו את בוראם
וישבו תשובה שלימה

זה נבחור קצת סתורים מאת הרב הקדוש והטהור
דמי לבר אליהו הנודע בכל העולם בשם רבי ליב
שרשם וצללת״ה:

הקולת בתיבות:

הנה עיר קטנה סמוכה למתאליב דרוסיה אבביה בינעשיס
שמה ושיש שמים ר׳ ליב שרשם שמה בביתו כי כן
היה דרכו בקודש כל ימיו היה עם עד ולא שתמשמה במקום
אי הרבה ובעיר הזאת עוד לא היו מכירים אותו ומתאכסן
בית אגיד אי מחזיק הארענדע מהעיר וכאשר הכירו אותו
לילה. שמים ודיק כבדו אותו אנשי העיר מאד. והעבקר
אשר היה לו בעיר הזאת עגלה עמה עד עתה מכל הדם ואתי
אשתו ידעתי אם הבר בבלתי מחכידי הזמן כי כל עבקו
היה לברכם את הצדיקים הנסתרים אשר אסור להם לגלות
עצמם כל ימיהם כי המה מעלמא דאתכסיא והרב ר׳ ליב
אמ״ל ידע מכולם והיה לו הכירות עם כולם וכל ימיו היה
מבקרם. והיה דרכו להלוות איזה סך גדול מאנשים
מקורבים אלו ומתן לסם בער על זה ושיש פורע בזמנו.
על כן הסתרתו כי אחת הטעם היה עסק גם בבוטיקים):
ידוי בשם ערב שבת קודם אחר חצות אחר שאכל הרב
במקום קרא את מגיד הכ״ל ואמר לו שאלוב אחת
קטנה אשאל ממעמאהכם אל כי אם מיבוא פני הרבי דרכי מנהיג
בכל ערב שבת לגמוא מעמו לעיל על הש״ס ויש לי איזה
טעם מזה ועל כן ימצאו לי אמרתו לחמם לי הסוס
ויסע עמו מעמו על מגרש הרחבה. ויש הנגיד מיקר במקרמו
כי יסע עם הזקן למקום אשר יחפוץ. ויהי בנסעם מחוץ
לעיר ויבקש הרב מהמגרש כי יתן לו חבלי הסוסים והוא
יסב אלו ויתן לו המגרש. והרב ליקחם עוני הנעדרים רק
עיר וכפר עיר וכפר ונרלה לו כאלו הם פורחים בחויר ונסעו

כך בעות שמים עד בואה לעיר גדולה מאוד ואנשים רבים
בעיני המגרש ובעיניהם הרב בחמוד העיר ואמר לו
הרב הנתן פה עוד כי מיקר אשובה ומסע לבתינו. ועל לו
הרב ואשרלא עוד מקומם כי ירא לדבר דבר ובעיומה
מיום ובעיומים הרי״ולא בקרבו כי ירא לוא לוא מבוגע
מגרלה עיניו ופן הנעלם אלמה מקום מגורה הבדים כי
לא ידע מה לחשוב בזה והרב אם יהודי הולך ויכיר המגרה
כי זה אים עברי ואיבלהו לאמר בחסדך הגד לי אם הבר
האחה ולעבר בו האים הבפר אחר ובעד כי לא חדע היא
ווינן הבירה עם מי בתת לכאן אל אחיי הבאים ויען לו
עם אחר ר׳ ואמרי מבפר אמנו מנוך ולא הגיד לי אם המקום
הזה ולך לו הלאים והמגלגן המגרה בחבר מקומם בדעתו
אלב בחבן דומם מבוהל מרעיונו לבבו. ואחר אם הרב אל
הגעלה ואמר לו הבן ולך כי פבה הוים ובבר הרב על הגעלה
עד ילאו מהעיר ואר״כ לקח את החבלים לידו ויסע במהרה
ומעגלן ורוחה ומקומם ממלאה עיניו מבטיחים וכפיים
הבחרים לגרלה עיניו. ובתוך כך ראה גם את העיר
בוגעמה והבום הלך קדום לפניו לאת בדרכו ומסור לו הרב
מבלי הבום ומבוהל הבירה. ויספר המגרה לאדונו את כל
אשר קרהו ועלנו אמנו ומחבבהו למגוגע ומבינה. ואמר
המגרה לבן אשר יבבוה פה הזקן גם את בבת הבלה בה
בן שיעבדי אמינו מיבבו עוד הבפעם לווינן אמנו לי מעמו לקנות
אחה חפץ בווינן ואביא לכם רשמות הבוחר מווינן אז
אמינו לי כי לא בחלום הייתי בווינן רק הבקין. ואמר כן
בעבם לאשר בדרה ואחה בחוק פן ובמע הזקן לא ירלה
ליקח לבוחו אוחו. וכן הים בערב שבת הבני בקש עוד
הפעם הבב את המגיד ביאור לבבו למגרהו לפני אמו ויקן הבגיד
כסף לבמגרה לקנות לו בבין קטן ובינבא לו הדלעבע מיום
אשר קנה. וכבואה לווינן הלך מיבה המגרה לחנות ויקנה
עם בבין קטן ויבקש מהבוחר כי יבחוב לו הדלעבע מיום
אחר קנה ויבחוב אותה אל הבבין וכן עשה לו הבחורה:
ידוי בלאחר חזר המגרה עם הרב מווינן ויהן לאדונו הבבין עם
הדלעבע ויתבלא מאוד עתה ולא יכלו להתאחבק מבלבול את
הרב אלם בבים דברי המגרה כי הים עם בו״מ בווינן ואמר לפם
בבינה הדברים כי לא יודע דבר קבלה בווינן וכל ערב שבת קודם
עם בבין לאיש עסק הבלבד. ו׳ המן הבגיד הבבפה
בפני מאוד להיות בווינן אבבקם מבומעל״ל כי יקחני אחיי בעת בפני
ובבינה מ״ב. ובערב שבת הבלבד נעשו אבבקם הרב אחתן הבגיד
והמגרה ובבד עשה בבל בבינה בווינן אמר הרב לחתן הבגיד
אחה חבעבבה פה ואחבי אלך אל מ״ש מועבבה למקום בבלבן לי.
אלבים לו אבבבבר בבל בבלחבו ובבלם הלך אחר הרב לבחום מה עשה
שיה והבבר הרב אלך לאחר הזקנם אשר בים בעת הבים ובבא בבחוב
לאחר הזקנם הרבים הרב בי בבבבבר אל אולך אחרבי ויב״ר פנינו
אלינו הרב בראבנו ואמר לו איך בשמח ליך במקום מבוקן בזה
ושאחה אחנו בחבורחי ואל הנשבה ולך מבוקר אלבי אחבחיה והבחר אבא
הבבינה ידך מבחבורחי כי אחבבר אחר אלבים ואחיך אחבבר אבא
בחבורה ולך אחרבי. ויבלאם כי הוא הולך לבית הזקנם (ובשבה אבל
מם

מה שעשה ויהוא לכל אשר מעיני מצא) וכל שומרי החוקים לא ראיתי והחוקים הם יפים ונם הסוסות ומתיתן לו הרב על בוש ויאמר להתרעם כבר פנה היום ובוקר כי מקיץ הרבים ויביר עינו הרבה להעבור כל אמת שבו כל דברי ותורו לריחם . והעבור הכל הוא חזקו אשר שיבו לו אדם בעצמו היום עם הרב בוויגן אל הזקים הכל ואח"כ היה הרב בוויגנים שמה שבועות ומשם נסע לעלתמיר ויתמהמהו שם שמה שבוטאה ונם מסה נסע כל ערב שבת אחר תפוח לוויגן ואת מילא לבל

פעם. אחה נסע רבי ליב עם הר"ר עזריאל הכ"ל לווילנא .

ובבואם שמוך לווילנא שלחה ויוערסניון רוסאם היה שם בית נדול שייכה ולזה שייך להתרעדרר מהביר לה בווילנא הי' ר"ש ביזקר ואון הי' בחול ועי"כ עמדו שם סוחרים הרבה וחיסודי אחר נר שם היה עושר נדול ויתחלכון נם הרב ויקח לו חדר מיוחד ושילם להבעליב עבור החדר ולן שם . ולמחרתו בבוקר שלח אח"כ ר' עזריאל לקרוא אח בעל בתים ויבוא לפניו . ויאמר לו לך לרחוב הלבנים וקרא לי אח הפרנסה מפולין ואמור לו כי ר' ליב קרא לאוהב אחבת מיקם הלוי' ויתבקל בו הלוח ויאמר תכר מטוגנים לי . הנה בריחוב הנבנים אם ראוים שם יהודי . אמת דמו לאלוחו מיקם (כן היה בווילנא היה כך המון שהיה אחור לעשם יהודי ולילך בריחוב אמת ולפני הפוליון היו ממיתים אם מעשה לשם איזה יהודי ואח"כ היה הבוק לבכות אותו אמה מיגלה עד לאחר מהרסתו ואם שלם שיש אחר בת קבולת ה"ר יסכר כי יובלו לדור בהרחוב נ"מלים בערלים בשם) והפרנסה הוא בן מלכים ומעולם לא דיבר עם יהודי ויבוא המסונע הזה ורואם כי אחקלא אח הפרנסה לבאן ולך ממנו לספר אמאו מהמסונע הזה ואחז אלינו ויאמר לו בבקשה מכם לבו נא לדרכם מרס יאוהב לי הרעה מכם ולא לנרמו מביהו ויבער בו הרב ויאמר לו הידעה מי אני אנכי ליב בן הרב ראש לו אם תמעע לי ידעתי כי אחתרב מיקם לך ממני אלוחי יהי' אוהב מוב . וכדברו ומכם פתאום נפלו שני בניו ויאמרו לעמכבר בחולי חזק עד אשר ראה הבעל הבית כי אין פנאי לקרוא לברופאים ויבא להרב ויעמד מרה אנכי אמעע לכל אחר אלוהי יאוהי לך הסיבו ממני אח המנפה אחר נגפה אח אמתי ובכי ויאמר לו הרב לך מהרה להפרנסה ואל תאחר וקרא אוהבו אלי ואמתך ונניך יחדיאלו מיקם . לך מהרה אל הפחד . ויאך האיש בחתי נפלו כי ראה כי כלתה אלוי הרעה ומוכרח עמוע לרחב . ויאמר מוטב יאנו אוהבי לבפרח בני הקטנים ויאך במהרה לרחוב הנבנים בפחד נדול אבל לא אמר אלוי מוב רעה ולא אמר לו שום בריח דבר בעולם עד בואו לבית הפרנסה וידבוק בחלה . ויאמר אלוי עבד מ' מהרסיסי הפרנסה. ואחר ראה כי יהודי נלב על אחבחרבה נפל אלילה על פניו כי כן היה הבעומוס אלאם אם היו רואים יהודי דורך אחמה קדמיסם ואח"כ עמד ואחר מה לך פה ויענהו כי הפרנסה אני לריך ויאך הבעד ונכ לבריסיון פעמה כי יהודי מ' עומד בחבחרבה בחומרו כי לריך להפרנסה. ויספרו הרב להפרנסה. ויאמר הבעומוס אלי ויביאו אותו אלינו ויאמר לו הבעומוס אם שמון ליב ביה אם אדוני מיבא מיבא אלינו ויהי אחרו אח בם ליב בהבל הבר מאוד ויאמר לו בבחה הנני אולך הנני אולך חבה נא עמוד נא אלבים אח מלבנו מיקם הנני אולך ויבכו אבלו הרים מאבלו כי ראה כי הפסיו בסם כל הנוזיון ולעבד ולחזק לעבדיו שיבאו לו המלבושים ולביני אותו מיקם ולאך עם הבעומוס ברגלון בלא שום מרכבה ובאם ראו האחים חיל אח הפרנסה בעיר רבי לעשות לו הכבוד הנעיר לו בדרכם אבל הבל הוא ומה עליהם בידו ולכן לה והוא הלך לבדו עם הבעומוס ברגלון עד בואו אל הבעומוס :

והמרכבה שלו הפסיה אחריו עם הבעומוס :

ויהי כבואם אל הבית הלך הבעומוס לפניך אל הרב כי הפרנסה הוא פה ויאמר הרב יחבה מעט מיקם אקראהו לבו אלי ואל הבעומוס אום ילך לביתו ואח"כ יצא הרב מחדר ויקרא אח הפרנסה לפני ויבדבו הם רגעים אחדים ואיכ לזה הרב לרבי עזריאל כי יחבוה הבעומוס ויעבו מיקם והפרנסה יצא על המרכבה ויסע ואח"כ בלח אמרי חיל לחפש אח הר. רב ליב בכל המחבואות ולא מצאוהו ויהיה הדבר לבכה נב בעיני הפרנסה לומה הרב אח כל החדרה האחם ילקח ב הבעומוס אלי אח מ' ראה עמדו בחבחרבה ואח"כ בפחקבו הדבר מעמו **ויהי** לימים נאבד הבעד הבעל של יהודי פרנסים ויעלילו עלי הבעומוס כי היהודי ובאם בעבר בפפח ויקחו אוזו בחבחר ושמו לו יסורים קשים והזדבה כי הוא מוכנו בדבר היהודים כי לבב אבד לי יבלו לבעל יסורים ובחר בחיתה אחת מיסורים הרבה . ובעבר הימים ובלבו הבעומוס לבעבר אחומו אל אחר ראיה לבם בי הבעומוס ויעבו בו בחפבים . וכן עשה ולקח אח הבעומוס אחו על הבעומוס ובחזו קבה לו הבעומוס ובלבו אחריו בעבר לעמדו הבעומוס ברחוב ובבעבר בעבל אבר נאבד אלבו אמרומים לי שבוא רואה אותו בחוב מרחוב. ויעמוד הבעומוס בבחבחרבה "מ" ר"ש ביזקר אבר בבחבחרבה ואח"כ בבחבחרבה ויעבו אחו על ברבנו על אחר הבעומוס ואח ובבחבחרבה אחו על הבעומוס ויעבו בו בחבחרבה . וכן עשה ולקח אח הבעומוס אחו על הבעומוס ובחזו קבה לו הבעומוס ובלבו אחריו בעבר לעמדו הבעומוס ברחוב ובבעבר בעבל אבר נאבד אלבו אמרומים לי שבוא רואה אותו בחוב מרחוב. ויעמוד הבעומוס בבחבחרבה "מ" ר"ש ביזקר אבר בבחבחרבה ואח"כ בבחבחרבה ויעבו

יח מעשה הרב ר׳ ליב וגנבה את ה׳ בלבו ובשתוקה לראות
יף דבר ואחר כאעבל בו אמר ואלוה בשיגיע אחד ניתן לך
אכול וישבו לשיגיע אחד ואחר כ״ב פה וגם אלוה אלה ואם על
ואל לקראת אותך ואות אלך לקנות שד סוסים ואחר קנה כל
הסוסים בשביל שבמדבר בשיגיע סוסים ולא נתנום שם ואחר
מלכבה ולא שהה בם נשיאי נגלו ואחר שבו לא הסוסים
זה סם מקדשים מקדשים מן הדרך מבלי משגיח לראות מכל
עבודים אשר הסיגו אותם ואם אותם ולא הטיל. ואחר לישראל
הסוסים מודים אבל אינם יכולים להגיע אותם הנה מן אדם ערל אחד
נגון ויכול לבאיר הסוסים הסוסים יכולים ר׳ מקבל בחר. ממנו אולי ישר
עיני אדוני לעבדו אעבל אעבל ואחר כ״ב לבשיר הסוסים ואחר הפילם ומה קרא אותו
קראת אותו אדוני לעבדו אעבל ואחר כ״ב אל מקבלנו וכאו הסוסים ואבר
אעבל ויקח מוסרות הסוסים בידו ויגבו אות׳ בלי שום פגע ואמרו
לדבר ושמע הפילם:

ודי כאשר אחו לדבר ונשבו אחרי ימים אמר הפילם לישראל
הנחמנו הנה אשר שלח הרב שלבם אחרי לקראת אותי ואחר
אדוני בלי אדוני לבי אוכל ואחר כ״ב לפילם אחרי אמר הנה אל
אשר הגיל לי בחם אשר יצא עליך משפט מות אחבה המשפט על
אחרי אדוני מלקיי׳ ואשקה אותך אל אדוני ומעתי כי ימות לך
אים ישעה מהיאדיל הנה ובנם שהם לא נשמע מאומה ומבלה
נחם נמות ומה שם בשמו אשר אמר נחם ועבד אותך על אחרי אדוני
שקמוהם מיסודי אשר אמר ואחר כ״ב מבלי אדוני אלה הגיל אמרנם
הסוסים הוא שבני הבעבד אשר נגב אותו הטומר פלוי בלילה אבל
לא אותו. ויתמה הפילם מאוד ואחר שהם ידעתי כי יש אלקים
בישראל ואין בו בלילה ולאות שבעדות ומבלו אשנים אל אבל
אבל אתה מה היה לך כי אדון בדבר אשר אמר לך היה אשלם
ואחנגה עמך בי אחי הרגת את הערל לבשרם אבל אם ריח הסוסים
בעיני כל הסמרים ואחר אבדי מלה ומה היה לי לעשות כי לאחיי כי
כשל כח הסבל לסבל את כל הסוסים ואם לא הייתי נופל שדוד אחה
ידם פעמים הרבה ובחרתי במתים אחת פחדומות מלעמת מיחות הרבה
זה לך לראים על כל הבלילים על בני אמתיו ואחר הסוסים
מודים על כל מה שדומים נתתם כאשר דומים אמה כי אי״ש לסם
לבשמע מילם

ואחר כך חסר הפילם מהבטל כי יסבר לו כל המעשה אחו ואמר
לו בשבל לך הטומר נגבו בלילה מבנים הטבבי וכל אשר הגיל
אחו לא כיתם דבר ובבוקר בלילה אמנוי הפילם את הבטל ויבל את
הבריו בפני הטומר והוא לא היה יכול לבחיבו. ולא דין בעבדי בלבד
את הטומר קלבו לגזרים בפני כל העם ובכל הבמשבה הזאת נמצרנו
בדברי הסוסים לפלין:

פעם אחת בא הרב ר׳ ליב לשיר לוקח לו ובעיר הכל הו מקורבים
הרבה והכינו אותו בטוב וזיש דלבו כאשר היה תמיד פרש
בגדול מן ומלוה לזה פעם אחת לוה מלוה אחד בר שלשה מאות
זוזל כסף ונתן לבית שבר חוב. וכאלה הזה הזה חנוני הזה לו
בחנות טר מלא בחר היה מעבר ממנו ומדי כלך בחים לוחד מלא
לקחנה מלא הפתקה מלאלחו לתון הבור מלא ובלא הבנים וכי
אלא בלבם בסבור הזה וזה מולד ומנו פעם תמיהה ומלאה הבסבור
לא היה חבר ובעבם הבאה בבבא הרב לשם ביקם הרב מבאים בר
חן בו לא הבסבר חוב לחרבה ולוה ישלם לו אבל בחים בחים
מלבב בבל בחרני הדבינו לא מלאו. ויבא לחרב ואחר הבחרנו ולא
מ מחיו. ושבל לבא הרב הבה קבים בלא בזו הבנה ואחר לא
יולן עליו לבקש אותו בבור המלה שלו ויתבנו ומלאל בו אל אחר
לו הרב אינו נאיך לבקוש לך ר׳ בבסבר חוב בבר פרש לך מעמנו

פם עוד נוסף על מה שבקלבלו ממך:

ו״ביה בעיר הבנה אברהם אחר אחר ביקם את הרב בבה
פעמים מקבלו לחיות מהבריבו ולא רצה הרב. ויעמוד
האברהם מזה מאוד ויבקש לו אנשים בעזבו את הרב כי
ממם חיו אינם חיים מיה. ויהי בבנה הרב ויפיבו אותן אבנים ביקבב
הלים הזה כי הוא ממם בקום בקום נפם. ויאמר לבם הרב בבה בבקם
יום לו ויעבו לו בל אחבשים בל בבבא נוחת בחנות הבבים הבחרים אחר
לו ויאחר הרב בחת לאות לו אם יוכל לעשות שמות מבל הבחרים
אחר לו ביום הזה ויהבם לו בל הלוחה לבנם הבבים הבחרים יהיה מחנה
בלעבי ואחרבה הלים ויבאל לו הרב בבם בשות יעלו בל הבחרים
שלך ויאחבר לו שבם מלות ויבל בבם. ויאמר לו הרב לו בן אני
בל אל בבבם בשות יעלו אם ומבבו בל הבחרים הזה שלבנו לו בשות
מומבים בבובים מיבם. ויען הלים בודאי אמרבן לבבבל מלה
ריבל בבם לו יחבר לו אחר לו אמר הרב לו חובל לחבית לו בל הבבב לו
בבבבר אחר בי לך לו אם בבבים חבבן ואחרבה הלים. ויבקם הלבו
הבחרים ובעבו לו בל הבחרים מבחבות ומבבו אותם ובבלו בבובים
מרבבו מלות ומבבים לו ב״ב ויחבם לרב. ויבבר בובל אותן ונתן
לבחבנן אחר חוב בל לך הבל׳. ויבא מבם לרבבו. ובחבנן בחר
בבבוים לבחיר ובחיבר לו ולא הבחר חוב הרב לו לבם לבבר. ודל הלים
מאוד אבל בחבם לו אבר אל אבנו בו בבים הלבים מחם בלת
אחנו ובחר בלת בלת בבבן בר׳. אבל לו בלא בלת בחבנין לבבבו׳ בי
אבבים בבבים בל אחוים לבבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים
בבבים לבחיר ובחיבן בחן לבחבנן מלה ובחבים בובל בבם בבבים
בבבים לבחיר ובחיבן בחן לבחבנן מלה ובחבים בובל בבם בבבים
לו אבבר מלה ובובל בבם מלבים בבבים בבבים בבבים בבבים בבבים
בבבים בבבים בבבים בבבים בב

פן תפול עצתו בחתחתים מקור אחר אשר בערכך ודאה חייס עם האשה אשר אחכה מכני נולך כה כפל ושלם הסדכן דכריו מאשר תיה לו אשר שיבר בלעמו כי התכרך מהבא מעמו :

אולם האכרך כאשר סמע אח כל דכריו כאמת לקח מכיסו ב' דוסיים ויאמר לו לפי ארחה אתה אים לא עשיר הה לך אח הסי הזוסיים ורק עבור עלתכוך כי אלך אל הגבירה ואמתר לה הנה אחיתו בא לכאן אברך ה' מוליכם אשר לא ידעתי מפפחתו וגם הוא לא הגיד לי מי הוא ויאן שברי שני אדוסיים כי אלך אליכם להגיד לכם כי הוא חפץ להשאדך אחכם . ואם כה אתאר לא יאוהב עליך דבר כי הוא הלא דבר היא ואתה באח בשבר בהשליחות אשר שלחך לא הלביע שיחך לפנים והמעבל מאח' אמעבו ואנד לי . ויאמר הסדכן כאמעבו דכריו ויאמר לו אכ' ליך ולהגיד לה דבריך . מעסקיים ואנשים רבים מבקיעים לפחח' על כן אין אמתין עד מעלאי ש"ק אשר אז אין סם שום אים ויהיו ושבנה בנים הגדול ואז אגיד לה בחשאי אח דבריך ואשמע מה מעבה בפיה ואבא אליך :

ויהי כמוליא ש"ק הלך הסדכן אל הגבירה ויפייס אותם כי לא אחרים לה עליו על אשר יגיד לה ואכרא לה אח שני האדוסיים אשר נתן לו בשבריו הסיות מעולאן אשר חפץ לחתחתן בה . ואמנו לו הגבירי לך כי אליו ודשום אח שמו וגם אביו ובינם ג' אבנות אלו ואשיבך אשובה בשובם ובאמומם הסדכן מאסמובה כי ראה כי לא דבר בעל הוא . ואיבא אלך אליו ויספר לו אח אשר קרהו . ויבשום לו הראים אח שמו וגם אביו ויאן לו . ובינם ג' בח אל הגבירה ואפחקא עם האמעה בידו . ואאמר לו הגבירה הנה אני מעולאן לבוא לכאן להגיד בפה מלא כי רוצה לאחתחן בי וש"ל דבר אלקים הוא ולא אוכל לדבר על זה מראשה . אבל נאמן אסר מאני לזה אפשים כי אבבי ואחתי לאיש עני אבים עניו מאוה הסעירות ובן הבעבה לך אמור לו כי ישמור אבה אמיות אחד בים אעמדיים אבל אמיתי ואבבי אמה יי אבאורה אהולאה לי מעיפלא ובקאבו על אמו . והוא יקבלם ויבא אח אבאורה בחאיות אל"ל ואז ידעתי כי הרעים כל הטיר ויאמר עליו אבוא עביר אמני כי בחאיות יקרים הנה אחד ושלים לחון רב ואז אלה יבים לי להחקבר אבו בבריה אחאוה, אך אוי אביר בדוחף לבלתי לגלות הדבר בפני שום בריה :

ויריץ הסדכן בחאחה להביא לשלחו דבר כי נחרלה הבעבה אליו וכן לוחה עליו ומיד עבה כל מה שלוחה עליו .

ויבך ויסבר אח אחיתו ויבואו אבבריה הבגיר' להגיד לה כי אים אחד מעולאן אוכר אח אחיתו מהאדון הסמוכים לאמיתיה ועל כן אלו לעשות לו לאה . אבל הגבירה לאחה

עליהם לעשות ברוחם ואחתר הביהם מה יהיה הענין הזה בחאיות . ואם אולי עשיר הוא אולי יחסור בחאיות אח"כ ולא יעיב לי אמאיה . אבל לעיים אחדים הביאו לי כל הסחורה ואולאי אבבריה הבגיר כי הסחורות הגאולים לה הביאו לו והוא הדרים בחאיות בסדר נכון כי הוא היה סוחר גם מקדם ויחבבלו המבדרים לראות זאת ויראו כולם להגיד להבגיר אח אבר ראו . ואחתר הבגיר אלך גם אני לראות הדבר הזה אם אמת דבריהם : ואלא הבגיר ואראה אח הסחורה ואחבאו אח יפיו בלבה . ואז אחבאה לדודה אשר היה מו ביל אר שדוכיה כאשר שמעתי אלים הזה הוא פנוי כי שמעה מלעים לו בידוכים מפה ואכאר ראיתי אח הבעבירה אשר לו כי הסחורה עולים לאון רב היה יפר הבבר בעוי לעבאה לו : ויאבר הדבר בה בעוי דודה ואז המבלו בזר אנשים הנוים ובנא"ם נתקבצו בשידוכים ואיבא היחו אחחוים כדם מעה ויבראלו :

ויאמר ה' במשך שני שנים אחר החתונה יסבו הזוג נמושב בביר הגדול ושמו אתיון ותפול בבעבה אחת מידי אשה ע. הרגל' ותקח האשה מר אחה ותשאה על ה"ר ליאב שרשה ומד הפשה בבעבה הנגם בנמרוה הרב ר' ליב שרשה ויאמר לו הלך הכסף המגיע לך ותקרבע אח הבעבר תוב עלי ותיבה ולא מהבים ויעך הלים לעתו אבל הרב אמר לו איב לך לביחך כ אין רצוני שתלוה אותי ויבב לביתו אבל אשתו אמרה לו מה לך כי בעבא אם אחים אלא הוא אחים אלא הוא הבעיר ר' ליב שרשה ויאמר לה בעלה ומאין אתה מביר אותו אז עבתה לו שוטה וכי אחה אביר כי אשר שלחה לי אח הסדכן היים מתשובעה ומעמעי אלו אבבי אשר לך אין היה הולך אלו ערב ובוקר והגיד לי אם יבא אים מעולאן אשר יהיה ביום הזה אבל אלו נאשה אבל אבבי לא אבבי אלו ויבואו אלי בחלום אבי ואמרו ויאמרו לי בה אזקן בזה הוא לדיק גדול והוא יודע כי זהו הזוג באמיתי עלך וגם בזה אלי אם לא שמעתי עד שחלבו בחלום מות יתו בא אלי אזקן ויאמר לי בתר לך אמת ובאמי אלה אז שחיות בחלום אחה ותפביר אח ימי עלמך אז אמאה לאלים אשר אבבי דובר אליך ואז הובראתי עלא מרלוני לבלות אלו ובבעתיה לו אשר הבוה לבאן אבאה אליך . ואחה דמיתי כי הבראה דעה שיחי כי מרלאי לדברי הסדכן אבל אחה הגד לו מאין אחה מביר אח אזקן ומה עשה מעך ויספר לה אחים אח כל הנעשה עמו ג"כ ואז הביאו שיחים כי אם היו כאומר ביד הולר ביד הרב והוא הע' לאשר אפן :

עיה נספר אחת אשר ספר החסיד המפורסם רבי מאיר מבארדישטוב לפני בבור קדושת הרב הגדול והקדוש ר' **משה מאאר"ון** אשר הוא ראה את הרה"ק ר' **ליב שי"העס** ביער אצל טוואלק והמעשה שהיה בבך היה :

הנה שלים הע' הר' מחיר היה בן נגיר וחתן נגיר בטוואלק הבגיר

בשירים וטוח בעצמו היה חריף וזמון זסיס לומד ביטיבה
עליה על בעמי הגבולה ונעשה סוחר גדול ואם היה עוסק ויגיה ולילה
בתורה ס' ועבודתו: ויהי נדבות רעיונים כמה פעם אחת לדבריו קשיר
וילבלה וחלחלה ויתמוה אצל אחד מהם וכל ובחוך ובחוץ כך בלו
לסקרעטמסמא אבי מעלות עמוקים עם עניים הסולבים לבקש ולבקשה
מעיר לעיר ומעמדו גם כן אצל בביתו ונעשה רשם מאחם לעבוד בין
הענייים אם מבקש ר"ם וה לחם: בתוך כך הסתכל ר' מאיר. הא"ל
והנה יקון נכנד גם כן בין הענייים הסם ויקך לקנות לחם אצל בעל הבית
ובאל כאחר ראה אם לחם הבל ריקם ממנו לעיר לבקש לקנות ובא
לר' מאיר כי הוא יקן לו עלמם בעל אמונה כסף כי הוא רעב ויתן
לו ר' מאיר לחם בלא כסף אבל הוא לא רצה לקבל ויפקר בו ר"מ
ויקבל אם הלחם מידו ויתן לו מזונה ויקר לו:

וידהי כאחר הלך הזקן לרחוק ידיו ראה ר"מ מרחוק כי
הסתכל בכלי הכסילה ולא יבר בעיניו ויקח כלי אחדות
ויעול לתוך ידיו ויאכל ואחר כך נסמו לסם כל הבעיים וגם
הזקן נעלם מעיניו: ולר"מ הל"ל בדעיונו כי לא היה
פעוט הוא הזקן הזה כי ראה כי אינו כמאר הבעיים מה
גם הוא מדקדק במצות ויעבר ר"מ בדבוא הולי הוא
מהבסחרים וילבה ר"מ לבחקקה על שורש הדבר מפני מה
לא רצה לאכול מלחם בעל הבית ונגמר בדעתו לחקור אם
נעלו חלה מזה הלחם: ויהי לבעלת הבית ויאמר אותה אחם
הפרפרם הלה מהלחם ויאמר לו הלא בלתי הפרפרם מעט:
ויהיי כלחכם הוסיף ר"מ לאמור ותאמר הבעל ויאבה בן
לברכם ונקרות אם המלמידים: ויהי הר"מ לגן ויאכל מוחם
אם הפרפרם הלה ותאמר לו הלא אמותי הפרפרם הלה:
כאמר אמנם זאת הר"מ הבין כי עבו"ה לא רצה הזקן לאכול
מלחמנו ויהי הר"מ לחבוש מדר' אם בוטיו ויהן אחרי הבעיים
ויעלאה בם נסמו בבית הרן מהקרעטמסמי כי סמה מחבבים
לאכל בבכיות ויאבל הר"מ אם הבעיים היה הזקן אחר
היה אחבם ויעבו לו ויאמרו הבומרים לאמור אם המבוגבו הזה
כי הוא מתבבר בבגמון הולך ובבו ביעור ומתבבה אלמנו על
יום הו יומים ואח"כ הוא בא ומתחבה עוד הפעם הולך יחידי
בין החבלים והבילומים ועוד דבריים רבים ספרו לו. אבל הר"מ
אחל לאוחם אולי לאיחם עמה לסיון ובאיחה דרך הלך. ויהי
לו אחרי אחר אלך בה הזקן הזה ר"מ ויחפש אותו
אולי מוצאהו ומצאה אותו שומד אצל אילן אחת גולל במעמקי
בעיונו. ויגש אליו ר"מ ויאמר לו אדוני הגידו נא לי מי אחם.
ויאמר לו הזקן וגם אם בחר אבי. מעבקם ומה אפלך לבעיר
אותי הלא אחם אם מבי אבבי. ואמ' אליו ר"מ אבל ידעתי בבירור
כי אחה מבדיקים הבסחרים ואדעתי כי לא בעיתי ברוחה
כי הזעבו בי בי בעים הייתי אצל הרב הקדוש ר' שמעון
מקרלין. ומאז מבין אחי על בי חכמה אדם בחמיר פנו
אח החיים אבר רוח אלקים ומבסה הקיאור ר"מ הל"ל
הפיר בו מאוד. ויאמר לו הזקן אמי ליב בן הרב ואבר
זכיה לדאותי מהה הוה מאב' הרב אז בעמבמעת הרב הקדוש
מעיסקן ומרפא אח הבחבים הבם ואני לא אחבקש אבי בי מבבר ימים מוטעים
עלה על בעמי הגבולה ונעשה סוחר גדול הוא היה עוסק ויגיה ולילה
בתורה ס' ועבודתו: ויהי נדבות רעיונים כמה פעם אחת לדבריו קשיר
וילבלה וחלחלה ויתמוה אצל אחד מהם וכל ובחוך ובחוץ כך בלו
לסקרעטמסמא אבי מעלות עמוקים עם עניים הסולבים לבקש ולבקשה
מעיר לעיר ומעמדו גם כן אצל בביתו ונעשה רשם מאחם לעבוד בין
הענייים אם מבקש ר"ם וה לחם: בתוך כך הסתכל ר' מאיר. הא"ל
והנה יקון נכנד גם כן בין הענייים הסם ויקך לקנות לחם אצל בעל הבית
ובאל כאחר ראה אם לחם הבל ריקם ממנו לעיר לבקש לקנות ובא
לר' מאיר כי הוא יקן לו עלמם בעל אמונה כסף כי הוא רעב ויתן
לו ר' מאיר לחם בלא כסף אבל הוא לא רצה לקבל ויפקר בו ר"מ
ויקבל אם הלחם מידו ויתן לו מזונה ויקר לו:

וידהי כאחר הלך הזקן לרחוק ידיו ראה ר"מ מרחוק כי
הסתכל בכלי הכסילה ולא יבר בעיניו ויקח כלי אחדות
ויעול לתוך ידיו ויאכל ואחר כך נסמו לסם כל הבעיים וגם
הזקן נעלם מעיניו. ולר"מ הל"ל בדעיונו כי לא היה
פעוט הוא הזקן הזה כי ראה כי אינו כמאר הבעיים מה
גם הוא מדקדק במצות ויעבר ר"מ בדבוא הולי הוא
מהבסחרים וילבה ר"מ לבחקקה על שורש הדבר מפני מה
לא רצה לאכול מלחם בעל הבית ונגמר בדעתו לחקור אם
נעלו חלה מזה הלחם. ויהי לבעלת הבית ויאמר אותה אחם
הפרפרם הלה מהלחם ויאמר לו הלא בלתי הפרפרם מעט.
ויהיי כלחכם הוסיף ר"מ לאמור ותאמר הבעל ויאבה בן
לברכם ונקרות אם המלמידים. ויהי הר"מ לגן ויאכל מוחם
אם הפרפרם הלה ותאמר לו הלא אמותי הפרפרם הלה.
כאמר אמנם זאת הר"מ הבין כי עבו"ה לא רצה הזקן לאכול
מלחמנו ויהי הר"מ לחבוש מדר' אם בוטיו ויהן אחרי הבעיים
ויעלאה בם נסמו בבית הרן מהקרעטמסמי כי סמה מחבבים
לאכל בבכיות ויאבל הר"מ אם הבעיים היה הזקן אחר
היה אחבם ויעבו לו ויאמרו הבומרים לאמור אם המבוגבו הזה
כי הוא מתבבר בבגמון הולך ובבו ביעור ומתבבה אלמנו על
יום הו יומים ואח"כ הוא בא ומתחבה עוד הפעם הולך יחידי
בין החבלים והבילומים ועוד דבריים רבים ספרו לו. אבל הר"מ
אחל לאוחם אולי לאיחם עמה לסיון ובאיחה דרך הלך. ויהי
לו אחרי אחר אלך בה הזקן הזה ר"מ ויחפש אותו
אולי מוצאהו ומצאה אותו שומד אצל אילן אחת גולל במעמקי
בעיונו. ויגש אליו ר"מ ויאמר לו אדוני הגידו נא לי מי אחם.
ויאמר לו הזקן וגם אם בחר אבי. מעבקם ומה אפלך לבעיר
אותי הלא אחם אם מבי אבבי. ואמ' אליו ר"מ אבל ידעתי בבירור
כי אחה מבדיקים הבסחרים ואדעתי כי לא בעיתי ברוחה
כי הזעבו בי בי בעים הייתי אצל הרב הקדוש ר' שמעון
מקרלין. ומאז מבין אחי על בי חכמה אדם בחמיר פנו
אח החיים אבר רוח אלקים ומבסה הקיאור ר"מ הל"ל
הפיר בו מאוד. ויאמר לו הזקן אמי ליב בן הרב ואבר
זכיה לדאותי מהה הוה מאב' הרב אז בעמבמעת הרב הקדוש
מעיסקן ומרפא אח הבחבים הבם ואני לא אחבקש אבי בי מבבר

לך עשה כי כל עיק׳ מגמת כוונתם הוא לנקון את אם׳ עוות
הדים הטוח אם׳ ממנו מבינים הכתבים אשר היו בידך והדים
ר״מ נתפרנסו ואם׳ומומים ויפני׳ מכרב שיבוך ותוכן אבוך תוכו
ואח״כ לעשת זקנתו נסע ר״מ הנ״ל לא״ק. ומדי עבור שמר
את פני הרב הקדוש מהלוחו לן ואת סיפר לו הם כל אלה
ומקחיר שמעה מרי מחיר הנ״ל במעמדו ולבעתה לפני הקורלה:
ויעתה הפיים כיפור בהתהנות הר״ל ליב הנ״ל כי הוא לו מיר
קבוע בפוגין אשר שמה היה ר״ה כל ימיו ולשם נתקבצו
כל המקובלים אלה ובעת התפלה אמרו לו רבינו ליבוש: ואך קודם
התפלה היה שוטר ר׳שרגא מיה על ידיו ואח״כ היה עמדה לתפלה
והוא היה חובק את ידיו זה על זה והיה יושב ופיו אל הקיר והבה
הרב לא היה לו בגים זכרים ובו״כ נולד יאוה אחר בתוך ביתו
והיה הבנ״ן עליו בבנו והוא היה קורה אותו חני ואותו כיבד תמיד
ר״ל לתפלה לפני תחיה׳ והתחבר כך כמה שנים ויהי כמוך ימיו
ר״ה כאשר התקבלו כל המקובלים ביום ה׳ דר״ה אחר סדר התפלה
ביפרו המקובלים כי אם הכל לתפוש אור מהני חני נאחרי דדבקת
הקדושים המקובלים ר׳ בנון ואמרו ר׳ אפרים נכדי הנעשים הקדוש
ויבוא המקובלים מכם כי החלו לא לתפוש על פני הלא ויבוא המקובלים
כי אם לא לא״ל לתפוש ר׳ אפרים ר׳ מנחם מנדל הנעשה הקדוש
הרב ר׳ ליב. ויאמר להמקובלים על זה מבל מחמת מי הוא נתגדל דבם
כבנו שתמו ממנו ולא אמרו לו דבר.
ויקרי כי מתיחה לבב הדים הנ״ל ויכונם לבר״ל ר״ליב ויאמר לו אני
הנעשה בן ברוך ואפרים מתבנים בשם הגדול רבי ומפרסמים
עמם בעולם ולא עבה כבב דבר אולם לעת תפילת ערבית קרא הרב
לאים אמר זאם לא לתפלל לפני התיבו׳ ובראות הדים את זאת נפלו
לבבו מקרבי כי הנין כי לא לתנם עמה לא הדבר סוד ויתכ׳ הדים
על זה המעמד לבלות מה הבי׳ מוזו אבל בם נמחרתו אם לתפלה
אחר לתפלל. ועי״כ לעת ערב התפלל בם לפני רבלי ובכ׳ מאין
הסוגות אבל מה עבה לא הרב לא׳ הדים שבה עד עתה בייתי יקר
אלאי בבני ממנם גלתתי ובינתיתי ומתחיתי ובהלתיך בדבך ה׳ ועי״
מלאך לבך לתתו מהבנים היקרים המעולמים הפיים אשר אני מעיר
כי מ״ם בחוכר כ״מרי בריה הנהר׳ עליהם ועל כמוהם ועי״ן
ביני ובינך שום הקפדנ׳ מהיום ומלא׳ תיני אבין ואח׳ תיבן בני
ומהבהר מעיונם לבלי׳ לתת מחכון בלבן. ולא הוצל להאבדנ
קשר מתחנן לפניו דבלי׳ לקבל מיפ׳ ולקיים על עצמו ליסם לפיים את
הקדושים הנ״ל ולא נתפיים וקיים הרב כל מ״ח שתיו מוקם ומיסר
כמהם נמילי למנים אלה ה׳ כי כל ימיו לא הניח את הדים הנ״ל
לדרוך על סף ביתו.

מעשה מרבי הקדוש האלקי מו״ה ברוך נבד הבעש״ט זי״ל
פעם אחת היתה תלוי בא ביל על ישראל ולכו להתפ״ל בהתפלל אל
פם אלוש פ״ שלמנו ופם אבינו הוא בל ואל מבינו מחנו עד כי אמר הנ״ל
יסוד הנהים מכם. ויסמו המקובים הבם מביתם אל המקום הנ״ל ויבאלו
לאמנו אמיר לאיר בית מוסד הקדוש אשר שמו ופם אבינו בל ובל ויעמו
המקובים בעיר בוחת לא נמצא קדוש אשר שמו כן, ויסמיכו המקובים מקוד
כי ידעו לא דבר ריק דברי בבם הנ״ל. ועלנו לדרום עד כי אחד אשר
מה מתקבל לשמוע מה הוא שוכב אחר של מלכבנו אבינו ובלא ידע מהומה:
ועלנו המקובים אל ביתו ויבאלנו עליו לאמר כי הנ״ל המקובים אנחנו אלו
ואמרו אמרנו לכם בלא הנה הנה אבינו הוא שוכב נגדם בשכבתו
ובסקרנו אמרנו אם בל לדבנו ובעיר מוסלנו הים ובאמר סרם לבבכבתו

נעשם עני ונבעת שיבוך יקרא י״ם ויבאהו טוד בפנים עד כי יפול למשבב
ויתפללו המקובים מאוד על הבריאה ויתקרו אותם מהבאנו הבים ובאנו
מבבר ולא מלאן בהם שמן טוב וקדושה אולם מעולל מאוכבים בדבם הנ׳
המתינו עד בום ויקן הסבור ומעמם הקיץ מעמיבר לקחת י״ם לאחוה
ויתבקרו המקובים אלו ואמרו בי הבה״ן בי הבה״ן מבא אלו מיבאר כי
המוני רב המבבל מאחבה״ ויאמר הבסור אשבה מתחלה מעם י״ם
ויאמרו לא נבנים מבאן ולא הוכל לבחוש עד כי תמר הבבר הזה ויאמר
עליהם המקום מרמעיו יסיר המחלה מקרבכם ובינתו לו ויולנו מאתו
ויהי כאשר תמר בן היה ותעבר המבפר ותהי לאלה בעיניהם. ויהי
כאשר בתו אל רבם הקדוש אמרו לו רבינו ענה לנו אחרי הדבר בי
הלחם הזה בזוי בעין בעין כל יודעיו בן שלנו את פי אזנתו לרץ התבטחנו
והוא בהמנון בבנים מבי׳ כמעם לא ידע קבוח מקרא ואם זה הדבר.
ויאמר להם רבם עמדו נא והפבר לבם כמו בל מומה בל ל׳ הדים הבית
הים כמהר גדול ויפר תוהר ב״ת בא אל אלמנת בעל ב״ת. ותרא אותו
ותחמוה יפיו בלבו ותאמר אלין בה כל אוהבות ביתי מה כל אלקי
בתרן נאלת שדה וכרם לך ידיה הים בה לי לבעל ואתה תהיה גדול
מן בל הבריים בעבור המחמד הגדולה ויאמר אליה הבם אבבי קומבב
לך לך בזאת תאות לי לעשות מחמלה משחה גדול להקבית הבריים
כל מן ידעו ויכירו אותי לבר וגדול ותאמר בן אעשה. ויהי ביום
הוא אשר הכינו בעלם שמחה מבחה גדול לבריים ונם הוא היה
בתוכם. ובעלה הבחר עבה הקר לחיות עמה אלך לגרש בתר
הבינל והבה שמע אמתה וילנה מלאכים ישראלים אשר בין אמה
במבבר על דבר המבם ויקראו המלו אלינו ויאל להם לאמור הן
המלחמה ויאמרו לו ובהפבו רמעיו עליהם ויאמר ליך לבבכרות
לאות עליה לחלוים אמבה״ ואחרי כן ובוליאם אמבי לבחם בבלום.
ויהי כאשר עשם אמה מדין בבוים אל המקום נוראלם עמה ועלמה
במחנהבנו מה אמבה אם לבבב בם נבבים ובמבחים לאלקים חלילה לי
ויאמר ליקח עבלה ויבבה מבם ולא עבה בם עדיבה. ויהי כאשר
עשה אלים הבוח עלות מדין בבוים בם הבוהב באחוה מקום באחוה
פרק ובאחוה אבה ויעבו אבבן דן בב״ל שבעלבה לחיות נדיק מוכל
ביראת אלקים מה שיהיה בחר יהיו אבקיעים ב״ל שבעלבה

אז נעשה רעב בבמדבר שבעבה אבם כן יבבל בל הבריות שבעלבה
בלי הבפק ותבבל הדין מבל ובל. קבבב עלו מדה הדין
לעשות חיבוה שיבבב בבבבראם תמיד לא יניה ולא יבקום כדי אבלה
ידע מה יעבה בעולם ובאמה בבבבב בבלה ליך אבלו חיבוה אל
ב״ל שבעלבה רק בדבר הגדול שהיה טעם לבבלה אחרינו בני ישראל
שבעבר שבעבם הייתי מובבה.

עוד מחרב הקדוש הנ״ל

סיפר הרב הנ״ל אלקים אלקים מהר״ל מבריסלבא ז׳. מהתגלגלות
הסבות מאמרון אין בבא בבמעוברו ואלה בולל קדושת הרב הקדוש
הנ״ל סרב הנ״ל מהר״ל הי׳ מבראוסף בבל הקדוש אחת דבל מתבה
קדוש עליון עמודת לבנוהבת מבוב׳ יצחק מבלבלין ז״ל פ״ם בימי החורף
והבריות הבדולות בם מבאות מדבר אלה מבדר אלה בם׳ נוסע לקבץ מעות
לבדבת עניים מלמידיהנו ובא לבית הבב הקדוש מהר״ל הנ״ל בעת שיהיו
בך בבנים. ומבעולה הנחבר היה חביב בדול וירא אמים מופלא
מאוד ובלחבר לן בם ובאה אם מאבבן הבדיק מהר״ל הנחבר התבבנות
בחנות בלילה כי הוא מובב ל׳ עפ״ר דרכי הבעבה אבילה בעש״ם זל״
מז דבר החביב אמו ובוסיר לו מרבנו הב׳ מבמעוברו ובהבה הבילות דבנו
ל׳. ויאמר הרב הנ״ל מהר״ל אל הישלות אם לך לבחה רבלך בימי
הבתרף הלבה אבלה בעתי יחמים מובל לאתוף בבלאים בל״ב אבה אמי
בם כל ימי הבתרף ואחרי אמבו אבבבינתי ובמעבו ימים אבה לך אבלים
רובב לו רבים מיוחבו ומבינו בבבינתו אלה ויוחל הדים לבבה

ממנו וילמדו יחדיו ויגל לו כל מעמקי לבבו בדרכי העבודה. ואמנם אם נרעבה על המלוך ולדבר המלוכה כל לב בטח מהר"ר ז"ל לבם למעיבה. ויתמן ויתמר לא מוכל לעשות דבר כזה לעוות הרב הקדוש מלובלין בהיותו ז"ש. מקח רשות ממנו אליו יכיכה

ותיבני ליטבא אלוי פסח אחת:

ויומים רבים עלה על דעת הרב הקדוש מלובלין ליטב למעיבה לרפות הבהמות הקדש מלוכה. וכך הבטיח ר"ב. ויתמר לתלמידו הק' מהר"ר אהרן מלמידי חיבש למעיבה לרפות בגזות הרב"ק נבד הפעמים ז"ל. ותו אדם הם מבנו גם אבנו לפס ויבא הרב"ק מהר"ר ז"ל למעיבה הוא ותמתם מרשה החכיר הבגדו מו' יהודה נרטון מדמזדיל ז"ל ויבאו למעיבה בפלס של חד יומא דפנני הילוכו לבשרות מלוכה לפלס הרב הקדוש דבר ויבי כאמר בת סם הבנו מהר"ר ויבא מוהו הקדוש מפמעיבה ויבא בפנו בלמה הקדוש ויכיהו בתור הלדם המעלה ויהיה לו פנים מבכירות פנים מתוקות. ותהיי כן בת החכיר המעולה מהרהר המעלה ובינו בקבוק יי"ן ויתמר לבלות הפורת הרב מזיעשנו בלא מבא לה דיין הזה. ותיקר בעיני הקדוש מפמעיבה דבר הזה. ואל הרב מהר"ר אמר עלה הבה לבבת קדוש אלוי

ויסיבה לו התקרבות גדול:

והרב מהר"ל ז"ל מתחקק בה עד שהחיר הרב הקדוש לדעת אותם ותחבונן בכל דבר וידע כי בכל לבלבם מלוכה מן הכבל לבנין בעם מהבשוחר מהבר ויולה לבורה ת"ם יש לדרש"ל. והבה אמר בי בקלות בבמה מהרה"ק מפמעיבה בתת אמרו איר הבעיים בע"ם אחר בבילה בי אמר בהלכלבות הוא על אמלה. הבדע לכל כי אמרו עליו הבעים לו ויתן מבבתת אלמה המלך ע"ה. ע"כ בעת אמרו איר הבעיים בהמה אלמה המלך הבה אמלה ובלה בלפיר אם בקדוש הבהרה. והבה בעת הבעים אומר הרה"ק איר הבעיים לו בביתו לאמר אדם בחדרו מהבי בעבת ס. ה' כדי אלה אמלה בהבלבו ה"ו בשום רגע. ב' כי בדוב בהבלבות הבעים הרב בדבר בוער לא הרב אדם הבבר לעבוד אם הבי מלוכה בבלבו ובעיניו ובבבעו הבבמיות הבבמיות וכל מי שהיו רגיל בבעיקות ובהתבבות הבבמיות קרוב לאמלה ויתמן בבדב.

ויהי כאמר בעת הרב הבלבוק מהר"ל דבר זאם אמר יהי' מה

איה אבבי אחבת בחדרו ויעבר עלי אות ואיך הוא עם הרב המחבר ל' יהודה נרטון ויתחבא אחת בבבלים רבים אמר הרו הבלים בבמה ויעמדו אמם. ויהי כאמר המחל לאחר הרב הקדוש איר הבעיים בהבלבות ובהבלבות אמר הרו לבשר הוקם אמר מהר"ל הבל לבבר מהר"ל אם אוכל לעמוד בי רעיוני ובוהו מראם אחם והבהלבות אחר מבבר בי ויבקשהו הרב מהר"ל לחמות. ויהי בחלר אמר הרה"ק ולבבו עלי אהבבל אבוהבי בחתיבות בבבוהבי בחמתים כי אולם אבבבה ובמבבבה בבבה בי ליבבה אם אחבתו. ובבבה הרב

מהר"ל כי לא יוכל לבחה הבה הבבלו ובמדה הבה:

ויהי בעמוד הרב הקדוש מ' ברוך ממעיבה קול מבם בעתה

ויעבה אבם הבבה ויבא כי אם בבבים ובבם אבם הוא אחיה אבלבבל מהר"ל בבל ובלאם בי בבים אחבתם ויבחר עומד בחדר אבלה לירא אם אבלבל ואם אבלבים ואחדל בבל בוער בבם ויחבק לבו ויתחבר לבמוב קול מבבר בי עד כי בא אל הבחוב אבי לדודי ובבי אבוהבתו אם בבבר אם הבים לבבות בי בעבם אבוהבתו מעשבו אולם הבבר"ק אמר יהי מה בעבר מובר בבבר לב' בחבבה לבעוב בבבי אבבר. תיבה בחיבתן מבבב ואם ה' תבבל בבבר אבבבבה בבבבבה בבבבבה ב

מתלמדים. אל שבח אל אלוה. וכרוב מעשיהו היה. דרכו לנוח בנבחי חוה של בריות היה. וחלה הוה בלבו של הרב מעשיהו. כי הרב מלובלין מתנהג ברגעות בעיני כשאול. ומה בעצה. אמר ואתה מלך תרב לו על זאת ויקח רבי מעשיהו. מר ורבינו בעצמו לא הסכים לבוא אל הרב מלובלין ולך לתוכניתו. אז נפל פגיו של הרב מלובלין ולך לתוכניתו. אז ויהי לדמות את מערבות. ובמקום רגע הלך הוא ותלמידיו ליפקד מלת הרב. ויהי מקום מקרה. הגמיעתה. עצמו דרך יום נדול מן אחרה. לא מחמל נחל שבים לעבעם ובמקום רגע נעבמו לגלה. שהשיר הרב. הקדוש מלובלין אזהר רבו הקדוש ומאור מוסר"ם מיאוגלן אמר יבא מיום של זו אחת עמדה לסר כי נאמרו בחיים.

אנשי הבריתו הללו עברו ימים רבים לקדושת הרב בקדוש המעשיה. והתלהבותו כי אש לוהט בגבריו בעת הבעורה עלה על לב הרב הקדוש מזידיטשובב. ובמרכז. לאמר זכר את הקדוש ואת הלבדים בעת שרי הבריתים לאמר לעשות אות הרב הקדוש מלובלין ונשבע למעשיהו. כי בהמירה של ביה הבריתים היתה בלב קדיש וקדוש. מזידיטשובב בלבד אם לאמר ודע לכל בחיים תמיד תמיד בעת אחר בעת אחר ימים ובלבד. בדמתו ומתחלה בכבדים. בדמתו ליבם תיכף למעשיהו ולא יבא עוד לגלגלין ואחר כך אמר בלבו לא עוד לעשות כן גרב. מובטח לבטחו שמעו לכן אמר לעשה מקרה לגלגלין ויעמד ממנו ולבקה מלהיה כי יתן לו רשות ליבא אלו:

ודיקו לאמר את הרב הקדיש מזידיטשובב. לגלגלין וכבוא הרבים אל הקדוש מלובלין. לתלמידו הקדיש. אמרו מלמידי אתה חפץ לעבור לך. לבקר בחדרך אלו כאמר ידעת התנהגותי עמך. ויאמר הרב הקדוש מזידיטשובב ומה אעשה כבוד בוער לבבם לגמרי. בעבודת הבשם ברוך הוא. וברוך שמו מהרב הקדוש ממעשיהו. ולא אוכל לסור מהבטחתי אליו. ובקבלו הקדוש מלובלין כמים עד כי אמר לו כן כל הבטחות. ומתרבות אמר קיבל אלוה ישלח ממנו אם יעזוב אותו ויבוא למעשיהו ולא אמא גם אמר לו אמר אלוה בעשם הבמיהר כי מלרבות חדשות לא תהיה במעשיהו כלל וכלל וכל המרבות הנאותו אסיר לך מקבלת אלוה אחלק מאחך והיום כאמרם פעמר. ואת הבריתי הרב הקדוש מזידיטשובב הקדושים הללו ובקבל. על עמנו אלה ליבא עוד למעשיהו הרב ומבוטחה בלבו אל הקדוש עד יום מותו. זכות הבריתים הקדושים הללו ואמת בעבודתם בגדולה אמר בעבו כתם. לבטח בחוך הוה כל יתי חייהם ישמוד לי ונכל תרבלו לי ולתרבי ולדת זרעי אלה

ומדבר המגבה הקדוש מק"ק מלגלגלי היה בשיר מבור אחד מלבבר מאלה אחת אמנם עיני גמבירות פ"ה חלב ומת ונוה מטוהרים. ל"ל לבמעמים מהחברבים לבודיע לו זמן ליה אלו ובודיע לו לעיל ובלבדו מסולקים והלך עם רבי מלקה. מלגלגלי הקדוש מק"ק הבזבר לעיל ובלבדו לו הבם מעשיהו הלך לגלגלי אלו

מאלפים. אל שבח אל אלוה. וכרוב מעשיהו היה. דרכו לנוח בנבחי חוה של בריות היה. וחלה הוה בלבו של הרב מעשיהו. כי הרב מלובלין מתנהג ברגעות בעיני כשאול. ומה בעצה. אמר ואתה מלך תרב לו על זאת ויקח רבי מעשיהו. מר ורבינו בעצמו לא הסכים לבוא אל הרב מלובלין ולך לתוכניתו. אז נפל פגיו של הרב מלובלין ולך לתוכניתו. אז ויהי לדמות את מערבות. ובמקום רגע הלך הוא ותלמידיו ליפקד מלת הרב. ויהי מקום מקרה. הגמיעתה. עצמו דרך יום נדול מן אחרה. לא מחמל נחל שבים לעבעם ובמקום רגע נעבמו לגלה. שהשיר הרב. הקדוש מלובלין אזהר רבו הקדוש ומאור מוסר"ם מיאוגלן אמר יבא מיום של זו אחת עמדה לסר כי

אנשי הבריתו הללו עברו ימים רבים לקדושת הרב בקדוש המעשיה. והתלהבותו כי אש לוהט בגבריו בעת הבעורה עלה על לב הרב הקדוש מזידיטשובב. ובמרכז. לאמר זכר את הקדוש ואת הלבדים בעת שרי הבריתים לאמר לעשות אות הרב הקדוש מלובלין ונשבע למעשיהו. כי בהמירה של ביה הבריתים היתה בלב קדיש וקדוש. מזידיטשובב בלבד אם לאמר ודע לכל בחיים תמיד תמיד בעת אחר בעת אחר ימים ובלבד. בדמתו ומתחלה בכבדים. בדמתו ליבם תיכף למעשיהו ולא יבא עוד לגלגלין ואחר כך אמר בלבו לא עוד לעשות כן גרב. מובטח לבטחו שמעו לכן אמר לעשה מקרה לגלגלין ויעמד ממנו ולבקה מלהיה כי יתן לו רשות ליבא אלו:

ודיקו לאמר את הרב הקדיש מזידיטשובב. לגלגלין וכבוא הרבים אל הקדוש מלובלין. לתלמידו הקדיש. אמרו מלמידי אתה חפץ לעבור לך. לבקר בחדרך אלו כאמר ידעת התנהגותי עמך. ויאמר הרב הקדוש מזידיטשובב ומה אעשה כבוד בוער לבבם לגמרי. בעבודת הבשם ברוך הוא. וברוך שמו מהרב הקדוש ממעשיהו. ולא אוכל לסור מהבטחתי אליו. ובקבלו הקדוש מלובלין כמים עד כי אמר לו כן כל הבטחות. ומתרבות אמר קיבל אלוה ישלח ממנו אם יעזוב אותו ויבוא למעשיהו ולא אמא גם אמר לו אמר אלוה בעשם הבמיהר כי מלרבות חדשות לא תהיה במעשיהו כלל וכלל וכל המרבות הנאותו אסיר לך מקבלת אלוה אחלק מאחך והיום כאמרם פעמר. ואת הבריתי הרב הקדוש מזידיטשובב הקדוש הללו ובקבל. על עמנו אלה ליבא עוד למעשיהו הרב ומבוטחה בלבו אל הקדוש עד יום מותו. זכות הבריתים הקדוש הללו ואמת בעבודתם בגדולה אמר בעבו כתם. לבטח בחוך הוה כל יתי חייהם ישמוד לי ונכל תרבלו לי ולתרבי ולדת זרעי אלה

ומדבר המגבה הקדוש מק"ק מלגלגלי היה בשיר מבור אחד מלבבר מאלה אחת אמנם עיני גמבירות פ"ה חלב ומת ונוה מטוהרים. ל"ל לבמעמים מהחברבים לבודיע לו זמן ליה אלו ובודיע לו לעיל ובלבדו לו הבם מעשיהו הלך לגלגלי אלו מק"ק הבזבר לעיל ובלבדו לו הבם מעשיהו הלך לגלגלי אלו

מתוכו פרנסתו וחוכתו מתמכו אמן:

ומדבר המגבה הקדוש מק"ק מלגלגלי היה בשיר מבור אחד מלבבר מאלה אחת אמנם עיני גמבירות פ"ה חלב ומת ונוה מטוהרים. ל"ל לבמעמים מהחברבים לבודיע לו זמן ליה אלו ובודיע לו לעיל ובלבדו לו הבם מעשיהו הלך לגלגלי אלו מק"ק הבזבר לעיל ובלבדו לו הבם מעשיהו הלך לגלגלי אלו

מתוכו פרנסתו וחוכתו מתמכו אמן:

מלין שמהם מתמתא הים ומים שהנם פילוס מתמת שאר המשברים הבמפרשים עדיין בחייב:

שמעתא מהדר"ג דקהלתינו

מעשה בעיר אחת (שבחתי שמה) שהיה שם מסור אחד קטן אחד. והיה מקודם לכל אנשי העיר במסוריתיו לשחטון קעיר. והיה שוחט מאוד מכל אנשי העיר לא היה לו אשתו אבל היה מתיה אחד מהם ומהיה מתיה אחד מהם ומהיה מתיה אחד מהם ומהי

יחודא על סלב׳ מליהה) ולאמר כי אתיא כי ברוך לא היא עשיר ואחרי שמילתו נמלאה בנין הקפנים עניים ואחמיות ובאמר מתפרסם בעולם בגדולה סרב מעניד המגיל ממגדיים ומגמע בעולם רוב תמנתו ובגדולה . ולא לאמת המגיל אל מלכנים בעולם ולא לאמר מגמע מעיו . ומתמת כי המלחמה רב . גם הטיר לאמנע לעיר מעדיים כתעבה מלכמה ובכנה ובין כך לקנה אחר מוזעמשפת לו לחתן לבנה לעמוד ומן הלא בעמיד׳ ואמ״כ מאת רבנו לק״ל מחדיים ומם קנה שלמיהו ביחוים ובעזרה ויעלה ס׳ ובדבר ממה שקרה מם סרב בם מעדיים לחלן ולמשלן לא לחלמות על הקנות בסיעוני דבריים אחר לא מעתיני נגיח לספר מרעיו מעשיו ונדולות הרב על שמה קמנה ובגלה אחתות אריב אחר תגלנה לא בין תגמיני הרב״מ מעמדיים ובין סרב מגמון ר״מ שמילנה כי מיעני דלא מעני דברו סרב בפני הגאון ר׳ אליהו על תלמיני הרב״מ כי אינם מתפנים בדרך החוזה ולק חלמות אותה בפסם ואבנה נגיית עדות בים בם אחר אמני מלמה מעיהו ע״ז לנות מה נם כי לקנות שלם לא הביני מעשיהם כאחר קרים אם אחת אחר כאו אני תמשים שוילנה ומעדו לפני הגאון הגיל כי היו המעדיים ומבאו שם ובגיל ע״ק ראו כי רקדו אמנים בלולה ועל הפחח עמדה אחת לראות הריקודים וקבל הגאון הגיל זאת . לדבר מנוגה והאמת היה כי סרב הקנות אחב״ד בהרעדיים המחבל מם עם עוד רבנן בגיני ודרכם היה לבוא ולרקד בעת המולות ובת הכנעים מנה אל ז״ל אחר חזקה בפסם אחד לראות הפלחה בלבת אם עמדה לפני הפחח לראות המחבלים עלה בגיני מהות הפלולה בריאה ובריקוד מה נם בגיל ע״ק והמה אל מחוני הלוגות בם מעם מרקעים ולשם נגיה אל הפחח ובלבנם כן מחבלו אחר הדבר הזה הכיני לבגאון בחיים ע״ם שבחו מלבם ועוד הרבה בקרים בדבו בפני הגאון על אחר הוא לן אל לעיים כי המה נמו מלרך מיבר ומרוך מחוים וכחב עליהם בעבה מאד כאחר בדפם המלחה בספר מנרף הבעבלה ובנם בעת הבניא הרב הגיל הלי״ו אחר בהיה אחר״ל אחר״ל בפולרשטוגה הרב לא מבנה״ל מיכבר ובמאר נמו המעדיים בחדבה עלה מלוכנה מאוד ונוף המעשם מפר אחר״ם אליה לקנון ובמה לא זאת מעמלה) ומגגלל הדבר מד כי נגלו חת הרב מעיסמן ומקבל מקודם בקלם ובחיאחל ואח״כ בלמלרשטוגה ובפיסן מקבל הגיגנות המאר לאח״ל ובמ״ם מעשיו מנוחה על המלוגנו כי מה רבם מרוך . ובכה אחר״ נגיחת מרון המקום ס״מ הגיגל ובלב״ל ר״ל יבר על בבא קדשו בק״ק לאחנב לחבר לבנות אחב״ל לחוים ולחשולם ולחפילה ובעיבם לא נמה מחפילה חרם מאוד לאחר״ מעולם בהם נמו אחרי הגאון הגיל ובגיבם המלוגנה מאוד ובגיני לבגיי נימן מקום לבמן ובבפיין כי בים אינה מגיעים ריאה אחת ובבעיבם הגאון אח״ל מבלרשטוגה ובגיבולו הרב מעיבמן אמרה ובחב בדבריו לאחנב ובסיפ ובבא בבריים מנוף המעבמה לאחן המגיע נמנו אל מגיגלנל הבבר כי הגאון הגיל הבבים לבבגיו ולא נעבר אל מבגיבולו אל אחר אחר בבבר ובבריו לבגאון ובסיפ ובבא מ

ויהיו כאשר בא הסרדיון עם האיש (אמנלארין) לנאמנע ובטיו
על בית הטיר כי עדוד הכר נוסס הוא הוכיחו לחר׳ כי אנשי
חול נוסעים אחריו וחרב היה לבם הפלין מה ויחחו החלון והסתכל
בטוטפות ותיקם נפל הסרדיון הכלה מתיו מהמלכבה ובחר לעלי
אחת מהם ובחר אמר מי כי אין לו חיזון כי אלה מרגל ולחו לו עדיי
הקרן כי שם מ׳ נקרא עליך ויילחו ממך אלו הפלין הבראים ו״כ
לאחר ראה שפלילתו נפל אליו אחד מד שנפל מהרכבה ובאמר
שאלו אנשיו לחבר לבם לין בטעמיו ירחים עפני הפלין שלנו עבה
לסם אלא ר״ל אמרו אלו הפלין שבראים ולא הפלין שבל הראש
והתפלין בעי ב״ם הם בראה ולא רח מן הראש ה׳ נתן חנו בעיני
הסרדיון ונסקר עליו לרחמן ויהיו מאוד לנשמו כן יעמוד שם ילחן
לו הרב בחזקה ו״כ בא והחתמן לפניו כי יסב אחו לוו ויעשו
כי היא שלוח מהקיסר ויסע הרב אחו והסרדיון כאחר בחוטעמקם
בביח המקנים ואחו שלחו הסרדיון מ׳ והוליכו עד בטוחל ויהיה ע״ם
לאנחנו ערב ובחתולל ויסע אחו בחבח ואח חבב הרב בדעתו אמר
מה נחר עליו חילל שבח ויחבור כי כלבם מ׳ מלכות שבח היה
רפיים ובזו אלא יבד לשומקה כ״ב ולו הטעלה בירד ולינו אותם
לשומקה ומיד נכבדו אחרים אלה בעת אחר יצא מהמלכר נוחחן אף
עקפון בטלין ובניחין כי בם המקחין שמקו כי יבאלו מבטח בחוס
הנבחת) ואח״כ נלבר הבראה אחו לבעבר הסרדיון קבאו אחו עינו
במפחחת ובוליכו אחו בחדרין כמו שחי שעות ובחבאלו אחו לנבלר
בבים אחמה נחול עם חלנות נחולות אך הרחוק מהחלונות עמד בם ויחר
מחל אחת נחולה מעחה אחר מהחלונות לחנן לו ירחה אלבור
שם אח בני מרחוב ובבלאה בהמלבר הבאה ובבנו אחו בם ויחי
הרב בהמבלר שלבה ענים לבאים אלו בעם מלוחם בי הם ובחנים
לו לבם לחם ומים אבל הוא לא בעם מחיים אך הרב הם אח בחנים
בעיני כל רואיו כי הבר המוחם מן הארבנר (שבי׳ ינינרלא נחול)
הבחבל עלו בעינה בקיבח ובלבם כי אינו אוכל מחוחם ובכמם
הבל אלי ובחבם אחו ובבבר אל לבו ואמר לי כי לא נבחם חבלה
הוגל בם ורק שחייני בדינו ובשלו ואחו לבחר אוכר מעחם
הלא מאבנר שאוכל לבחר לחם. בחר מחבר לי בעת ובלה אז אין לי
מה לאכול בי בחלי עבדים שלבחו לם מ״ל לא אוכל עד מעלי הבבח
ומם בבר לח לא יחיה לי חלק לעיה״ב עב״ח אין לחוני לאכול מרבחות
חולת ולח אינו יכול לאכל בעת חבם מאבל מחמת כי חולה מבבי.
ואמר לו הבר בבר בח לי לרבר בבינחו לח אין אחה בבו הבבראים
בבר הבראה לרבר לעשות לבחיב בבר ואמר הבר לרבר הבבר לו
חייחי בוחם מעם מבקה מלבם (בקוברין אינינרלאחם מרחמנר)
ובחיחי אוכל בבן מבוחה בלבם (בקוברין אינינרלאחם מרחמנר)
ואמר לו הבר לח מבבי בחבים לך אם אחה מאבבל בחם מבחבלו חבמין
לי ואחבבל מחבו לו אבם הבר בם לח יבלה בו יד לי אולחן ולבן
אחם בעבר מבבבו אבל אבל הבחבר ולא חבחיר אחם בבבר
אותו לבבן אחמין לך ואבבל ובבבה הבר חן בעיני הבר ויבחם
בחבו ויבבע לאבבי׳ ר׳ מרבבי מבבבע אחם בחיב לך בבבבן ובבבר ר׳ מרבבי
מבבבע הבר מבבבו בו בבבבן חבבבם ובבבבר ר׳ מרבבי
בבבוב בחם בחבין לו בבבן בבבבם בבבבבים חבבבם ובבבבר ר׳ מרבבי
חבב אבבבבבבם אחבבבבבבם בבבבבבב

עליה סיס טופל עד מלוי מחתת לאריגסה ומתה עמהן פעמים ליסר
אה סחופה בשנים בשנים ומקצת יודים מה שדולקים ומתיה ויעשרו סם
כי מוזיתי יסול גם סרב סיס וילבנו ממנו . אבל בבנותו לבים הבין
מיכף ולך מן מפל בימיהו עד אשר עמד לפני שלמן חיוציים בלי
שום פנש ויתמהו כל הרואים ע"ז ושפלו אותו לאמר מלכא מן מלך
ולא מלכא כלדך כל הסולכים בגאוה ויען להם סרב לא נתתם חזיריו
ר"ז כל מנות שאתם שם שמוהו עיניו לגלל לעמון ע כל סמוך בלא
דעת למקום אשר שמוהו עיניו ליפול ברשת אשר הכינו לו
ואת שלמוהו חיוציים סגד גם לנו מלם מן המשים מוזיעון כי יש
מה מחוגב לו מעצמך הכבוד ויען להם אכיר בהכבוד לבית ראיתי
כי שם הרלסם מסוגב מעם ומבטחי כי לא נתתם מגת דגת ומ"ב לעמם
הוא כבר בא לאחר מתיון ואתה בלתי אל תבטח בלא ראיה אין אל תבטיר
אל כולנו . ואכבי לא אדע מה לעשות אם לחכיא אם לחכיא אם
שלא יראהו הקיסר וגם לא אדע כן כאן רק אמת אחת ואין בלתי אמת
יראה אותו ואתה שון ע"ז עשה מהרה לבל נאבד ולא תיר . ויען
לו סרב אל אמתך לך מבלן כי הקיסר לא יראה את פעריו וסרב
לא מתפחד ולא נחבטל כלל . ואמר לו הסר לא תמה תעשה . ואמר
לו אל תהיה בטוח לידע דבר ערום שמוהו . לך לך למקומך הנם
מקום אחי אשר אחיבא אל שבריו הקיסר לא יראה אותו ומה
אוכפת לך . ויתפלא סרב ויאל לו הרבלקח את ר' שמוא ובמעיל
בתוך המלון תחת הוילון ושלמל הוילון לכסות אותו וגם מעמד שם
הקיסר גם הנכנס לחדר סרב וקיבל ממנו פורקמלל שמוי שמוא
לרגלים ובמס"ל לא מלא אותו לא ר' שמוא עמד כך אל' שמוא בתוך
לומם לא נשקו ולא סיסקו ולא שיעל עד אלת הקיסר מתדר סרב
אמ"ב כאשר אלת הקיסר יצא סר"ם ממקבולו . ויבא סרב לראות מיכן
הוא שבבנו הכנס סיס פתיל אם עמהו ואוא לא ראה אותך אוסיף
הסר לשאול . כן לא ראה אותו ויאמר הסר אין לי אל אחד מכם
מבקש אין יאת עמם סרב ובהכאותו לו המקום כי פס עמד תחת
הוילון . ומה סייע עשה סם הקיסר מנבים את הוילון . אבל
אחת נשמן חמיד עד המעמד אשר סיא שומרת לך ומתה שמה דברים
אשר בנקל אוכל לסתכיל חייך עד ידם אמר לו סרם . ויעמה לו סרב
כאם כתה עלה מובחתה מה לא נתן שמעתי לך ועכ"ז אל תבטח כבניתי
מיקם כי אין לו נימוס הקיסר לבנביה בעצמו הוילון ואם יהיה מצוה
לי סייתי מסוכם עלה מכיס ו.ס כי על פ' בחמוני והוא חמיד בעיתי .
אחת מה בא אלה הר"ם הנ"ל בתוכ הבנוגות ויבא הסרב קחתיל
אחת מהחטוגו הוזעת ונם כבסמה אשר יבב עליה סרב הוזעת
ויעבל הר"ם אל הרב הנ"ל ואמר לו הרב כי היום הזה אלוי
הבעש"ם סב' ומורי הרב המגיד הב' ואנכי לא הכרתי אל הבעש"ם
כי לא ראיתיו ונשלה רק מאשר ראיתי כי נכנס קודם למורי הבנתי
כי הבעש"ם ובנותם שאל הבעש"ם אל מורי מי הוא זה ויען לו
זה הוא הרבי מריזיסן ויאמר הבעש"ם להרב המגיד אמור לו כי
ראיתי אותו ויען מורי הרב מורי אינו מאמרתי לסם מאמר מה שקבלתי
ממורי אל הבעשוטוב ויבי קול מעל לקבוע (בתוכה הוחת לראיתי
בכתובים וכדומה לי שאוה כדפסם) ואח"כ כאשר שיימתי דברי אמר
הבעש"ם ובדומה לי שאוה כדפסם) ואח"כ כאשר שיימתי דברי אמר
הבעש"ם אדני אמי ובאו אם שבאו ונכבכו אותו ויקיא :

והנה הגיע לפני הקיסר את הנעלמות אשר נעשה עם סרב
הר' הקיסר הרישום אמרו לו מי זה בחר בכחם ומלחמה
גדול לקחתו ושמיות הסיוחנו אשר הלאם בגמתכר כי הסרים אשר
קבלו ממני הסולבקל דרשו אותו בכל פסם בתוכן אחר ובתוך
המתחר אמרו לו הלא אחזנו אמרה כי ומה אתם אומר כן ואיננו
עליו ורצו לעשות לו עבדיו ר"ל בפעמים זרים כי סיס בם חכמים
מלומדים ומגבו אחרים אבל לא נתנו בדברים אבל לא הועילה
לסם כל זאת כי הוא בחר חכמתו ובעצותו קדושתו מסר נפשו אל
כל דברי ר"ז ובהיום פלולו הוכיח לסם בלתיות בדולות ומתיתיה
כי כל מהבני ישראל וכל יומוסיהם מקובלה היא בידם דור
ודור ולהלם לסם ריב חכמתם אבל עמד בה דת יהודים ובכי מגנדם
כלל לגימוסי הקיסר ועיכ עד פיתם עם המחתיה לא יתיפו אף
קוש מכל אשר הפיעבו קדמוניו בפפייסם הקדומים אף מנוגי אף
הסולבקלון אשר לקחו מהרב בחזקן הרב לפני הקיסר כי יתן לו
רשון לכתוב כל הנעלמות בכתב נעשים כי אמר הרב בעבור שאינו
יודע לשון רוסי"ת והמקבלים מוסקבל מיום מביניים לשון עברי על
בריריישאנפתם מם שמלאם מם בפעיים הבנבלים ובעמר סיפרי
חכמתות ובאחר יכתוב בעצמו יוכל לגיע מכון כפי תוכן כוונתו
והקיסר יעלה בעמתיק חכם ומבין לבעזיקם קוח בקוח ואת אל אשר
יגת עפ"י חוות דעתו אחרי אשר אמר לה הר' המגלות יקבל עליו
בהבנה ומעתר לו הקיסר ונתן לו רשון ע"ז ובסדר זאת לקמן

ויהי כאשר שוקל מעלו משם המלעשות לסר הלעיגו עליו אלה כמה
פעמים הקיסר אחריו לא יכלו ובכה ובכן לאותו בכל החכמות
ס"ם שיאה אחריו וקבל עיניו בעמסתו והבינו לחיבלו ובזקם מה . ויאמר
לו שיאה מעמסה נוגה בקורים מהבלמן והתיר עיניו והסתכל הרב
ואמר לו ומעלה בדבריו אח"כ קבר עוד את עיניו והניח אדנבו
אדומים אדום ג' תחת כל רגל מלרבנו רבלי הסולבקן והתיר עיניו
ואמלו כמה מכיר עתה נובה הקורים מהבלמן והסתכל והניח חיוקי
הר מהקיסר אשר אחרתי בחסר אחוס זהב . ופעם אחר הביאו
אותו לחדר המלך ודן עלם אחד בן הקיסר ובכה אותו בברעיני על
בגדיו ובכה הרב ואמר בי בעתותיו ראיה המלך רוצים פגרה
בל ימי חיי סוף דבר רגות הרלם כתו ובגוותו פמיינו שאוייבם
וה' נתן חנו בעיני כל שרי המלך ויכבדוהו מאוד . אבל בהסכפו
אמרו לו כולם סם אחד מי אין לאל הים לעשיש לו מלוחם יען
כי המשפט אל תיבו מסור לשום מלם מון הקיסר בעצמו :

עתה מחוור לספר לא אשר קרם סם לרב ליב יהוריישמר
אשר נסע בפקודת הרב לוזילנא . כאים האם בנם ו
המעשרבמוכר מאל בדעתו בנשמו מקבר אל הפילון שלו שהיה
על פי דעת הרב ואחו מזיגה מקדמיי הקפדיים כי כאשר
היה הרב בנמזריטש אמר אליו ראיתי הרב המגיד זצ"ל רבי זלמן
עמם לי קבר אל יד שאוכל לקיים מקוה ומקודם בזה
יום הייתו שהיה צריך לקבור הקבר בעת שנתת תפילין בכל
יום ומצאת הרב קבר בין פי פיו שיוכל לקבור אל התפילין
וכן עשם כ היום כל מנהי מדינת ליטון ופס הקבר על לאם
לא לעשותו בצורת ד' והתפכרתי שהיה בקבר פסוק נם
הסמליות הקדמים הראשונ בל ד' מעיני לחון והתפכרתי
מחון בכמה ואמרו כתים בתפילין אלא יכיאתו כי
הרב מכת תפילין לא המשות אחר בנגרו ובעוב כתים עני
ובטחו לוזילנא היה לו אחות בוזילנא ואח"ל לאם אותם
ע"ו אנים ויתקבר אחים אחרי אחותו ומגלגה בחיים ואחרי
אשר אלהה אחותו לאלוגו אחרים לאחל אלגו (בתשי"ב
היה ידשה כי הוא גר בריישון) אלה מיבן מן הכת חי (כן
קבלו

קרלין המקנדיש את המחידים בשם בת המם) וירק פלים
ויקללם ויאמר מ"ז כי החסדני נזהם . והקהנו אללו השפלנו
הכלים נטיתנו וילפנר כי הנה בדי המבאלה בעשב לפרקה ואין
לי נפר לבדיל פוהב לכן בחתי לבדוהיו בגאון המכוך שיבים
לי לעזר והוליכני לאותו לבית ומרבים בשל בגאון ובשמים עבודו
לבניה אותי ולידבר שם רגאון ואמר לי מבוקנו . ויש עליו בגאון
כי יבב כה בבית מדרשו ולמוד קודש לדך ה' ואחר כך יתן
לו על הגאון בשמים בתו ויהו בשיבים בן אחותו מהולבי לאמו
בביתו ושמח בשים מאוד אלנו על כה ה' בינו לבינו יהודע
לו כל הסבותה מהמנגדיו הרבה המחיבים בדעתו ויבלה לו הוליש
במחבה לאמני שלומו לפ"ב על ידי הפאבים וכן עבה הפים
הכל ויתמהדבה בם כחני שבה הבים מבוהבי שלומן בגאון
לבדה בהבר המחיבו הבו בחיה לבר ובלחו מהולבה מבהב
לפ"ב נחב נדור ולבלד אלו בבה מוכן רבי ליב מבחב לבדב
רבי מרדכי לבעלבאר הודיע לבבר לה בחבשנה אבר בשבע פה
אך רבי מרדכי לא היה מביב בו במבחב כי ידע כי אדם בן
יודע הדבר כאבר יראה פים מבחבריב כי קבל נבחב מפ"ב
ובים הפים רבי ליב בצער על אבר לא ידע שום ידיעה
מבעבשה עם אל בוריב ובמרב כאבר ראה פבם בפעב בפים
מבחבים מבח המנגדיב כי ידם על העליונה וכי בחבו לה
אבר פלוני ולא ידע אם אמת אתם ואך הודיע תמיד לבחבריב
מבל הבחבים ועם כל זה לבראות לפני חבני בגאון כי שוקר
הוא בלשונו יבב תמיד בבים המדבש עם בבבלבים ומיד עומבב
ובמחבריב חבר תחיבה לדעת אורב כי דבר לאמן רודיב
לשלמיו ויהי אחבי עבור קרוב לאחי שבה שמע ר"ל מהבבלבים
כי הבחיל מדוד ומאד אתה (כן קראו אבני בגאון אותו בשם
חביל בבם) ואיב לבל ראבני בקבל שיתאבפבו אב לדבר בן
איזה ענין בבחר ושבן אחחר מבבר אבר שיב יוצא ונבבב
בדבית בגאון אבבי יודע הבחבתיה אבל אמור לל הבל ויאמר לו
כי הוצא בחב בבבלבות מדאם מלאם הבת לבבן ובבין הבחיל בב
על ידי אב יוכל לבוות כי יצא בקרוב מאבבו . ובמעוב רבי ליב
אל הדבר בן לבית אחבריב ויבבא שבר הדבר בו בבר בעל
מבבבור כי יתן בל בחבבלותו בבחב לשון בקודב ובבבור שלום
לשמאבבים שיאחיבו אותם בלשון רוסיה וגם לבביה חוות דעתם
על בבאר בחבנו למעלה בחוזלבה ביב לא דיבבאבאר אחר
בחם לבל הדיבבים מרוסיה והביא אליו בבחב שיעבה הוא
בהעתבה ובבוך בבחב בחב הבר בבחבי מהעתיבה אחל
יוסף ולא יבבא דבר מבבבה בבחב הבה ובאבר הודיעו אחת
הדבר לבגאון ביקם שיבילו לו בעתבה מבבחב ובאבר ראה
אותו הבין מיבב כי בודאי יעבר הדבר בעיני בעלך ובודאי יצא
לחפבו! ופ"ב אסף אבבים לבוזע מה לעשות :

ויהי באבר בגלה בר' ליב הכ"ל כל הבעלומות ויאמר ר' ליב אלבו
אם יודע אני לומה שלחני לבה ויחקור ר' ליב אחר
דירעבקאסר ויעך אנו ראיבאבאר בביתו ויהל לפני רגליו ויבבר לו
איך הוא בא לבאן בבקולות סרב ויבבה לבבר בשבת הבב כי הוא
אים אלבי ועתה מבקש ממנו כי יקבל ממנו הבני אלבים ר"ב
ובבן יעבה מה שמולו עליו בבמים אלא לשמה המבון מהבחב
באבר בבבה בבבון בבחב הבחב באבר שבינו לבבי לעל ויען לו הדירעבקאר
זאת ידעתי מעבמי מאבר בבבתי בבחבב כי הוא אים בי בגלות
הקלות אלו בבל בל הבעבות אבבי לבן שובאי אבר לבאבה הבב
לא יבילו בבה בוינן וגם הבני מבינתך כי אתבתיב אותו בראתי אבל

אינו יכול לבבל ממך הבבף עד אבר אבלב מלאבתי כי אם הביה
בם בחבר תבאה הבבם אבר יבים ובמה מעות יבלו לבן לי בדי
אבבמה דוקא מבחבתקה בידוש אבבי בבן הבקדש בבן הבקדש בבמה
בבעבים ועב"ן הבבעים לו הדירעבקאר כי יחבאן לבחבתיב בבחבקה
בבוזה אבל אבים ר' ליב בכה מאוד והחחבן לפניו שיקבל ממנו
אם הבב' אלבים ר"ן ר' ליב בבבע לו הדירעבקאר בבחבאקה אם ר' ליב
מעוב הבחב ויהן לו יבו ע"ן אך ע"ן בבקה הדירעבקאר אם ר' ליב
שיבא בחבב בחבב לבחבב לבבן בבן אחותו יבאה אבר ובמה יבלו
ליהן לו אל המנגדיב לבבן יבע יבע לו לאחבב לבקה הבבקף מאחו .
ויבב ביום בבחבבה אבר ר' ליב הדירעבקאר ויבאה לו בבחבב מאבר
אלחו אלין אבבי הבאון בהבראה ובבמיו אל הבבלאה הכ"ל ומיבי
דבבו ויבים הדירעבקאר ויאמר ראה אח בהבמון הבב הבלוכיב אבי
ויחבבה הדירעבקאר אל ר' ליב הכ"ל ויכיבו בחבר אחר ויבמע ר'
ליב בי בבאו ראבבי הבם הדירעבקאר ובוכיתו לו כי אבוה בבה יבהיב
לו לשוב"ב אם שבבה הבעתבה כי בהן בכה הוא אויב יבאבל ו'
וכו' והרבה לו אח אבר אבינ לחבבן וכי אבבבר לומר על זאת הבתיבה
כי מבבעותה בך וכן מ' הדירעבקאר הביב לבם הלא אח בבחבב
אלחו אל לבבי הדירעבקאר בן ואולי יעחיבו לבם בבחבב בבבחבב ויהיב
לו הבבם ובבבו לו בן הבם כי אינו בבינ מיבב ב' שבב מיבב לבשות הבבעתבן ובבבינ
לבם הדירעבקאר אבן ליום המחבבה שיבילו ויעבלאו הבל על בבן
אחו בבפבון מאבו אבבר הבבל לב הם ו' ליב יבא אחבלו אחבו ויבב מאוד
לפניו כי לא הבמע אל דבריהב ויאמר לו הדירעבקאר אל אירא ואל
הבחב אבבעתבי אבבר בבבעתבי לבם בי בבבבבי לבם בי בבבבבי אחב
בדבריב אולי ידבו עלי דבריב בבעתבי ע"ב בבבעתבי לבם וכן אבבבה בי
אבתיבי בבחבבה אחבת שיבב בבעיבם ואבבה לבם והבבחבקה
בבחבתיתה אבבלה בבבבבה בבבבבה בבבבבה אבבבבה בבבבבה אחבת וכן
עבבה הדירעבקאר אבבבבבה הדירעבקאר בבבבבה אבבבבבה אבבבבבה
הבבובב בבבבבה בבבבבה בבבבבה בבבבבה בבבבבה בבבבבה בבבבבה
בבבבבה

וקבלו עליהם כל אמרי שלומו דהשלמת הים בכל המעיינים ביום י"ד בכלו׳ אמר הב הבנים ובוה הבינו גם הדמשקון (הדעים בכבר הבש"ק) וסה קבלו עליהם ולא זרמה בהקדיש ביום הזה בחודש הזה מנהון סגם מבר נבשם נבינו נזכרה בהם ומסה הדון בעלמות גבר מחבון גם כל דבני דייסון בחודש הזה כי בסבר היה הרב בנים במעמד וגם בנו ומתמידו מוסב נפלו טרים בהבור בחודש הזה

(בחסד נפש הבר הקרוים הזה נבון).

והנה כל הקרוים מה הרב במבבר בתרי בעבה ומה כל הבינתו מבר בהסה בם בה גולל בכל הבינו בנו בקרבה בלא ניתן רשות בקבת הבור בהשם על הבנינו בו אבר יבמבנו ובנו ולא בעבנר בקבלמנו אמ"ל מה גם בהבמיק מן הבסבן מוני בבש מון נוסף בל הבבר׳ ומה תביה זמה בלא נמוקה הבינם ובה בבנם בבבר בו מוסבי הבינוסי׳ אבר בא דמוי זה בדמוי זה הקבל הבינים׳ מבינו מהה ומ"ב בל הבבר היה ידוע בגם בבינוב גמו׳ הבנונו בפנין ומה הבר יבורר גם מבי הבנים בבמיק בבינו בנין בבינוב בדון בבינו בבמבר מו בהמיבנו ומה בבר בבמבר בבבר בבינו בבבר בבבר בבבר

עת נדפס דינו ונתן לו מעמדו ויפא לבתיו בשלום וכבוד ואם פלגי מפלגתי תמיד דעים אמר כל רבני דייטין נפלו כולם בחולם בסלע ומחם יען עליו .

אולם פוסם בל המומרים הכ"ל הכל בטעות פקוחא . אפי' לד המגדים קוקו בל המעלם נמול אולם לסם פירוחיסם בשוב"ש כי סחים מוחשמפסק אמר מה יקום מקומם נביר נחול ומופלא בחורה יחמם נחול נמילי בעולת בשמר בחנו נמעלה כי סים מפוני ומלילי בעיר אח"כ אבד אח בל הוני ונעשה איטור גדול על אחר סים מחבנלון בכל הפחפחות שוחם איטור ומחחלל נחנו נרבים ובוים יו"ל בכליו אמר המחבילים בזכירנו אח יום סבוא למוכרת הנם סים סוח נגם לפיכם לאמר אלמי מעתי לכם אח המחחה ומחו לי מכר חלף שבוחתי בו ומי' משקו' אותו כ"ב עד שבוים טופל ומחנגלנו בחמפה ומע"ל אין בלבו בעלה עניו כי יכול לבוחם כי מחמלנם לא כיון כ כ לבוא ובק שומעים בסיחבו לאיש בשל חם לו בחם עמה בחבילים אמר בדו מלנם .

ונם אח בבר הכ' כי מבלבי מלמחוון ביבי אבינדוח אבל בנובנבנבר בפיעבק בנחם אמר בבר מם אם לא הי"ש הכ"ל ומלח הנ"ב מחבינו ובינוחנו אלינו ואבינדוח מיה בבר אם לבוחנו בבינו אבל הנו"ב בים בנחם הבינו בחבלבו ובכ"ש בכ"ל עם אנבי ובו המבוחר שמנו בבים המיחנם בל הנוב' ובנן מבינבנבינר בים מבבקים אנבי הבל בכל בלי מיר (מוקבע) ומחלון בבר בבים בבים מחינון בים פחוח נגן ומעמיד בבר אבל מחלון ומבו לגן ולא בבים אחרינו ואמר לאנשי שמו לב לקבל אחן הבינון כי ביבים מוב מנור בו ומביבה בבים ובחבים לבל אבנים כי חבלו מאוב מלחמה בינם אבל בים בחב לבם את דבריו ואמר לבם אל חבילה מבבני בבלב בחם אמר שומר מחבינו עבו אחת מיבים אבר מי אמר בבר שומר אח בבים בבים ע"ו ומעבלו בן ובו חלי בעם בה הנ"ב ויבחם אח בלבה בבים בח נגן בבים בבוי אנבים בבים אבנים ובחבים אם בם ולא בינר מלוחם ומח"ב בבים בבינים לומבם בלבה בבר אבר בבים בבינים בבים אבנים ובחבים בבים בבים ב

קודם לה׳ הסדיון ויקח הרב הסדיון ויסתכל בו וחיקף אמר בשרה לה׳ לכעלך כי הדם אינני דם אדם כי הם דם יונה ומקרו הדבר וימצאו כדברי׳ ותיין האמר כחן מקפת לבית חמי׳ ותאמר לכם דברי הרב ויבואו כולם אלינו ויבקשו ממנו שיגיד לכם אמר דבר אחל הוא עצה לכם לא בבית אמי ורק שכרתי לה הדם כי הוא דם יונה ועגיכם לחקור הדבר ולך אחרי׳ כל החקירות לא ידע דבר ולא ידעו מהיכן יוכלו למצוא פתח לדרישת הדבר הזה ויבואו כולם עוד הפעם אל הרב ויפיירו בו מאד כי יגיד לכם אמר דבר ומאחר לד יתמיהו לחקור אחרי׳ שורם הענין ואחרי׳ כל הסתלרו אחר לבם התבונו אולי היתה מריבה בין האמר אחת ובין רשומי׳ הקיצור מיקם מכנו בי מעת אחר מחנלוה הרב הזה כי גיסתה לבם אחיה נחטוה הדבר הזה כי גיסתה כבסה במשלון לם מעתה אלינו ואחרלה אליה ואחמסה עצמה לאוכבת לה ובכל לילו עבילתה אמנה יונה ומלאת את דמה על הדיבה והיא לא הכירה אחה יען כי היתה מכוסה מראיה ידידות והיתה מסתתרת בצער ואחת היתה מכמ׳ הרשמונה

אל הרב אחר הרחה במתליב :

אדרי כן אם הרב פעמיו לעמיתיכם ובא היה לעזב מאוד במעשו ולא היה מיכר בפניו איזה הכירות כי הוא בר חוריין והיה שוקד על לימודו בהכנת החלקים יום ולילה גם היים אם הלבה פטוקה מל כל דב׳ בו״ע (אמר בעו״ה מגרפו כרבם מכם ודבר מה לבלן מי״ב) ובכ״ז לא הלך בבגדים הנוכים והיה יבן בקעה בל כמגיד ר״מ וחבנו מאוד מאוד לא יאומן כי יסופר כי במבהרים גלה לו יותר תאחר גלה לבל המגידים הוגם בנו סבן׳ ר׳ אברהם הממונה בפי כל המלך הוא לקחו מיקף לו לחבר והיה ביניהם המדובר כי אנשה בעות יגמוד הרב עם המלך לימוד הגמלה ולעומת זה יגמוד המלך עמו ג׳ בעות לימוד הסבר מחכמת החמה ואמר הרב בעת גדלו ובדרך הלגה ע״ז כי בפ׳ קדושים כתיב לא תגנבו בטפחא ודוא כי בפחא הוא מבסיק ודפי׳ הוא כי במילי דבניה מוחר לגנוב הייבו לבתגנב בעצמיהו מיב מבני אדם ולבתגנב מיבנו שחין בזה מבטוח בגיבי דבים וקן עביהו בבהיהיב לוגר עם ר׳ אברהם הייתי מחזיר אבנים המורים במורה הבטוח להזור למגן ימגד עוד יעוד יהב״ל אברהם לא רחה והבנרים הקדושים הגה המה שבים הביבוריים אשר היו המגידי הרב שגיב ל״ע לא ידעו בל בך מגדולת הרב ומה בשיבו אף חלק קטן מחכמתו בבסתר ורק ידעו בי היא גאון וש״ל חבבו כולם אותו מאוד מבל הבחיבות היה בדבר שמתבב הגדול לקטן והרב לא פנה בלל לבוש דבר ורק לא בסף פומיה מגיבראה פעם אחת ילא הרב המגיד על פתח חדרו ובידו מבבב חרוט ויאמר לברב המגיד בבתבתב המבתבת הזה עליך חני בגלהו לבתר ויהן לו המבתב ויסגור את חדרו ויתבונן הרב בחתימות

רבו ויאמר אל נבו אם היה בוונת רבי רק שיגיע המבתב למקום אחר שולח לו היה מחנו לי כי אם לא למקרהו פולינו ועי״ב ראלה הוא בוודאי כי אחבי בעצמי אבא לשם המבתב וע״ב אבא לבו את רגלו ויקח בידו המבתב ונשאו לוהו לבתר כי לא ראוהה בתר מעמעיהם ויהי כאשר הלך בברת אדון ירד מעבר עליו עד אחר בן בבית אביו ויבא אל דרכו ויסעבר ירד עליו עד אחר בן אבית מלון מ׳ בתם הדרך ויבאר הרב ויעמוד-בדעתו לגון שם כי פנה היום והוא עייף ומלבוטיו לילה ויבא הוחר ה׳ ים בבבד וילבה ג״כ תמחת המער לגון שם ויבבר הבוחר אחו עוף המוחה ויבמה בבית המבבלת ביבבלו אותה והוא לקח גמרא מגמרא תפילין ובבב לעמוד עד אחר תבוחבל שעודות הערב שלו אבל אחבר לחד עבקה מאוד אח בבבו בבמבה ומ״ב היה לו קושיות וספיקות רבות ולא היה יבול לגמוא דרך הישרה בחום, ולעמער האדם כי ידע כי תמיד אין דרכו בבך אבל לא היה יבול לבוא על הבבבו הבמיחים ובין בך נחבבל המרק שם הענף שלו ויבבור האדם אח הגמרא ובבן אבל כי אמר אולי מה יהיה עייפות הדרך אינו לגלו מוחו ויתבבל האדם ויבבב בעמו על מעבה בבודה אחר בבינו לו ובבב שבב על הבבבבל בלא בר ולא דיבר אמומה עם הבוחר וגם הבעו״ג בל הבוחר שבב על הבבבבל לא רחוק ממקום הרב ובאחר בבו אח הבחות בתאוה הבבעי תחוה המחמה לגלגן ויבבה ליבן אל בבתח הבית אבל היה מתחה בבמוע לו ותחן הה קולה ברעם ויהי כי ירח הבע״ג לגפבו ומלאהו עבה עלמו אלילו הקין לקול הבהמוה וידליק בר ויעליל על הרב בי הוא רלה לעבוח בדברים אלה ויבה אח הרב על אלחי ויבבאו ויימו על האדן חבבל הבוחר מתבלבל מאוד מהבהמולה ובגלה בבחו ויקח וידלק בר ויקח רמב״ם ח׳ אחר הוליך אחו ויבב בלמוד אבל גם בפ עבקה מיאל אח הבבעו ביחר ותבה מדרך ביחר ולך בבוך בו ויתפלא הבוחר מאד ויעטער מזב והרב בבחר בבבב בל אחרן אחח בבבבבל לאחרון לא יבול לבבול הבעקבמיות הזה ויאמר לבהוחר הבה אחבי מלאחי מילים הלילה אחח קודם מבית במאחר הגמרא אחר בבוחו בך וכך ולא יבבה לך בוח קושי׳ וע׳ גם בבריב״ם אחה בולך חועה בי בן וכן הבבבו ביחר ויראה הבוחר בי אבו ממחקים ויתבבו הבריבים בעיניו מאד ויאמר להרב חבך ממבקים אבל אין בולך מחמדים בי בלא בר אוריין אחה ואמר עשיה אח המעבה הזאח ויען הרב לא היו דבריו מעולה והמתרת בל מעיל הבעל עלי בי בלילה בעבוח בבמע אבל אבל מלילה לי מעון יחיים לא בבוחו עליו ויודה לך מיקח וכן עשה הבוחר והבבע״ג בוד׳ והתירו אחוריה הרב והבבבעבו בב הלילה בלימודים ובבוקר בשבו הבוחר לדרבו והרב החבוון בחה שבבר עניו הלילה ונגמר בדעתו לעבוב לגמעריהם בי הבין בדוב חבמתו בי לא

אם זה מקרה ולא לבו שלחו לקבל הסכלה זאת בסבול
ענוה לאם דבר שליח כי יודעי ליודעי חן ון עשם וחזר
למעגריסים ולא גלה מם מעבר לשם חדש. חולם אח"כ
כאחר רחה לוחו המעוד שחר מנוגלו ויאמר לו חדע כי כי
גם שמוחר אח"ח מיסים אלו שמוחר מבמיסים מנדלים אבל
למלמידי הסאהוב לוגו רולם מיסים כי אם חלק מבמיסי דשם
לבד המתקת הדיון שמתקבו מעגלר בזה הדרך:

ויהי כי חרבו לו שם חיים וחחו. בסנ"י החמיה ועל"ב בשלבי
הסולם המוסב מלמה ולחשו מבנ"י הסמיחה עד למעלה עד
מחיים טובה לעגמו אף אחרי אשר הביהו אחביהם הקדושים אחו
רוח חכמחו ומחבטלו מעוב ישראל הים מחנה עכ"ל הים אבלים בחלו
לא נכנס עדיון בפרוחזור הקדוש לחקליון והים שפל בעיניו מאוד
ולא שיבם אלבחיו כי כל המחביים אלו בנבלי לבן בשבח וחוח לא
פנם לאם אל שבחו אל כבח קדמו. חולם אח"כ בעח נחולחו אחר
כי אאל רבינו בעשריהם הייו שוחבים בחיה"ק בחדה סבין (בעמר
ווייס) ומעחים שבכו בבית רבינו חבח כל הסמבלים ולא לבם בזם
אחד מחחו לבבנישם ומחוא לא פבע בסיעם לבר מבית בכו בחולם
שם לחד שם המחבמן לא נמנו עד אחר הסבאלקות רבו רבינו הקדוש
[שלא אחר פנים אל אלחו רבו שם הבינ"ל ומקולם ר' מנחם מענדל
מווישעסקח ז"ילוכל לסחרמות שם הגאון לחנן המשיבו אלין ב' בזה
חלוים בבחולה בחמיחים חשיב"ל לא סיבחו חוחם לבבם אלין ומחו
בדיים ריבנות לבר"מ [ולא אחר פנלו שם ובכיחם עשם אח"ח
אחם בוולבת לא לדיחי לפרסם] ולחבר לאחו החלאים אח המוקדם
ומחבקם חבר המגיד בחיבם בל מעלם ויבר ריב בין המלמדים ובין
מחבת קדיחם אל מעבריהם כי בחיה אחבו בי לבם שיך המבקבות
בגניחם בלב. והחלמידים אמרו כי בם שמבו אוחו בחיים בן שחה
לא לבבוד יבים לו כי מחבקבו זרים אחו ובעבם בבבה בבל מי
מבחלמידיב בבחוב בבמקם בל בח"ח אף בעיבו הוא יחבקבו בו.
ואחר לא בחוב בבחיבקם בל בח"ח אף בשוא מחלמידיו לא יחבקבו
בקבוחו ולא אחר חבר בחבי לא אבר בייח בחוב בבקם בל בח"ח
וח"כ בחיבו המלמידים בבבב מבח"ח בולל על אבבי חבר המגיד
ומלחם לחבר בנולבו [אבאו בחם בו ובחבר חוריחו אח המגיד לבקום
ואחו חבר אח לאחו ובבוחם לבקום אחר חבר ז"ל אחרו בי בדול ב
לילקים בביחחן יחבר מבחיבם ע"כ לא לבבוד הוא לפני רבינו ב
אחבו מרכין אח לאחו לבבוב בי הוא בעבמו יבבינ והביח חבר אח
לאחו מידו ולא בחבין המגיד בבמו אח לאחו אחח חמים ב"ם
ואח"כ בבחוחו זבחו יבן עליו ועב' אחן:

ויהי אחבי בבחלבחם חבר המגיד בחבחו חלמידים לבל מקומות
מבבבחיבם לבמוד חורחו בדבים וחבינ"ל חלמידים הלא המה
הקדושים חבר בחבן המה חלמידי חלמידיהם אבר מביהם אחו חבים
ומיבחבם אחו בחחים אולם חבר חבר יבב בבב מבחבם בב אחבי בחבלבחם
רבי ומבחבים וחבחבם לאחה בב ב' בם אח הלם לבבוב מיבם ואחבר
אחין ר' אבבחם בבחלבר בבם אחוב אחי ז"ל בים חבחם אחי ז"ל אבחה
ל"ם אבילה בחיב לוב בחלחבחה ובבחבחה ואבבי ל ל' יבחי מבחה
לוב וע"כ בבבבב בבחבחם בבבב בבחם בבחבחבים וכו בחבם בבחבר בב
חבר בל חבבלבה בבם לבבי בחם אחבלבר חחבלבר יבב אחו בחבחבבבה.
ובחבחבר בבחבו אחחר לבבר בחם אחבלבר לבבר בבל חבר אחר
בבבחבה הב"ם בבבבבר אחבינו חבבבחים בחבבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה
בבבחבה חבם אחם בבחבחבים בבבחבו בבבחבחבים בחבר אבל ואחבר לבבחבה

הגיע לבדו לא נקח אם אתו אם הרב ר׳ יהושע כי היה מבר
רק אם שמו אבל לא הרב אומו מעולו אבל בכל״ר הרב
לבית ר׳ יהושע אחל אומו מי אתה ויענו אבל אלמן מלאתנו
אבר שלחוני לעמוד לפני כבודו בכור הבחורה ה״ר יהושע
אל״ל אם לא אמר אם בחמתיתו ולא הניח ר״ש אל״ל עד אבר
כלה אמר אם אבר לא הרב הגמור בחדרו מעולו ולא נתן
לו בגדים ס״פ רמז אלא בידו בא יקריב אלו ואחתר קבר אל
אמו ויקבר אמר אם אם הבחורים אבר אתם אומרים כי אי״ם בלא
אבסם ויתלה אומם עולם לעשלה ויענו ה״ב הבחור אם
לא אלמן הוא כי הוא מחזיר הקדום לאיתה בלא דחילו
ורחמיי לא בקבת לעולה. ואמר לו הר״י לא אמתו פוסקים
מחזר רק מלבנות בבלו ויבאלמנו אם יש לאל יד להרחות
כי בתחילה הזה נמנו בא בנמה ויען לא הרב לא רמה הוא
הוא בתלמוד כי אם מראבר מעורב פסחים דף ג׳ ויבשל
הרר״ו ויקם ממנומו אל הרבו הבחרים ויקח נמרת בחרים
ואיתר הבאתה לי (כי הרר״ש הרב בקי בכ״ם בבלי ויבאלמני
עד לבסלה) ובעבור הרב אלבנו על הבחתר שם הבא ר״ יי
לחוב כי גדול עד שיעים מחדר ואמרי ל״ה כאן בעיפים שיעם
ושבין הרר״ש מיקם כי כנים הרר״ הרב ואז מת לו בלים
בחבורות הבא ויקבלהו הרב אל ויען לו בשלום הבא לעשב עליו
ואמור לו משבחה תלולם לו לחבור בריב הזה לעולם ואח״כ
דברו הבחרים אבל פעמים הבחרים אבר הבאה לו הרב כתו
ונבוהמו בתלמוד ובדברי הבחבורים ובחתרומים ויען לו ר״
אמר אקן ואלם לא אל אל עוד לעתה ובאות בדברי
ריבות אבר בבעבין ובי הבור בשלום ובכבוד גדול:

קלו ופקמנר ממנו הרב בשלום ובכבוד גדול:

והנה בעת הייתי מתעסק אבל מרר הקדוש הזה על בבא אחד
בתמים תמיהים מהמלרבי מ״ל הקדוש הזה אל הבחרים הבחרים
ר׳ שמואל שמעלבך ואחיו הרב״ל ר׳ אברהם ובר״ר ר׳ נתנאל מרבינו הרב״ל
והרב״ל ר׳ לייתה מקדר״ישבים אבר הרב מ״ל אב״ד בחבורים ובר״ר
ר׳ יצחק ומלאכי מיבאתיריי ובחתרים הקדוחים ר׳ אלעזר הר״ר ר׳ מנחם
ובר״ר ר׳ ר׳ ובר״ר ר׳ אברהם אבר הקדוחים ר׳ אלעזר הר״ר ר׳ אביר
ניטלה כי אמר בבר הרב הרבנים בעבר ובחיר ר׳ אנים מבבר מבינבחים
לבבר הקדוש ר׳ לי יצחק כי בבר המגבר מ מעבים לאבינים ולאר
לבני בבא אל אבר הבר בבל״ל ובל החבורים אבר אמר עד כי בבל כח
בבבל ובמקבר הבר מבוהם פרבי הבבנני אבר עבו הבחר ובבא ובבו
מאוד בל הבבנים ע״ז ובחבר בבבא בולם בי יקבלו את אמרתם בבני
מבינו בבא ובבו ובבו אל בבולתן בבבבה כי אבו בקבים נבם מאבי ובבחרו
בבבבה ב׳ לי יצחק ר׳ מבו הבר בבבל לבן אל בקבה אל הבחבה
ובבי רבינו אל״ל אמר אמר הבבבה בבבבה מבו הבבים ובבי אבר בבר
רבינו בבל״ל אל״ל בבבלן הבל הבר ר׳ לי יצחק מבבים ובבי אבר
ובבבה אל הבבבה בבבי רבינו אבל רבינו לא אבר דבר ובבבה בבינו
בבבל לא אמר בבל אל אל בבבבה בבבבה ובבי״ל הבבבה ר׳ יבבבה
בבבה בבבם בבבבה בבבבבה בבבבבה בבבבבה בבבבבה בבבבבה
בבבבבה בבבבבה בב

לאוד ומתמו לם עלם כי חבת לבית מורי ביום הספר לעם
ירב אחר לא הולך פולוגו למדתן ומבקש אותו לבית מומר
בתמה פר פולו ואם הבוא לא המיה אותה לבמום לאורי
בם לתלגן טוב עבורה וכן עשתה ותבא ותספר לאורי כל
מעשה מם בית וגם תכי מתכי מאמרתי לו כי הוא עלם יקיר בם
לו עליה מורי הולך לביתם והוא לא הוקה לבוא בבנדי
בם ותחיל לומר מורה על פשוח לא פשוח בפם כי חתמה ועל הבבם
אמוה היו מרבמים בהתבנו לעיל הבמיה הוא בכבד להתפלל
לבבו הבנדי לבן ולבאר ממנו כי הדמיו"ל אחור מורה בלו
ולם ופשמו לת הבנדי לבן ובוה הדבר הזה לצלת בעיניהם
אחוד כי לא היה דרכו בבך מעולם ולבאר מיום עוקי לת
בריו הלבו כולם לתהלל ולבמו לת הבנדים לבל מורי
ל הבתומה וכיון רבע בעם בכל עוד הפעם ואחר מלמר
אחר על פשוח בפם כי חתמה והתלמידים מוכרחו עוד הפעם
הפעמו לת הבנדים ומן היה ד' פעמים בפעמו ולבמו תלמידי
לת בנדי הבבם (כי לא היה לובבים לפני מוריהו בנדי לבן)
מורי הרבם רק על פשוח הלל ואח"כ בלילה אחר עוד ג' פעמים
ירוחים פלאים על פשוח הלל והתלמידים התפלאו ונאמר
ג"ל ואך בפעם הבביעית בלחתר מורי מורה נתחזקו לוח
חזקה מפרק הבים ומבבר הלעים . ובפעם מורי מרמו
בעמנו קול הבלה בהתלן הבהתם בלתו זרקו אבנים גדולים
עליו . ואתה לי מורי לך הולך לת הבעבר לאמר . והלבתי לאחר
מלחתי לת הבעבר עוד? הלל בעמן ולקחתי אותו בידו והלכתיו עוד
לאיו ולבאבר בב בעם הבעבר הל קרבו בלחתים כי בבר בי מה
בים לי ומבבר לי הבעבר כי בבבר בעליים בים בלחתם עם
עוד בעבר אחר מעבדי הבבר? ולא בעבר בבבר בעם הבבר ויבי לבבות
ריבלים . ובים מבבר עם הבעבר לל יום הבבר ויבי לבבות
אבל מיקם בבבה ומבקר הבבבבים לבבע בעבר ו' ויתיבר לת
הבבר הבה מרבעיהו אבל בעוד בבבר הבעם בבל בבבעה הבבר בלבו
הבעם בי לא עוב הבבר אבר הוא עובה ובעבה הבבר בלבו
יתבבר ויקם הבעבר לת הבבעה בי הבה ודע גבן בבבעה
יחבוב לבבע בעבו בחבה ובן הבה הבלבר בבעם הבבעיי
ובבעם הבחמבה בתבבר מאד עד כי לא הבה יכול לבמוד
ויבך מאוד במר ובבבו בל אבר קרם לו בלהו ובלה לבקם
לחון ולבבחם חבן הבהם הבה בבבר ובבבה בכל בה לבבבר
לת הבלם ולא יכול ובמבר בבבעה לבבלבך לת הבלבם מבמאבן
הבתון ולקם לת הבבבר מבבבה בבבבה הבלבם מבמאבן
הבבלבים לבבבם הקם בל בבבן בבבבלם מבבבים ובבל"
ובבבבר ילבו בבבבבו לבבבו מ מחד יבבבה לבל בבבבם
הבבבי הבבבבר בל ילבו ובבלבך בבבבו הבבלן בבבבר לבבבר
הבל מבבבם הבבבים לבבבבר לבבבר הבבבם לא בבבבר בבבבר
הבבבים לבבבבר בבבבבר בבבבבר בבבבבר בבבבבר בבבבבר
הב

בלתו לאמר הוא מושיעם לאויבי לוחציו ולאמר שמה הרב את שמה
אזהיר תיכף על ועשה ואיזה לכבודם ולאמר שמא הרב את שמה
אזהיר תיכף על עשה ואיזה לי כבודם ולאמר מאתם לו הם תקח
הסרוגים הם בקשתם. אמר הם בני בקשתם ואריך לפני פיתוחם ויכתבו
בני פיתוחם ויאמר לה הרב מי בוטח בזיוך ויתרחמה בתך ולבעבור
תלות משמני בתתני מכרו את הסוחרים לו יאמר עוד שם שוויים
וכן הוא כי ולאמר בתם לביתם ויראו לו יאמר עוד שם בריאים וחזקה ל
בעולה הוא המקולקל של הר"ל כי בדוק ולא רלה למשוך לחרב ועל"ז הי
עולם ויודע כל ימי הוא וכל מקן שני שנים בשרף בכל אחד לו
ואח"כ הרוחם עוד וכן הי' עד יום עוזרו וזה הי' חידוש גדול בעיני
כל אחר הכינו לה הרב כי לא הי' דרכו לשתמש בפיוטים כלל
ויהי' כאחר מחצבה המתלוקח בין הרב ובין הר"ר ברוך ע"ל
עוד אחר קבע הרב רבי ברוך דיוקנו בס"ק ומעשיהו
והרב נסע לא לשמחתם על קבר הבעש"ט הק' ז"ל ולאחר
הגיע השמועה כי הרב לא חזק הוא מהעיור ידו הר"ל
ברוך מעליהם מקום אחר הוא משכן קדשו חיוב מליצ
בנים הגדול אלא השולחן וכה עודד על רגליו לא הם ממקומו
עד אחר שהלך הרב מביתו לאחר נסע. פתאום בא הר"ל
ברוך שיבינו את פתח הבית עלמון כי אינו רואה מילך
הרב על קבר זקנו הבעש"ט והרב לא הוא עוד בעיר.
אח"כ בלא עוד הפעם הר' ברוך כי יפתחו את הפתח כי
אחר אין אני יכול מעתה והר' לא ידע מהפחדיים והפחדים
ותיקה לאחר בא לעיר הלך להביני עלמו בהר ושם הוא
בור עיוור מבוסה בחיים ומחיר אותם (אחר שהוא מכל
פיעם לרחוק את הרב ואת אחר יעמה הם) כי לא יפול
אל הבור אבל מרוב אחמה אחר חיים עליהם בתקנו ולא
הבינו דבר והרב בכל ויצא בעצם ואח"כ הלך על הבית
עלמון הקטמון. הרב אלבו אחריו ולאחר הבאם לפתח הבית
עלמון הלא הסמם ליקר אחו להרחות מקום הליון אבל הרב
אמר לו אינני ארוך כי מעלמי אחיר את ליון הבעש"ט הק'
גם כל הטולם עלו על הגדר מהבית עלמון לרחות מה יעשה
אם אבל היה בפנון מעבר על מעיטו ואח"כ הבה בידו לבעם
ונפל אליהם אחד גדול וירדו הלם לא נאר מסר על ה'
אל הרב הרב לבדו עד הליון ועשה מה שעשה ואח"כ בלאחו
אם ידו הימנית עד עיניו. והלך לבית הר"ר ברוך ז"ל ויעיבו
מעבר הבני אנד השולחן ולא נגשו זה לזה ואיתה לאחר
ובכל לביתו עמק אל הר"ר ברוך אם מאבו מעמו ובעון כך
בנרך רבעם שעה בהתלבטות עלומה ולאחר סיים את דבריו
פתח ר' ברוך לעמון וכן היה ג' פעמים ולא בכל אחד
לעוק לבדי אבינו ואח"כ אמר הר"ב ברוך אין תגיעו לריב
אלא בלא אני בכל הבעש"ט ויען לו הרב בתם הבכה בבל
הבעש"ט בגאמיות ואבני בבדו ברוחניות כי כל המלמד את
בן חבירו תורה כאלו ילדו בתוך"ל והמעיד הגדול היה תלמיד
מובסק לבעש"ט ז"ל ואבני הייתי תלמיד מובסק לבעש"ט.
אז אמר הר"ר ברוך אלא זה שלמה רבעו שעה אבר אחם

ועוד לא הזכרתם בדברוכם בם בחיים ויען לו הרב יש לנו
מגילה אחר אחמו מחוייבים לקרוא אותה בכל הזמן ואם לא חיכם
בחעניות חיכם אחת מעמה אחים יומים יא וכה לא הזכר
בם בחיים אז לעת הרב ר' ברוך הלא אבי לבוש בתפילין
על זקני הבעש"ט ואוץ לא מתביחו ממני ויאמר הרב התפילין
פסולים ושתהו אותם ויראו כי בנים דברוו ותיקם פתחו את
התפילין ומלאו אבר אות אחת אבא הי' אפם' נתקנו ולא לעק
הר"ר ברוך ועקה גדולה כי הרב חמם מתחו אות מהתפילין
עלו בשעה הזאת וילחם מאוד אחרי התפילין על הבעש"ט
ויריבו לו בתיקה וכה הלך הרב מביתו ויבא על הבגנ' לנסוע
לדרכו ובהיותו בדרכו הגידו לו כי היה שריפה בביתו ובאבי
הרבה בתבי' ומסה"ע אלו (וכם המה הסלבות אלו אבר
בעוסיר שרפו לא כי הוא חיבר בכל כל הר' אל"ע כאבר
הכרבי מענה) ולעצר הרב מאחר ואבי. כי אין לאל ידו מתם
להבאיים מתיבת בתו ומתפיבם הפפלא ובם הלא הר"ר ברוך
מתה בתו בשנם הבוא ובזה נראה כיה קבם הוא המחלוקת
אבר אבי גדולי עולם בחיים נרמו הרבה הבבל לבל הבולם
ואם כי לא היתה חביבה בפוטם ולא הים חבלית מנחת עניני
נשמי אלא כמונן לבל בר דבה ועכ"ז נראה רעות רבות גם
בנשמיי אף כי הים מחלוקותם בביהו נמור לבם בחיים ומה
לי ואמר שיקח עולם בחיים נרמו הרבה בבוא לא ליגח
לריב מבר וה' אילנו מבל פנינים רעים ויען זכותם הקדושים
אלו עליו לדור דורים אמן:

עתה נספר סדר הנשתלשלות עד פטירת רבינו הקדוש ז"ע.

ויהי' בשנת תקע"ח בעת אבר הים מלחמת הצרפתים עם
הרוסים התפלל רבינו בעלים המלכות כי לא תבא שיבנו
הצרפתים לרוסיה כי אמר אם יהי' מדיל' רוסיה תחת המלכות
הצרפתים תחרבה הפתיקורסות וע"כ נחתוק בתפילתו נגד
הצרפתים והרס"ק ר' שלמה מקחרלין המחוק בחבל' שחבבר
יד הצרפתים וכאבר הליקו זה לזה נתרחו פנים והים
המדובר בימים אמי שיקדים עלמו לתקוע בשופר בר"ה
מבנת תקע"ב הוא יהיה המלחמה ובמה יהיה המעלה ולא
יתנגדו זה לזה בתפלתם וכן הי' בשבת ר"ה נזדרז הרב ר'
שלמה הנ"ל בגיאיות עלומה בתפלה בחיים ובזקה הלך לבדר
התקיעות אבל בחבר נקח הבופר בידו הרגים תוקע כי הרב
בבר תקע ואמר אבל על הבבדין ותבבבל מאוד ובעוה"ר
הרגו במלחמה הסוה את ר' שלמה הקחרלין בחיל רוסיה
בבימו ובכה בחה הבה הצרפתים לרוסיה ובגיאו אל דיבריוהם
ביום שבת קודש וקיבר הצרפתים הרגים כי הרב מגבר לו
כי בבמע חבתיבו בין הבוחות וע"כ תקר אחריו ובהרב היה
דר לא בלאחר וע"כ הבה תרב ביום הבבה עם בל בני ביתו
עד קרבתבע ברבתביים ובל עמדו חיל הרוסים מחמה מלא
ושם הבמגיע את החיל (קחמידהאנט) הכיר את הרב ובא,

ו הרב עלה שיתבר לבוות מבלן עם חילו כי הלרפתים
יו מסיהים במלבנם מחוד הבחר מהמה נתן הרב חיל
דול לחיהו בדרך והוא ברח הלאה ביום הבבה כי ביום
הוא הגיעו הלרפתים לקרחמבע בדבשם גדול אבל הבר
ה הלחם הרבה בבגדם ומבע לעלת הרב ופבע פבעים
בר והבמם לבם הבור אבל בם בם לא המתבמו הלרפתים
ראבו במיהיות עד המלחבם ובם הוא מבלר הרוסים
לעבם ערב הגיעו הלרפתים לבמלעבבם ובבהו לא המבלר
בם בבמה אמר הרב לבר המהיבו לא המיל בי יביתם ליך
בד מבקבוע הרב עם חיל הרוסים לא המתבם מבל
חיל ומעיד היה דבהו עם הקבמידהבע שאל יבמד מבהיהם
הלרפתים כי לא יוחיבו במהלבם במיהיות בחלבע הלבייב
מרלחם ומקבדם אמר הרב כי הקור לחלום ובבמם עד לבותם :
ראיתי אני סיהב בבמבהב שבלה בן הרב הקדוש מוה׳ דוב בער
אל הרב הקדוש ר׳ אהרן מבמרהבע בבה בעת אבר ובבבבו
ברבם ם בבתקבוע היה הרב הלרבמיע בבבר לא רחוק מבתקבוע
המיל היו חבריב אותו . וכן היה ם בבתקבוע היה מעלה בדולה
הלרבמיה ובבהו מבם בבמים ויחבים רעבים ובמים ועל הדרך נתן
יחם הקור הגורל אבר מי׳ הו ברוחים לא עפיי דרך הבעבע כאבר
הוסבן לבוח בדרך מבוי ע״כ יבלו בדרך בבבחם בבובים :
אולם בחורף הזה בשם״ר בגר הרב אל יחיו בבוחבו בדבר
בחורף בבת תקע״ו אבר בבבחבו מבבי הלרבמיה הבב בבבחיקה מעיר
אלך תחבקבוו בבלבמיע ובם רחו מבבבו מלחבה ובבלבמה אבר לא יבחור
מבין בבם מבבבחים ובם רחו מבבבו מלחבה ובבלבמה אבר לא יבחור
מוח בבמי לא בבבם מבבים מבילבה בבבחב כחבו בבינו הקבוחים
הבבבחבה על הבם״ם ובבבי לבתבחיב הבביע לבעבינו בבם ובאיבי הבבבחבים
כחבו לב הבולחלה אבר בבבבלבחבו ובבי בבינו הקבוחים
עבינו חלה מבינו בבבבה ובבב בבבחבו אבר בבבבחבו
בבלבמה בבבבחבו לבבבחבה לבבבחבו בבבבחבו בבבבחבו
בבבבחבו בבבבחבו בבבבחבו ב

אתו בעבר קדם עפר רבינו הקדוש אבל בית הדר בעבר ר"מ ז"ל. ויעקדם אותו. ויעבר ר"מ בגדי שבת. ויאמר לקחתיה דבינו כי הנה כי רבינו הורה לדבר לומר פ"ז. ויאמר לו רבינו לא בקבל זה קרחתיך רק חסן לפי שאתמקבר עמי בשדוכיו. אם בעבר הזה עבור בתי בקפנה. ויען לו הר"מ כי הוא נתקבר בשדוכין כבר עבור בעבר הזה שם ניכו. ויאמר לו הרב מה כן הין אחר המעשה כשם ואיו לרבוק אם בוסיו ומשם:

וכאשר היה המר הוה בן י"ג שנה היה נקי בן בכל בתבי הארי"ל ומבקי בל בקיאותו ורוב חכמתו בתיבה הנכונות ולא בקיאו לפני רבינו הקדוש. ומשם אותו שלשים שנה כאחד בתבנו למעל:

והנה לבניו לפני הקורת אם כל בעשם. אחר שעיבר רבינו הקדוש בריסין ופטרם בדולה אחרון מ-חל עד בלה הקלר הריטים. וע"כ אמרתי להבנין בעם על אמותיו ופ ד חמן לא עד ורק דבר אחד מבטרלו הגדולי. בתרתי לבל ג לפני המעיין ומקם בקים על הבאמר כי בתלק מעיר על הבלל. הפ אלן בתמרבבה ומנע כי בנים הבבריים ובחרים בשמם:

בשנה תר"ה נבנו בנו חם-דים רבנים ומוזלנים אבר בעמם לא הניחו בשמחה בזוהר מזהבר-חוטע. ה"ה בהר"ר משה תמן ר' זאב ביבקם ז"ל והבני הרב ר' ישראל יוסף ז"ל בעמ"ח בהתבמם אל ציון בבנם אדמו"ר הקדש מ"ר"ר ז"ל בשבר-המעלא ומדי עבבנם לדרך. עיר קפשקס אבר היה לא רח ר' מבטר-המעלא עמדו אם הבעבלה בתוך הרחוב לא"ר דבר בגמרן לבם מז. ובעמד' בא אלין הבניי בפ-בלל קצר ואמרו אדוני. ו בלא הזיבן בעמדת בעיתם ויאמרו בשבר-המעלא. ויאמר הא"ם יבי בא קשובבם ליקח בם אותי אחבם בם בם אבבי הבן בבשבם על ציון בבבנו. ו אמר הר"מ אלו אם אבר הבן לחים בשובבם בבשבם. על קברו הא"ם בבבחם אותו. ויען לבם הבים אלי אין הימת מרבנני נעמיא כי הוא בחיבני ומנמת בלילני ומלילני מעמעמי קבלשת. אבל אחם אבר אבי רוא"ל אחבם שלי ראים וחב שבע שבבה שבם אחרי בבחבלבה רבינו אבי שולל אחבם אבר הבבבבים בבבבים. על ציון אדמו"ר ובאבר בעמנו הבר בבים אם בבבנו: ויבקו לי מלך בבבבבים לי יעיד לבם בבבר בבבה בחי אותו לבבנו. ויאמר לו מי בבבי בי לא אם אבי ישראל יוסף אחז אותו בעבבו ויאמר לו אם בבבי בי לא אם אבי ישראל אבר הבבבר לא אחר בבבבב

לילה וכהיום? שוה לי לומר כאשר מלאה את המחבלים (דער רבי האט נישט אויר זאלט מיר נוט שעפען דר רבי האט נישט ד״ר ווערט האבען אפשאק אז איר וועט מיר שעפען) כה שוה לי לומר לאותו אל מלו הרבנים כי היום מי שיראה מגורים בפי שיהיו אותו הבנינים מלוכם בם בעת הסיבה. ואתה״ל דיבר אל נכו ונחם אותי והבנתיה כי לא יפחידו לא יפחידו אותי מבלי מזיקין ולכל מחבלים הרבנים אמר יבאו בבית הנגלו בלתאותם כי רבינו מחתחר מהמת אמר יעל לסם לקרבו מלם אל הפפה והפפה היה מגור אל רבינו לגרש כסם ופפה אל הפפה הסם ויבא אליהם שלום ומתמלא מלם אל מה מוה מלבד עמי זמן רב כי ידעו כי מיגמם בר מסי ו״כ אמל יאמתי שלום בלתי אמת ומאלו מאתי מה טוב מלבנים אל בלתי בלתי לשום אחד מסם.

ויהי כאשר באתי לבית עשותי כל הדברים אשר צוה לי רבינו ואזהרתי בפי את הדברים הנ״ל ובלילה כאשר שבבתי לישן המחבלתי בעין עקבו כאשר היה שניתי על הייתי נים ולא נים. ראיתי במחזה בא״ר בפעם האח׳ א״א שלחתים כאשר הוגלו עמי ויעמדו הדתקן מאתי כעברא קמי מארי ואמרו אלי בוא עכנו ואנוכי הגרתי להם הדברים אשר שם אדמוה״ר בפי והנה הוריטש נראה לפני תמיד איש טוב וזיא פסע הוכף פסיעה לבד ולא ענה לי דבר חצי דבר אבל החזר רקד ברגלו וחרק בשניו ויצעק בקול מר מי הוא הדבר אשר אשמע בקולו אבל אנכי אמרתי להם עוד הפעם הדברים הנ״ל והמה נצבים פרחוק יראים לגשת אל מטתי ויוציאו כך כמו רבע שעה אח״כ התחילו לדבר בטוב והבטיחו לי כי יעשו עמי טובות רבות ויעשו אותי למלך וכהנה דברים רבים אבל אנכי חזרתי על הדברים הנ״ל שנית ושלישית עד כי רגזו וכעסו שניהם ודפקו בדלת הבית עד כי שמעו כל אנשי הבית ונעלמו מעיני ואז חקיצותי לקול דדפיקה וספרתי הדברים לבני ביתי כי ב״ה אין שום חשש. כן ספר האיש חנ״ל בפני החסידים ר׳ משה זר׳ ישראל יוסף הנ״ל ויתפלאו האנשים וישתוממו ויורו לה׳ כי נגלה להם סיפור מרבינו אשר לא ידעם איש זולתם ואז לקחו האנשים אותו בצוותא לנסעו אהם על ציון אדבור׳.

ויהי לשנה השנית נסעו עוד הפעם האנשים הנ״ל על הציון דרך קאפיסט ובבואם אל העיר ספרו לאם כי זה ב׳ שבועות אשר כקרה הרשה קרה בעיר כי איש א׳ נתעקף פתאום ולא יכלו להעיר אותו עד כי דכו כו הוא מת ותיכף אזהו על הארץ כנהת ובא״כ הכפידו אותו ויכונו תכריכיו ופתאום כאשר אזלו ב״ה שעות מעת התעקפותו קם על רגליו ויחי ולא היה חסר לו שום דבר והיה בריא אולם לבד אשר שכב ג׳ ימום בביתו כי היה ירא מעין הרע ויילכו החברים לראות את האיש וכאשר ראו נתבהלו כי הוא האיש אשר סיפר להם בשנה העבר את הסיפור הנ״ל וכאשר ראה אותם אמר להם אחי ורעי ראו נא והבטיחו כמה גדול כח אדמו״ר זי״ע שנה מעת המתקנתו ואנכי לא הזהרתי הבטחה הזאת לעשות כפי הסתרלקנו ואנכי כי לא היה לי פנאי ונפלתי שרוי בין החיצונים מעל״ע שלם

אבל בהרחי מהם נצלתי. מים והנני בריא אולם:

ובואת נמים ספר הלו כי די הוא להעיר לב המעיין לירע אפם קצתו כפרשת גדולהו **ואם** ערי לכתוב את אשר קרה עוד בימי היו בזה העשן **תקצור** יי״ר עה

יא

מה גם כי לא היה דרכו להשתמש במופתים רק על צד הכרח ודל״ת ועתה נכתוב אפס קצתו מפסורת הרב הקדוש מוהרא״ה לגן עדן העליון זל״ע:

ויהי ביום הושענא רבא בשנת תקפ״ה התפלל הרב לפני התיב׳ בדרכו חסיד אשר דלג פזו וקרב בעת תפילתו כי היה א״ג נבור כארי (ואף כי הפפורסם אין צריך ראיה עכ״ז אציג לפני הקורא דבר אחד לדוגמא פעם אחת היה הרב בעיר לעפלע והיה חוזה בו ברגליו כי היה לו על רגלו מכה שקורין דויז ולא היה יכול לבוא עד רגליו וע״כ ישב וחתפלל ואך כאשר הגיע לשמו״ע רגז לחודנו ד׳ דוד ולחודנו ר׳ ליב כי יתמכו אותו בידם מעם עד אחר ג׳ ברכות הראשונות וסמכו אותו בידם מזה אחד ומזה א׳. אבל כאשר הרחיל להתפלל קפץ הלאה מעל השולחן והי״ ר״ן כבית אחת הנה ואחת הנה לעת.התפללו בהתלהבו׳ עצום׳ ותחנו הנ״ל הי׳ הולך אחריו לשמוע מתי יגמור תפילתו כי הי׳ מתפלל בחשאי והבין חתנו כי כאשר יגמור תפילתו.בתחת כאב הדגל יפול ותעלוקף זכן הי׳ כאשר טים תפילתו נעלף ראה קורא נעים איכב׳ עובדים יראי ד׳ את ה׳) וביום הו״ר ,נ״ל נבר א״ר תפילתו בשע״ ד׳ אחר חצות ואת הלולב שבר לרצוצים ובליל׳ הלך להקפות גם כן כדרכו ואחר הקפות שבב על מטתו והתחיל יזמר תור׳ על פסוק ביום השמיני שלה את חעם. ובאמצע המאמר אמר להרב ר׳ אברהם שנעם כי הוא יסיים התור׳ ותוא א״קבר בחר קטירא לחי העולמים ומסר נשמתו בטהרה ועלה לגן עדן העליון למנוחה ואותנו עזב לאנוחה. ובזוהו יגן עלינו שנוכה לראותו כאשר יקוצו ישני עפר בביאת משית צדקינו במהר׳ בימינו אמן.

נעתיק כאן מיסוד מורא מס׳ המגל שבשו״ת מאת סגלון הקדוש שים מגני מופת זקו מו״ס מאיר הלוי הורוויץ מבד״ק מקומין קקומס מו״ס שמעלקי ומו״ס פנחס בעל הפלאה זל״ז מס.

בעמודן הקדש חלבנה. במרוצאי יום״ב הוא ובית. דינו והשמים התקדרו בעבים.וכמו א״ פני הדית וכשע׳ עבר מחריש ומשתא׳. וכל בית דינו המאורות הגדולים עומדים כימינו ומשמאלו. פתאום השמע את הוד קולו. כמה עוזן פני רקיע. מאיר ובית דינו עומד ובכלותר לדבר והנה רוח גדולה באת והענננים נתפזרו והיתה עצם השמים לטוהר והלבנ׳ יצאו׳ בבבורתה להאיר על הארץ ופתח אוגאגן הנ״ל את פיו בחודה וקול זמרה וברך ברכות הלבנה בשמחה רבה זי״ע:

עוד נעתיק כאן מיסוד חמד מס׳ המגל יכאו של הגאון הנ״ל ה״ה הגאון הקדוש מים מלקי מו״ס צבי הירש הלוי הורוויץ מבד״ק מקומין קקומס

כוהר״ש ומורה״ק מס״ל ומ״ל מס:

סיפרו לו שבמשארטקוב ציוה לפני מרוו ובירך העיר שלא יהיה בה שריפה .רק בית אחד שלא ישנו הפקידיו וכן היה ע״ז וא״ה היה שריפה רק בית אחד ולא אותר ומקרוב שינוי הפקידיו והיה שריפה גדולה. ונם ספר לי הרב דשם שצוה לומר במה מריקין קודם ברכו ובכרוב שינה

שיגה הרב מנהגו והוא בלול שיק שריפה העמוד עד מקום המית. ומצבת אבן שנו יותר ממאה שנים והיא חרשה כיום עמודתה. וגם סיפרו עליו שהיה כומא ואריכ נתרפא ראו וגמר בכל השים עשה יסום משרה יסום גדול ומנו הרא צוה הארון לחרוש הבשר ליהן כל נתך טוב ואא ז הרב משם שהה להחזיק הבשר שמקבל עליו אחריות הארון ליהן לו כב הבשר ושלח אדריו הארון וכעס עליו וסיפר לו הנס שהיה לו ועשה משרתה ביול ואבר הארון שיכה אותו שיש בו שני מלבים בדרים אוכלי אנשים והיה הכלבים רעבים שלא אכנו כל היום וסגר אותו בחדר עם הכבים. וכאשר ראו אותו הכלבים בדמו בער התחון ונפלו לארץ ונדרנו

כך נכתב בפינקס בטשאמרטקוב:

מהאחים הגאונים הגדולים הצדיקים הקדושים מ׳ שמעלקא ומ׳ פנחס הורוויץ זל בעתמ״ס המקנה והפלאה:

הרב קדוש מו״ה שמה ז״ל היה תלמיד הרב הגדול והקדוש המגיד ממעזריטש ז״ל ומפי סם הרב המגיד הלך למרחקי עד כי נפטר הקדוש מקומות הקיקה והפחים הקדושים הישרים והמתמימים מ״ה שמעלקא ז״ל ומ״ה פנחס הורוויץ ז״ל בעטמ״ק מפר המקנה והפלאה שמעו נ״כ מגדל קדושתו. ויאמר הר״ר שמעלקא לאחיו ז״ל אחי שמעתי כי יש המגיד״ים ל״ק וקדוש אשר הוא הרב גדול ומעולה לגמוד מגמוד דרכי ה׳ הירחה ושעיריה לבה גם נ״ל שמה מתוכו נלמוד ממנו דרך הפשר. ויען הרב מו״ה פנחס ז״ל ואה עשה לגיטו! תוכה בזמן כזה ומי יודע סה מוה לומד בתורה. ויאמר הרב מהר״ר ז״ל שמעתי כי הוא נתון גדול ומעולה ב״כ בתורה ויעמוש ע״ה הרב מהר״ר פ״ל ויפסו עדי בוחם בערב שנה קדש לנמעריטש ומפסר נתו שמה הלכו לרב המגיד ז״ל לקבל שלום ממנו וכרגע נתנו החיידים שלום ושלחם מפנין כי היה מרוד בהכנסת כלה שנת מלכתה. ויחר לבם מעם בחשבון חלמיים בגדולים מנחנו ואיש בכבודה לדבר על כל פנים אחם בחשבונם ומחם:

גם בשנת קדש נג׳ בשבועות בשנת אמר הרב המגיד ז״ל תורם אמר לה הרגיש עוד בחלה ומשנו הדברים נגלים בחמרם אלגם כי בודאי נתון כמוהו ומלד אלמוח מרוך וחיטון נחמד בטוביות אמר יוכלו לכלבל עמה ובמה בחמרם דברים כאלה לא יקרם ומנו הבחר דלמו וכיים אלגם לבחים ומהבר ניסע לביחם ולאנו עמהם על ביאוי הנחת בזמן הרב הזה. למולתי אמת קודש אלגו אל הרב ליפסר ממנו לביחם ויאמר כי ישלח אחריהם לבת מועד ולו יפסר לאחם לבוגה וכיוה בלוטי בחו לבמי הרב ובכבה לבוגה ומלד להם כי יבקם מחחם כי אלגו לבר ומשל יפסרו גם עמו. והרב הקדוש ר׳ יעקב היה בבית המדרש שמה ויבוחו אלגו ויאמרו אלגו הרב בבר אחחו בבוגה ויוה עליו כי גם כבודו יפסור אחמו בבוגה. ויאמר הרב״ק מו״ה זוסא אמרו ז״ל אם הרב דומה למלאך ה׳ בבאחם יבקשו תורה מפיהו ואם לא יבקשו תורה מפיהו הבכיתו מלאך ה׳ בבאחם אחחו לדעת אל ידו אם דב דומה אלגו אחי אחי אחי

רבו מעמוהו עמה לו הלך לו הרב הקדוש מו"ה שמעלקה ויפסר לו דברין כי לא ידאגו אלה לו: שם, מעומו: כ"ל שיסק בחודש ובכל אלה אמר כי כדברים אלה. ויאמר הרב"ה לו אל תכיר יודע אם אשר נעלם מתך כי בהתעוות כל הטבעים הוא יסיר לך ביטול מוד, מבטיחו התעוות ונבטל תורה כמוך מחויב לעמוד תורה ולא לתתעוות ולבטל מלאכה. ויהי כראות הרב הגאון ר' חיים אלעזר הוא וכי רוח אלקים בקרבו כי יודע עלמות לבבו אשר לא ידע מה שום אדם בטולה וירא מאוד כאשר ירא הים את אלקיהם במתרגם

והנה זה זמן לא כביר אלשיר חוספי ישראל את זקיקי הדור לפני מעלות הקרי"ם נאמרים כי הטם הנאים הוציס ומתעים את הטם ולא שיס למלך לבוחה בם לבטיל את סמון בני ישראל. ויעלה המלך את המשפט לפני הרב הגאון החכיל מו"ה מרדכי נאמנעם ר"ל לבניל אחד דברי אמת אם יסיים הטם האנשים החסידים ובכם לו אם מתחסידים ומתגברים המה ח"ו ואז יגבהם מאלה ויתרבו מאוד לזיקי הארד"ר אמר יחסיר אלה ויעלה הרב הגאון הקדיק אחבר"ל רלפסיי"ן אליה מיוחד אל כבוד קדוש הרב הגאון מאמיתי החסיד מהר"מ נאמנעם זל"ל לבחיי אוחו המעשה, מהרב הגאון קדושתו ולקרהו ולאמר לו כי הלדיקי! הלאה אם נבוניו כלם המה תלמידי קדוש עליון הרב בעל טוב אלימלך ולכן יחמול עליהם לבלי לאחריהם מחמת המלו אמר יחסיר עליהם לבלי מהר"מ נאמנעם דברים אלה ויאמר אמת אדבר הזה אמר אלו לי הרב מלאכשיו אלמידי הרב הקדוש הזה אנשים אלה בלי ספק הם חסידים תמימים בזיקוים כמוהו אבכי הכרתי אה תלמידי הרב הקדיק אבל נומר כי היו אלבים ממנו ולא נבין אלה בחרבתם והבנתם הגדולה, בלבד! ויראם לבוחה שולם יח"ם עד שבים לאלה בעיני אין בחסיים כאלה בעולל בדיקוחם ובגודלם יוכל בחיים בעולם הנמצאי הזה לבוחם בן עליון. ובסליני עוד לספר בזבנה הקדושים האלה ואמר כבר אלמחי מבשרי אמלך בי מבשרי הרב הקדוש ומודות לבסם כי לא אעיבו הסם כ"ם בחוב בחמיו ורוב הבדיו יסיס בלבוני אחבחו ויולחו לאבוני בלבב אלם אמן בי יכ"ל

הרב סק"ל מ"מעלקה אחיו הרב מ' פנחס נבנ"ר מחבקיו ביחד על כסא הרבנות בק"ק פפר"מ ובק"ק ניקלשבורג לחיות בק"ק פפר"מ ביום קבלה נדולה ובכבדת מק"ק נ"ם. הכליטו אבני הקבלות בניסם בל"ל בחיי ובכבדת בפפר"מ ומי יחיה בק"ק נ"ם ואמרו בסם בעצמם יכריעו בניסם, וכגם כי הרב מ' מעלקה נ"ל בים יקר ומחתיו אל כ"ז בחוב עוחמוחו אמר כי אחיו הרב ר"ם הגון יותר לרבנות בק"ק פפ"ל ואחיו אלה הגדולה ממנו וחסכמו בגיסם בכלם, יפמרו מרבינו הגדול המ"מ בק"ק מעמרים. ישאלו אחיו הרב! וכאשר יגזר אומר כן יעבוד ומוד שלנו ממנו מאמר מ' מחזהר אחר לא יוכלו לעמוד על הבנתו וכגבוה לבית הרב. אחחיו האחים מדיינים זה עם זה מי ילך בנלים כי כל מ' אמר לאחיו שהוא גדול ממנו ומיד אמר הרב המגיד מהר"ל הרב בק"ק נ"ם ילך בנלים כי שה גדול האחים וכמקבלנו לפנים מיפר לפס הרב מעבר מעבר א' שהיהיה עם עבדיו ומיכלו ובסמיים הסיפור עוד לפס מילנו לפנים ולא אלנו ממנו מאמר הרבי ומבאנו אל מבמקיו אלנם מחיבשו בדבר כי בוודאי לא סיפר לפנלה ולאו בעיה קפקפה מהוא הרב ומאיה ומחוכו הכינו מאמר הרבי בוריו.

שפעתי בענין אחר המלשה מהרב"ם הגאון קרושיד

מכובר בחינוא קדישא אבפקריאא המאירה מרן ר' שפעלקי וזל"ל בעת אשר נתקבל יאב"ד בק"ק ניקלשפורג:

כאשר נתכסן הגאון הקדוש המוכר לפרת בקודש לרשות נאון ומרן לערוך נולל כבודו ויקר עדכו אשר אלינו עליו בל עני יהודיו ומה נם עיני העדה הנגיקלשפורג אשר בפרם אלינו. וכל קהל הבור אשר עמדו לו. כולם מקבלו ומלו לכבודו. ועד למלאכת בחפי פרסאות נסעו לעומתו לקבלו ולכבודו על מעשות מבכיות אשר עבכו למעבחו ותכוס כל הקהל ומתפי לקל מרוחם שבון ומלאם בל בל אחד. וסי' לתרדמה שמחם עד מאוד ויהי בעת הגאון הקדוש לבכנס לתבריו המבכיות אשר מבה מוכנו לו המקם בכל הקהל לבנים בפנים מפני כבודו. ומזה עבה תיקף כבודו הבתם (בתך הבת רבי ר' שמעלקי) ואחר עלה עד למעלה ויאחר לו לעמוד (שמפם מיין רבי ר' שמעלקה). ואחר אחר נתנו לפניו בל המעדנים ובל פרחי חוד לעשות מלוחה אחר לו לעמוד (בת עמם רבי ר' שמעלקה). וכבקבם חזו מעמוד אחר מבסר לעין בל דוחים ובאחיו בל המקבלים לבל אל מעמוד בקול רם ולאמוק לו בכוד לעמוד. ובכולם לאו בן אמרו ולא הרבים אים בנסבו לאמוק לאו הרב על בכה. אולם לאחן אחר ובריר מוסבא הי' אחר בחיי פנין לאמוק לאו הרב על בכה. רבי נאם בה הלא בעיני הבם מחיר הדברים אלה עד מאוד. בהגאון נגלות לעיניהם לרודף אחר בכבוד. והקבן בעיניו בבוד אולתו בי בעצמו יחלוק לו בבוד. ויעיבהו. זה הבי' מתאחרבים זל"ל יחי בבוד תבירך חבינ עליך בבוך וכי זה תבלית הנדלה. אולם בל מנעמים הי' לבסיון אור אלקי עליהו ולהדריבהו לאדרבה בזיחור נעלה שבעבהו אה ה' בלי בוח נאות ומבוח ח"ו וכ"כ בן נדיחה אחר הבבוד על שיחי. שבוקן ומחוכבו ובכה בעיניו בחמלה זל"ל יחי בבי' תבירך חבינ עליך בלוו בבבוד אחר מחבוד אלקי לו לעבוד. וכי בלה וכי יאה בה אומר לו לעבוד רבי ר' שמעלקה. בבה בעיך לבינות בל בבוד המלוחה בל אבנים אולחי בעיב. ותיקה ראו בלם לבחה בי בזיבה קדוש עליון בוח. וכי' דוחה עדמו בחרבה בחן ומבן

ובהרן בבינוא קדישא אבפקריאא המאירה מרן ר' שפעלקי זל"ל בעת אשר נתקבל יאב"ד בק"ק ניקלשפורג:

כאשר נתכסן הגאון הקדוש המוכר לפרת בקודש לרשות נאון ומרן לערוך נולל כבודו ויקר עדכו אשר אלינו עליו בל עני יהודיו ומה נם עיני העדה הנגיקלשפורג אשר בפרם אלינו. וכל קהל הבור אשר עמדו לו. כולם מקבלו ומלו לכבודו. ועד למלאכת בחפי פרסאות נסעו לעומתו לקבלו ולכבודו על מעשות מבכיות אשר עבכו למעבחו ותכוס כל הקהל ומתפי לקל מרוחם שבון ומלאם בל בל אחד. וסי' לתרדמה שמחם עד מאוד ויהי בעת הגאון הקדוש לבכנס לתבריו המבכיות אשר מבה מוכנו לו המקם בכל הקהל לבנים בפנים מפני כבודו. ומזה עבה תיקף כבודו הבתם (בתך הבת רבי ר' שמעלקי) ואחר עלה עד למעלה ויאחר לו לעמוד (שמפם מיין רבי ר' שמעלקה). ואחר אחר נתנו לפניו בל המעדנים ובל פרחי חוד לעשות מלוחה אחר לו לעמוד (בת עמם רבי ר' שמעלקה). וכבקבם חזו מעמוד אחר מבסר לעין בל דוחים ובאחיו בל המקבלים לבל אל מעמוד בקול רם ולאמוק לו בכוד לעמוד. ובכולם לאו בן אמרו ולא הרבים אים בנסבו לאמוק לאו הרב על בכה. אולם לאחן אחר ובריר מוסבא הי' אחר בחיי פנין לאמוק לאו הרב על בכה. רבי נאם בה הלא בעיני הבם מחיר הדברים אלה עד מאוד. בהגאון נגלות לעיניהם לרודף אחר בכבוד. והקבן בעיניו בבוד אולתו בי בעצמו יחלוק לו בבוד. ויעיבהו. זה הבי' מתאחרבים זל"ל יחי בבוד תבירך חבינ עליך בלוו בבבוד אחר מחבוד אלקי לו לעבוד. וכי בלה וכי יאה בה אומר לו לעבוד רבי ר' שמעלקה. בבה בעיך לבינות בל בבוד המלוחה בל אבנים אולחי בעיב. ותיקה ראו בלם לבחה בי בזיבה קדוש עליון בוח. וכי' דוחה עדמו בחרבה בחן ומבן

והנה בין אמון הבחסידים שהיו מבחוסיפים נגלו בל הקודם היה בל הקודם אחר מקודם בדול שהיה חוסב אותו ביחוד והחסיד הזה לא היה לו בנים ר"ל וכי' מלבד בכל יום ויום לרבי הקדוש הסבא קדישא בי יחפלו בעבור בנים ובי' שיהיהבו בפני במן הלבדיק המוכר היה מלחה אחו בלן ובנו בכל יום ובמה לאמר לו בי יעשה בעודת מרעוש לבחסיידים ומחה יבראו אחו אלוי יעלה ביחס ובן עבה ולא אוביו לו מחמה ובכל בעם בוחו לרבי הקדוש היה מלחה אחו בחבקם מאחו לחמלבל מבור נגן אבר:

אעם אחת בה החסיד ר"ל נשפלנא ויסכים בדעתו כי לא יגיח ולא יעקוב מלעבר את רבו בדבר הזה ולא יגזר אומר ויקם לו ויבא אל רבו הקדוש והוא היה דבוק בדעותיהו בדברים עליונים וידבר החסיד אל רבו הזה שבא לו אדני יגזר בו אדני יגזר אל תביא לביתי לי בן זכר ושון הרב הנ"ה לא עתה כי הנני שוקק בעיני אחר בבלעות יתרבל ואין מזון שאוכל לאכלה ויהי בשעה שהיה דבר הזה ויאמר הרב הנ"ה אל אחותו בנו בני ספק עתה היא עת רצון לכן רבינו הקדוש יקום עמנו לבלות שרבל לכן לא אחה מכלו מעוני ודבר אלוי ואנכר אומו עד כי יגזור אומר לביתה כי פרי בטן ובן ועם כי לא הניח אותו בשום אופן לבמעיק בשום דבר לך הקדוש רבו הי' מתחנן לפניו הניחה לי כי אחריכך חסיס מלה תלוה. והחסיד היה מתעקש בדבר מבטחתו בשוב לב אל רבו הקדוש כי לא הי' לו שום רע על יזו:

ויהי הדבר מאות לבלעיה ויאמר הנני נשבע לך כי לא תהיה לך עוד בנים מהיום ועד שלוש תחת כי היום לוחק את הנשים.

ויאמר החסיד אל הרב הקדוש מה כן הנני רואה כי אין מרפי מגלו ולא אבא עוד אבא ויסע החסיד לביתו בחיב יגון ואנחה בידע כי דברי הרב הקדוש נשפלנא יסעו רוקם בנעים ומעשה אחר מוקם לשות לו עוד פרי בטן לימים נסע החסיד ליריד קאלין ואחרי המסחר בא לביתו"ל אשר שם נמוד הרב הנ"ה המשולים מוסר"ל פנחס ז"ל ולא שם עליון ערם הנגלות הרב הקדוש הנ"ל אמנם החסיד הנ"ל היה בר שכל וכמסר לאם הסתכלות הרב מוסר"ם ז"ל הבין כי אים אלקים עורא הוא בעל מדרגה גדולה וכיון מתוקה בל מרבי הסתכלות הרב ויבא כי בעל רוח הקודש הוא ושאל החסיד אל הרבי הנ"ה מוסר"ם ז"ל נגלין אמנות ערוך לצוחו הרבנות מהיכן נמצא ותאמרו לו עני גדול הוא ומעד תורה ממנך הדחק לבא לו ברל' דוחק כזה בכל הטיר וכיומים הללה סיו ימי חודש ניסן וימי הי הפסח ממצמצין ובאין והרב הקדוש ותג מעם ומלמה מיראמון בל ביטול תורה בלא הבוא לו חיו בעבור זה אמין לי שלא לי מין הנמנים שוחם עם זכות המוסר יחדיו ולך לו אל בית הרב הקדוש מוסר"ם ז"ל ושאל אשה הרב הנ"ה מה יש לו על פסח ותען לא אמי פרוסה אחת. ויתן החסיד לה עד כל סדריים הנריים על קמח שמורה ותפיה ומל בשר ושומה ויין ונתן לה כסף גם קנה שלחן ומשה ומפפלים ויבו לסיון על ר"ם הקדוש בחתנה כי הוא חפץ להתפכנן אלנה בתה הקדוש ויבקש מאתת הרב כי תעלם הדבר מהיסס הנ"ל עד לל הפסח וכן עשתה והחסיד הנ"ל בא בכל יום וחון לראות מה יחסר עוד לסיון אל נרכי הנ. מאכילה ומשתיה לו מבלי הבאים בדרך הנעדיים ועל בכל נתן מעות גם אל ברות משעות תרוכות יפות לבלילים על הסדר הרגש מאוד ומעט כן ויתפלל הרב הקדוש מוסר"ל ז"ל כי ומשמו הרבנית מתוב לו מעוהב ולא תעניש דומי בדבר הנעמות אל מחנ. פולס החדים ולא דבר מגומר מלמבנו מעוד תורת ד' בביטול תורה הי' יקר מאוד בעיניו לכן לא שמל מלומים מה תהי' בסמה. בעבר גם הקדוש אלך הרב הנ"ה לבקר לתרמן ובכל ל"ש ושב לבית המדרש לעמוד לתפלה ומה לוחם ויהי בסם כל הוים הנחל הגבור סכין יון עוד לחרבנו מסמות גם סכין לחרב מלבנים ריחים ויפים וגם לכל בני ביתו הכין מלבנים ריחים ונגיח.

ידי בגיל בתו אלך הרב הקדוש מוסר"ם ז"ל לבית המדרש

להתפלל ובעת הזאת הי' החסיד בבית הרב והכין מלאכת עם כל מלל הבלתן ובוכות גם הבלתן בכוח ויפה עד כי בתמלא כל הבית אוקם ומעתה ויהי כאחר בא הרב הנ"ה ויהי ביום בתעות תיעים ובלתן בכם מעתה ותוהה בתמלא מאוד שמחה ויחבל עמנו לו כי זה מאותם הכין בכל לבבות הרב הנ"ה המלבדים עמנו לו לבלבים על הנו ויתן הרב הקדוש שלום לאותה היקר הנ"ה שלל אותו דבר ויסבר הרב הקדוש בוילאת מגרים בשמחה ובפתלבות גדול כי מעולה בלבדות גדולות ע"י הבהתבה סיי' לו

עד עד למאוד לו לשבר ולערוך מאוד שמחה ויהי ומשוכי מבין הסלוכות בדיק יסוד שלם בגמרו דברים כאלה אל הרב הקדוש ואחלבנו ולעגנו מאד מאוד ויחבכו ולא דבר מאומה אחרי הבני בוטות הנ. אמנם בתוך הסעודה אמר הרב הנ"ה מ"ש פנחס ז"ל לאותה הנכבד מה לך פה ומה שלחך אתי ויסבר אותה הרב בהעלאות אותו כי היה תמיד אחת אחת בעת ובעת אחת הרב"ק מבשלא בא בנים פרי בטן אל קיימא ויאמר הרב"ק בשמחה ובהרחבת הלעגת שם יש לי זכות מה בשביל כי אמנם הנני נשבע לך כי בשנה הזה אמתך מוכנת בן וכן היה כי בעבור הבטיח הנ"ה לו לבן זכר.

והנה הרב הנ"ה בזעיז קריאת מרחיון סיפר מעשה הבלאה כאשר נשבע לו הרב הקדוש מתקיים אחרי לו זרע נעשה רשם בטמלית אל מעלה. הסבה קריאת נשבע כי לא הי' ו' ופקודים מתקיים נשבע אחרי' מה הבית בדיום מי ומה מפני מי ומעבו פסק דין בבית דין שלמעלה עניין מי ומי מהם אשר לא נשבע נשבע מעולם אפי' בטוחה אל אמת שבועתו הי' קיימת וילדבו בספרן של דיקוק ויעפלו כי הנדיק מתקיים לא נשבע מעולם שום שבועה אחי' אל אמת לכן קיימו שבועתו לבל יאנוס ויהי החסיד בן זכר

ויהי הרב"ק מרחיון אלוה"ים שוד אל דבריו ראה כי ראה כי אין לעקם ולהקשות עמנו בל דבריקים בגד בגדותם נכבו החסיד הפיל בזכרון הנה היה מוסר נמלך אל בני הרב הנ"ה מלכלאוינמא ויהי מסור ובוכר ישראל יעבוכו ד' ואמסם בדוב לחמיו ושיעבו ובגלוגו בגלוגו בן:

הרב הנ"ה הקדוש מוסר"ל פנחס מקרבן אלוים היה מתפלל המעבו לא ראה כי אם שפחיו נעות ובשלוגו בדיים וכן בלעיגים בל אל נמה לו יחפלל בהתלבות ובכח בחבר יחמה ויען ואמר אחיי ראו כי שיקרו אל המחלים הוא הדבריקות בבוחה שלם יח"ם ושיקרו אל בדיקות הוא מחפשות הבמעות הבית בעבון ינאיה הבמה אמנו אמנו הבחינו ז"ל בגמרא (ברכות דף ס') שהיה בפיוהו בפי ומשם טיקה דמנה המחבל בחיתה מחלבנו ובבריים אלו שמוקים בחמנים לעבודת הבם יח' ואעבלה.

עתה נספר מעט בזוגיי מהתבנות הרב הנדול והקדוש אריה דבי עוילאה הבא קרישא ר. לוב משפאלע חנקראה בפי בל שפאעער זוידע צוקיל זיע:

שמעתי מהרב מראסטפאלע אשר קיבל מאביו ששמע מפי הסבא בעצמו זצוקל"ז

הנה הבדיק הבעלה הזה נולד בכפר מלים הנמי. ובנעוריו היה עילוי גדול בלימוד אבל תיקף בהיר הנדול מעם שם תיקף המנוח

אמנם על פנין ויסמוך מבני המלך במעשיו. ופעם אחת בימי מיו
ציה אצל הבעש"ם שבראוני לבדכה כי בתנגון מלבו. אולם רצה לבטול
זאת בגיה ולא מצאו תכיו ולא הלכ בעת שנתפרסם אמר ר' דשה
לולה עשה לו תביו אמר לו כיומו לחיות עד הפעם אצל הבעש"ם
ר' בפעם הראשונה הטיל לו מאור וקבל מה שקבל ואם היה מניחו
היום עד עכשו אמת אמרו אצלו היה נקל לו יניעה דבה אשר היה ניכר
מעבודת הש"ית ואחרי מיתת תביו נפע בעם הקהלות הנרחקים ומנהל
ר' אז ר' מנים שנה שלם מלאכות כי היה מלמד בכפר אחת ולא
יכה יכול לבצע העבודות הנמוכות אמר בעבור שלבו ידיכה ואבאר
ילך לבקשה בסמוכיו וכסבה. ועל"ב למד אח עצמו מלאכת הסחיטה
במשך שלשה חדשים ובא בעזרתה הבעש"ם נפלא ובחדשים הבאים
נקי מאור אצל לא רצה לחיות שוחט ובודק בחתה פחיטות בהצלות
אל כן נעשה שוחט ובודק בכפר ובים עוסק מלאכתו ובאמונה
ובך שבח ואלי ובחכמתיו היה עוסק בתורה ובעבודה אבל נם אחת
מלאכתה לא עלתה לו נגתה דוה לו היה שוחט ובודק אז
מדינת ראיה ושמה היו שוחטים ברבנים בכל מקך אחר שנים שוחט
ומנן נדול אע המדינה ומעמיד בכל הסחטיות שבתשיריים ובפרים
כוד בהמיות לבחון אותם אם המה בקיאים בדינים אבל בעת אחר
היה בהבעש"ם הבל שוחק ובודק בהבפרים נפע אז שוחט אחד לבחון
שמחותם אמר היו קלי הדעת ואוהב שחמיר' אחרי אלו אותו
מ ידעו מה ועש"כ בחמר אדומן בהבפר מקום אחמת הרב היה
אצל שיכור מאוד ועש"כ בחמר הראם לו הרב סבין מהודר מאוד
זל וחלק לו הוכבר בעיניו ואחר לה בחתה שוחט אחר בעיר לימים
אחר הלימן יודע יו לפני הלאבר שוחט אומם מראין סכין כזה
אעבר אותו אל מחטחת אחר אחם בעמיים ותתנו בלבדן לו תראהו
ר'. אבל הרב הלא לחיות בבעיו אל מהודר ושיב הבר יותר מזה
אם לא יוכל לחיות ועש"כ לקח לה הסכין מידי שוחט המדינה
עשה בו בנימה לראות אם ידנים הבוחנו אח הסכינה ובא לפניו
אחר הבעבדות על מחטחת ורולה לא בבודו אחם לא טוב הוא
עבור עליו בשוחט אבל מצאו ואחר לו בעת הוא טוב ויחן לו סולחה
אחר כי הוא שוחט טוב אבל הרב ידע בעת בפנו חרם אחר
אל הנעשה הזאת כי לחם כי לא הוציא הרבנים כולם בהתנגדות
אל כך הרב לו עד אחר מאחם לו המלאכה הזאת ולבך נעשה לעיר
אחת בשמירות הנאמנות ומקבל אם לעיון וכיה הם בכבוד גדול
אחר אולם בם מזה לא הם בלו בעת הוא כי הם לו ריב עם
הרבנים אחר בבחינה הבית על דבר עבון אחרת אחר אחר בלה
חיר אותם ובמה אחרים ובלין הם עמו אחר הרלה בראחות
הורות המעבדעים עלהו הבתים הרבנים מעבירים ועל כן בקבו כי
דין עמם ועוד בעם ומשנים אחר לבה לו בעת יחבו אל הרב
הרבנות ונמלח בם בזה בתלם בבקו ואח"כ בחתפם בנגדי עני ולבך
הולה זמן רב. פעם אחת נזדמן הרב בקהילה אחת אחר שבח בם
רב הקהלה רבי מיכל מלאבשבוב ואחר בקבלת שבח היה לבלו
ברך לח בל הבעם אחר אחר ובחוך הבתים נכנס בם בהבעל ומכיון
אח לאחר אחר יבי הרב ר"מ מ"ל אבל הרב"מ מיקם בחבר הבית
ביו על ולאחו הרבנים בו ולבם הבנים ואחו אל הבחבל בו. אולם
בבה בחבר הרבנים אח הרבנים הרב בשמע מידו ולבך ובא אל
לח הרב"מ לחחם בחבר בכל מזמנות אחר בעבלה אחר ובאיזוחו
לפני הרב ובינב אחו ואלחו לבלבו:

ידע אחרי הדברי הבלה מחוצר הבבנו הזה עם הרבני' קדושו'
המחודמים מלדיקים ר' מרכזי מיבאים ומם הש"ן מן אלאב
אבר בם המה הלבו אז בבולב יבח עבו בבלם לולך אחר בבולב ועבי
זה שבעו בלוחם. ופם אחת מחוצר בולם בעיר בלמדיר ובומבו
אחם לאחם עבור אל בעורב בבית מילה ובוינבו אחם בבולבן

לבבם בדרך בעניים ובעת ובבם אל הבבולה בבבה אחר
בעבבם בי ר' מרבני הבים לרב בבחבחו ואל ר' אחר בבבבה
אחם בלבלבה. אולם הבבה הש"ן ליב לא רצה לקבל אל עבמו
אחם הבחבנים. ובוכם בבה הש"ן ר' אחר בבבר בבבבן הבלבים בלי
ראות ובבמבה מבבל בבבבים ובבבר אל הרב ר' מרבני בבבם
מבבחבים בבבבבים בבבבבים בבבבבים בבבבבים בבבבבים
בבבבבים בבבב

הייתי מתמיד ר׳ ולגו לקיים אפי מצוה אחת בגלות המר וכמוהר מזה וכעולם שהוקר אפר שמעון מרקד בגיכסה והה מוה כולם לנגד עינם ואת הגיכסה ליירה בלתיים חכמה ומה היים עוסק לפיקון שיחי׳ ועל הדרך שנמצא בהרבי ר׳ שמעון) וכן אם היו נותנים לב להדברים היוצאים מפיו היו רואים בחוש כי הוא מהמר המקיקה לברכת ורבר מרבריו לא נפל אחרה ובשם רבי בחלה

נפשו ומעמו כמים וזה לקראו בשם זיירע ר׳

גם היה דרכו בקודש לשחק עם תינוקות קטנים הבל שאין בהם חטא באמנים ובשארי מיני שחוק שהיו התינוקות משחקים ובהם היה מיחד יחודים נוראים עצומים וכל הפלאו היה מתחפל אז בקרב רבו והיה פועל ע׳ יחודים כל מה שהיה רוצה כידוע לכל אשר לא היה דבר אשר שגבה ממנו. ופעם אחר היא אצלו צריך אחר מהקדושים אשר בארץ הבה (כי כל הצדיקים אשר היו בימיו הרכינו ראשם לשניו) וראה הצדיק הנ׳ל אותו משחק עם חינוק באמנים ושאלו אנשיו את הצדיק הנ׳ל אם הבין כבורו את אשר הסבא עשה בעת ומה כוונתו בעת בשחוק האמנים. ואמר למר אינו יודע הוא עמקן שבעת נירון נשבים (כי היה אז עצירת נשמים מאוד) והסיפן חראו כי בעוד שעה מועטת יתקשרו השמים בעבים וכן היה. וכל היחודים לא הגיעו לאחר מיני אלף מסה שהיה מיחד בעת ויקומו בשבחיות ר׳ים בהתלהבות ובהתפעלות עצום) מסש היה לו אז ברגנו בתינוק בן ד׳ שנים וכל אשר ראו את ויקומו הקדוש לא היה איש אשר לא הי׳ חוזר בת. ובה כי היה פועל בלב כי הרואים בכי׳ וחרו׳ ביחר ובאסתם אי אפשר לכותב סיפורו מעשיו׳ הנעלות על הספר כל העולה על זכרונו אף סיפורים אמיתים כי לא ניתן השפיעלעשו לדלג על הדרים ונעוף בשמים כו׳ ר׳ל עכ׳ו מורשי לבי הציקוני לחרות בעט ברזל סיפור קטן הכמות ורב האיכות אשר לבב כל קורא משכיל יחלהב פוה כי פוק חזי מאן הוא גברא רבא קדישה דמלכא עלאה. הנה בעת נדולה אחי סבא קדישא בהחיל אז להופיע ולהאיר אור בהיר בשחקים כבוד הקדוש ר׳ שלום בן המלאך ולל״ה . ונסע אז הרר״ש בסביבות מחנה הסבא קדישא וישלח הסבא את בנו ר׳ יעקב לבקש את הר״ש אצלו על שבת (וקודם לזה היה בינם דין ודברים ולא ידעתי בעת לברהם כי כסרומה לי ששמעתי שהסבא נסע קורם בעצמו להראשות אוקן) ויעתר לו הרר״ש ויבא לספאיע על שבת והתאכסן בבית הסבא :

זיקדי בליר שבת קודש בעת הסעוד׳ ישב הרר״ש אצל השולחן כדרכיקה גפלא והסבא שבב כדרבו ואין דובר דבר. ובאשר כלו לאכור אמר הסבא לרדר״ש האחים יפולוים לדקוד ויאמר לא ויאמר אליו הסבא נגד המגיר ראו נא איך הספלעיר זיידע מרקר ותיכף נשא לבי את רגליו ויקך לקחוד בבית ובאשר הלך שני פעמים אחת הנה והנה אמר לו בן המאמר הראשון איך הזקן מרקר ואח״כ אמר לו ר׳ שלום הראיתם מעניים בלתי הבה כמה פעמים ובפ״ם בפעם באשר נתחזק בהיקודים עמר הרר״ש על רגליו והתחבל בעינא פקיחא ואז אמר לאנשיו תאמינו די כי כ״כ מה׳ וקיו׳ כל האברים שלו עד שרגליו הקדושיר משוקמים יחודים בכל פסיעה ולמדרתו עד שדנו הרב ר׳ שלום אצל השלחן והסתכל רק על מעשי הסבא בכי שום עבורה אחרת ור׳ל :

ועתה נציע לפני הקורא מעשה אחת ממופתיו הרביר כאשר יערנו בהתחלת דבורינו זה :

הנה בעיר אחת מעיירות הסמוכות לספאלע היה׳ עגונה אחת אשר עובה אריה בעל נעורי׳ וחכש עשרה שנים לא שמע׳ ממנו מאום׳ והוא נסע לסחרון לאמצית ולא התפרר מאיתה בדברי ריבות ורק לא שלח לה שום יריעה ונתיאש ממנו האשה וישבה כאלמנה היה כי היא חשבה שבלתי אשר שהי׳ אישה אשר אהוב לה והיא אוהבה לו ולא ישלח לה שום יריעה אבל האש׳ היתה

ובהנה האשה הזאת קבלה משרת׳ אשה וקנה מספאלע לבית המבשלות בשנת החמש עשרה מעת הפיר בעלה מאיתה ויהי כאשר היה׳ המשרת׳ בבית׳ איזה יומי ורשה מאיתה איה בעל׳ ואם היא אלמנה ותחפר לה בי זה מו שנים כי לא שמעה שום יריעה מבעלה ותאמר לר המשרתת למה אינה נוסעת לחסבא מספאלע והוא יגיד לר בכר בחוי אם היה אז מת אבי הענונה לא השניחר בדבריה כי אמרה מה יועילני אי יאמר כי כי הוא מת הלא בשביל דבר זה לא יתירו לי להנשא אם אין עדים אבל האשה המשרתת הצעיר׳ בה וסיפר׳ לה כמה דברים אשר ראיתה בעינים מכמ׳ עגונות והבטיח׳ לה כי בודאי תושע ואפי׳ אם מת בעל׳ יגיד לה אנה בלבקנו עד ימצאו אותו אז אם ימצאו עדים בבדי שתובל להנשא הקיצור היא דברר על לבה עד כי נתרצה׳ לנסוע אך המשרתת הזהיר׳ אות׳ כי תשתדל בלתי אצלו בבקר בשעבר אצל בישול הדנים של שבת כי אז נקל לפעול אצלו ואף אם יקלל אותה לא תלך משם ואדרבא תשבע לו אשר יצא מפיו ולא תפסיע

החוצה עד יגיד לה דבר ברור אנה בעל׳ בעת.

וידקי בספר כמה לספאלע המתכסמן אצל הנגמי שלו ונתנה לו מתנה הנונה וזאת המתנה לכתם בע״ש בעת שבת בשלו דנים לכבוד שבת . ובכתם שלו ומכנה לכתם אבל הוא יפה עליה ומקבל מאותה לא כסונה מחוי ממקום מעמד׳ עד אשר אמר לה לכי לביתך ובטוח שלבה מדשים יבא בעלך לביתך אבל הלבה נלבת על עמדה כי לא הספיקו לה הכרכיים כי שיפרה כי ליחוי הכרים בעלמה הם ומבכה מוד עד שאמר לה הנני מבטיחך כי בעוד שלבה מדשים בעל ר׳ בחלות יבא בעלך לביתך אך אמה קטן עמדן לביתמו ומלילה נדול הרבה בעיתך כל הלילה ובבקרו הכרכים הבלה ופה לבנגלים כי יחתמו אותה לחוץ ותלה הבלה תמנו ולא יכלה להבנים הכרים בלבה לתת אותן לזה אבל בנוחה לביתה ותשלל אותה המשרתת מה סבור לכם הסבא ותאמר כן זכן מוד ותבה כף אל כף כי אמרה יודע אני בבוקר בתור

כמו יהיה. והשמור הזקנה את הלילה ההוא והחליק ערות
אבות ותבשל מאכלים טובים ותטרון כל הלילה. אבל
ענוגה אשר לא האמינה בזה בלב שלום שבבת עי עזוגה:
הנה בלילה ההוא ירד מסר קוחרה ויהיה קולות וברקים
ותושך מאד אבל כאשר דגיעה השעה הראשונה אחר
צוות הקיצוצה עגלה אחת כבודה בערת ששה סוסים וכבוס
עגלון לבית וישאל את הזקנה לבי הבית הזאת ואחרכר אליו
הבבירה פלונית ותגא הגעגלון לרוץ ויאסר לאדונו. ויאסר
שמחר בית אשר הנתי ברוך אמת כי היא ביתי וסור ירד
והמרכבה ונכנס לבית ותיכף העירו את נערת הבית והכירו
זה את זה ונעשה שמחה גדולה מלוים האיש כאשר נתה
שעם מגיעת הדרך שאל אותה בשביל מי הרדת את הדרדה
הזאת ותרוקק גרות הרבה ועד מי בפצת הלילה ההוא.
האמר אליו אתנו הכינו לבואך כי הסבא מספאקא אמר לי
תשמה הדשים קורם כי בלילה הזאת בחצות הבא לביתך
ותפלא האיש מאד ויצוה לה כדבריו צורתו ואחרכן הוא
מאין אתה מכיר אותו ויספר לה אישה כי אב"ו חמש שנים
נשר הפרד ממנה לא מרוע לבבו לא ודויע דה כי
בבואו לראכנצ' סחר שם סחורות רבבה והרויח מיד ויר
היה מרור תמיד כאמר ובכי יום אשר רצה לכתוב מכתב
ביתו לא זהה לו פנאי עד שנשתקע הדבר משך שנה אז
יחר ואז מרוב שרדהו שכח לגמרי ע ביתו. והיו לו מה
חובות הרבה ע"כ לא עלתה בדעתו לשוב ביתו. אבל
כמשרש הדשים בא אליו איש זקן לראכנצ' ואמר לו סדר
תראה נגמור פה עסקך והסע בביתך כי עובת אות אשתך
ענוגה זה שיא שנה ואנכי לא השגתיתי דבריו אבל הוא
חזק אלי יום ויום והגיד לי בגיל ותואר הזקן ההוא כאשר
ציתתי לך צורתו. אולם כאשר ראה כי אינני משגיח לדבריו
אמר לי ראה ליסע לביתך כי בנפשך הוא כי אם לא תסע
מוכרח אתה לסוף אבל אנכי לא שפתי דבבי גם לואת יען
דיו לי שם חובות הרבה אשר אין באפשרי לגבות אותם
הזמן. מועט. אבל לא אזלו ימים מעטים ונפתרו בכולה
עות ובאשר ראיתי כי מחרתי אנושה אז קבלתי עני לנסוע
לבית ובא הזקן וקבע בי זמן כי דוא ביום הדוא אשים פעמי
דרך ומברכה היתה לשמוע אזני ומחחבות לא באו לידי
מבינה הרבה ועכ"ז שמתי פעמי לדרך ביום הדוא ובאתי
בהחלת הנשף בעיר הזאת לבית המון אחד ומחמת המטר
ציתתי כיון שם אבל ראיתי את הזקן גם בבית המון הדוא
אמר לי תוקף תסע לביתך ואל תתמהמה פה ע"כ מוכרח
זיתתי לנסוע בלילה בתוך הרשך והצפה. אולם כאשר
אתאי העירה לא מצאתי בית שיבתי. שם אור הנר ואנכי
תיגעתי כאור כשרור הדרך וכהמטר אשר רטב עד עלי אדם
בל מבלושי ואכאר ואיתי כי בבית הזה מאיר אור הנר
ואיתי להעניין ליסע עד הבית הזאת אבל שיערתי בדעתי
כפי אשר אני זוכר כי הוא ביתי וע"כ שלחתי את העגלון
לקוחה בית מה הוא ואז בנפשיי בביתי ושמחתיי מאשר
הגעתי ה בדרך הישר:

עתה מגין אני כי הוא פתים אמר בעמיה לך יום נוחי סוף
אמר נדפני משם עד נוחי לכפן ומל"ל כי מלאתיך בחיים
ואתה טמא מגיעו יחד לבסבת קדשים לאחות לכ' ולתת לו חוזה
על הסוב אמר בסלא שמנו לעשות:

ציפורים יקרים ונפרחים מד אדוים הצדיקים יבודי עולם קדושי
עליונים פרוש אמר דהם הרב מוה אליעזר ז"ל והרב
מוה זושא ז"ל זי"ע:

מדרש חסידים

והנה סבא סלדיק הקדוש מוס' זושא ז"ל בסיפר כך בשנים נעשים
חבר ליעלי' לכת חסידיים אשר שמשו מל מרכן בבית רבן
הקדוש זי"ע סבב המגיד ממעזריטש ז"ל והלדיק ר' זושא בא נחבת
מל מה ואות ומל הערים ושם היה מנעים אמרות ומנחמות לבם'
בהמלצות ומאמרים שם בחסוקה וחסוקה וחסיקה ובשמוקקות גדול
על מה שהיה נתמר עליו מקבלת הכתוב בהכנתם מבטה מעוד ר' היה
נרמי כאים אשר בתר מעגלתם בקרבו בעיטותיו ומשתומם תמיד מרוב
לביקותו בסיסם בי"ה ובלא ומרוב הסתקרנות לשבוקתו מאו ומכבד
ויתעלה. ואמרו הלדיק סבב מו' לעמלך עדיין לא מסתפח אל לחבבת
המחבירים ומאמר משמם וסיה לעמד תוכה בדרך מלמדים ומיי כאשר
לפם את אחיו הלדיק ז"ל את הכתבתנו בזרות כי חולך שומם ובגלך המגיד
בדבעוזותו ומשל אומו אם זה מתמבנו בזרות כי משמנו היה נראל
אר לכל מלמדים. ואז הסיב לו אחיו הלדיק הקדוש מו"ס זושא ז"ל
אחי אחי אספר לך מעשה נפלא לעמן מדע ותבין את כל. במדינה
אחת היה מלך גדול והיה נפלא לאלל מאד אחד כל בני המדינה
הכהנים מאוד אהבהם עמה ויהי היה במדינה בעל מלאכה אחד עשיר
גדול מופלג אחד מתעסר מעגלתם מאוד. ליעים עלה במחנבתו אם
לי מועלת מכון סבב הזה כן מעבדנית ותעבוגה בנו אחם לא אהבתי
מעשיו כי אם אלהה אחד מוכל ומעלנות אחד אחיי ולבלי לגנוב ול"ב מה
יתר מי מבסף סבב אם תעבוד מאומה:

ויועץ מו לאמלוך אחת כל הוגו ולכוכו ולבסוח לעיר המלוכה ומאר
כל הוגו לעמן יעיר מסבקרנים בעלבות ומעמן יתנגו מאוד
מני מלבו. ויעם ויעמוד כל חפיצו אלקים ויעם לעיר המלוכה ולך
בין בבני הטיר ובעיים לחקור ולדרוש על המעמת אחת מדבני המלך
בם יש עמה מדיעו אותו כי אחמעמת אחת יש עמה ואות לסמיך
עצים בתוכו בתיב המלך לך גם זה לא יוחן מדעיון לך כי לאיש
אחר המלך חפץ ביקרו ויאמר הבעל מלאכה הלל בבלבם לי לי אחמעמת
זה מו אחמעמת אחר בן אבבי מוהבי הוגי ולכוכו מלהבתו אחר מלכי
ולעמן המלך ביעון מחמיב בבני לעמד אחרים בבפי אחרים לבחל
הסרים והבנגים כדי שיקבלו אותי ולבעמיני על אחמעמת זה ובזה
תמלא נפשי שונג ומלון בי לעבדם אחר אחר המלך אחר נפשי אוסבת אותו
ולהבחתי כאם בערה אלוי. ויהי כן ויחשבו הבנים לאמרוק עצים
בבנבתי בית אחיהם בל המלך ולו דברי כאלה אמו עד שמחו:

ויהי כאחר המלך המוגל אחים אחות שם אחו בל חוני אחר בנים
אבל אם אם אם אחים לם לעמוד מם בבי המלך אם אם בנים
אבל אם אם אחים לם לם אם אחים מעם א

לימנו בר שכל גדול וחכם ויהי כאשר בא לפני המלך וישמח מאוד עליו ויאמר מה זה יקר וגדולה אשאם לך אמוני. ויענהו האיש הסוחר בחסדכם שזה ובאמת רוחו יקר וגדולה לא חפצת כן הון רב וכסף גדול היה לו וכל כספי חסכי פזרתי מחסכתי למלכי כל מגמתי הוא שקוקתי לשרת המלך כי הם בזזתם יאות לי כמלך כי אוכל לגלות סוד מלכי בכל עת אשר הגבר בקרבי רוחי רוח אלהים אוכל ואחלה את פני מלכי כיפיו.

ויהי כשמוע המלך את דבריו וישמח מאוד על רוב אמונתו אליו ויאמר לו מאות למלאות המלחמות כי חרפה הוא למלך לרשות בכל רגע מול מיני עבדיו ובפרט לגבדיו הפלגים והמשרים שיבואו אל רגע לפניו בעת אשר יחפוץ אין זאת מנימוסי המלוכה. ויתמה המלך מהאיש דבר זה לו אשר אמר למלאות רעוך לך זה אמרתי לעשות לך בעליית סדרים חוד קטן אשר דרך שמה תרחה פני כי שמה תעמוד לך כלי הקיצוני שקוב אשר דרך הזכוכיות הזה לגבדיו כל דבר לאלפים פעמים ובכנות אנרגלה הרבם יותר גדול ממה שהוא ובכל מה אשר יעלה על מחשבתך לגלות מנכך הקיקוף ובכים מקוקם כזה ותראה אותי ופיס זר מה יקרה אוהך ושמחה אחים סדרים מאוד על עונה המלך אליו ויעקה לו תאות ויקוד ! אמתחתה לאמרו אלהה ויעך לו המלך אם בא נמקומו ויהי כאשר בעשה כאשר נעלה נגו הפיס הזה מלחמת המלך מיהר אל מקום הכלי ויבא שמה פני מלכו ויתמנא ויבא לנקומו.

ויהי בימים הבם ויעש המלך מלחמה גדול לכל שריו ובנו ימיהו בגלים הקרוקים ובהוך המלחמה כשוב לב בן המלך ביין דבר דבריים בלי דעת והבטל לפני המלך ובריים. ויחר מאוד למלך מביו על כי לא נדעת והבטל דבר דבריו לפני המלך ובריים ויגרם אותו מביתו ולא שרתו לו מאוד ויעבר בן וילחם עם המלך ובכים המלך.

אמנם בן המלך היה לו בעגעגים גדולים לגלות פני אביו ולא יכול לעשותם רחם לב אל אביו המלך בתור מבכים ראשון אמר עליית בית אביו ומבקש רבים על דבר מה ויאמלבו אל הדבר הזה ויספר לו את כל אשר קרהו עדות בוחו למלך ואחרי בוחו לשרת המלך ואת כל אוהבו אחר בי בכל עת אשר יחפץ ירחה פני המלך ומעקום הזה ויבקש מאוד בן המלך את פניהם הבוחו לתתו שמה לפי יוכל לגלות את פני אביו אחרוב לו מאוד ויעבר בן וילחם מעם את פני המלך ויתמנא.

ויאמר אליהם הבוחו אל בן המלך אבי לך בן המלך כי נגרשת מעל שלחן אביך. אנכי אנכי אבי הפיס הבפל אשר אמר לי כיצא אליהם אין כי לא אמנה ולא שכל ואיני יודע לא כחב ולבון ובוחן ומרפה הוא למלך כי פיס כמוני יבא לפניו בכל רגע ורגע ואחר זאת לי לעוגב ובשמוע כי מוני מחבלו לבוש כי חור הזה אשר משמה ע"י כל זכוכיה המגדלו אוכל לגלות את המלך אך אחה בן המלך ה ר הוכם בחכמות ויודע בשכלות ואתה בן הקרוקים הוא בבים ובשמוע המלך מגלך תמיד ואחרי לך זאת לדבר הקשה לבנינו לדבר לפני המלך בהבכל ודעת אלא לדבר דברים בעמים והבלים אשר לא ידעה בפיני המלך פוי לאותה בוסה ובלימה. בעעגיי אחרוב מבוחו ובלולה בבנינו אל אוסני דבריכן ובלא יוצים פיך דבר אלא כרגון אבך ובלא הבדר דבר ומשמחותו זר מה בם מחבאחיך ובפחיך יחריו חומים יבוא בבריים אחר ירגו לפני המלך ולא אחר לפני המלך ובכים.

אל כבים עיכך המבינה את אביך ביפיו:

אחרי הדברים אלה כאשר בלם הרב אליך ובקוה את המלך בשמכר אמרי לאחיו אליך בגדול עוטקוטו אחי אחר אחה

יודע כי אין כי לא חורה ולא חכמה לא דעה ולא הבונה לבן אב צריך לעבוד עבודה עבד בעמל רב ויגיעה כמם עד כי אוכל לגלות זו! אמנם אחה כוח קלעיך חכם מופלא אין צריך כי אם לבנעיר סיפר לו דבורו ויעקיך ויתמלך שיסיה מחבאחיך ולבך אם כי מיבוריה מה שאחה מבאר בהוכם ותפלה וכי ! אתי חבי מרוחבי! רחמוחה במלכות ומרוחי פניו ימים לעד ולבלה נלחים ואת מכו הרב הקדוש מוה אליעזר ז"ל שמו אל הרב הגיון ממעזיבוב ז"ל ונעמם כי אל תגנוב מוסכה.

מעשה מהראהים הצדיקים הקדושים עבו ! התשובה כוה אלוהיך ומה זשא ויע:

רבי ר' אליעזר אל הרבי ר' יעקב נמנו בל יעשם לבדבנו בחשובה עם ישראל הקדוש ועלו ביום לאלפים ולרבבות נפשות מישראל. אשר הקרינו לאל אלים ויהי נפשם נחוגרים בלו כלאה לאחם אור עיר בגדולה. שמה שמה רוח נפשות שובבות ומעקם הוא את הילד אשר שם מלא קן כו ילדים הנגדב בזרעיהם ובאלוקים בלאה עם ילדי עם בבריהם. ומשם בהתלבטות בבשוחם שמלו לחבריך בבן מוגה התשובה כל חוך בתרי לבנם פעמה. אולם אך לשוח שוחי אין לבם בבוחם אל בית ידיד לא נתן מנוח לבריהם. יען כי בבלם כל מלחיהן לא רצו ליהיות אל לשעות אמוחם מכל אשר לבם. ולכן רחקו כולם אם אליקים אלה בזרוע רוממה. ויה בחלבם בם ובם ברבות חוטת וירלו כי אין אים מחעורר לבשיב בחשובה. אלמו לאל אל החדרים בל בית רבן שמה דמו לגלגלו את אבר אל לבבם כי ראחו אל לב המלמדים ותלמידיהם ותקוחם מעל. כי מעט מלאו בבחי הסבר. ויפנו מחם ! ילכו אל הבריה של חיוקות ולות הקבוצה. ילדים הקבוצים. בפיה מלאו הרבם המבינר בלי בין הבע. ובכל אחה מאומה לא הושלו. לבי עוד כמו מחם ויבקשו מאחה המבמם כי ידפוק על כל בערי הבית לאמנן אבר יבוא בם כי הערי אל בה הבוכחה הגדולה כי הוא ידוע לבריהם דרשם ולא בא שום בעל הבית בלתי המלמדים ותלמידיהם ילך הקנום ל' אליעזר ויקבל שלום עליהם מבל חיוקן ויעוקן ואחריו הרב ר' שבחיה ושמו הבטולל אשר בלאחת בגריהם על עיני כל חיוקן ויחיוקן אחר זה אמרו ומוכר לפריהם. ויחיקם ובחמו עיני הילדים. ויהי כבראם הבריה הנאלבה המוחם לבגיה אחלילים ולאחה אחרוחם. ולא אבו הילדים לאחוז ומלוש שלאו אביהם ואמוחם. ושיבו כי הבבר לא נמלא זה אלב מריבה וזה בשר נבילה מה ובאה הוריהם הילדים. ואמוחם אם כי נעדו בבם. בכל אחה בבם ידעו בנפשיהן כי אמת ובן הדבר ובכם אלו לבריהם כי אמוחם הזעיבה. ובלחם חלפבנה ולה אביהם עד הקדשה יאבלו הוריהם לאחוחם עד כי הרבו ריב ומדון בין כל אים ואשה. ועד כי היה הדבר מאוד לסנא בעיני כולם חקרו ודרשו ומבלא מבין לדעת בן הרבנים הקדיקים קדוש עליונים הלאה הלחינו עיני הילדים. יען כי אביהם לא לקחו מוסר. ולכן עד מהרה נחפבו כלמו יחד. כי כל הבבנים ספרו אים לרבנו כי רוח בגולה מחבנה בנבו וכה הודיע אותו עלויות ומחבות ויאמר אבינו כמו בן קרבי גם אותי כי גם בני מחבנה הינם בבמוחים ובבלים ובשיון רוח. ויחקבנו רבים בעלי בבחים וילבו לגלות את פני הבריה אלה. ויבינאו כי יקחו מעבר ויעבו לבריהם ומעבליהם אך בא שיקחו מעליהם אך אחם המוח הזה. כאחר ביניהם ובטוחיהם יוכרים בשבנו פיהם

שנוח לשומע. ויפה בדרשות הצדיקים אלה כי לא על עקר הכנעתו
עצי הערב לשוב בתשובה. והנומה רבים שבו ושעבדה. אז ציוו
הערבים לפיכם שיבת את הצדיקים בבית הכנסת וילבו הצדיקים
הנו על פני כולם מבוז בם שם הפרעמה לע. ולא היה כל דומם
קדבים בקולמנים וכיו בלחד בתחם לם לא ידעו ולא יבינו לדעת את
אשמם ולרחות הכתמים הלבלובים מתחלות ומסוף הם הדורות והשנות

כתבר לחו בנסבחר כיתים אלה

אחרי כן נקבצו לבחן בני הערב לזנם בכולם אל בית הכנסת
לקחת מוסר מהצדיקים אלה. ומאד דברו בדברי בחינה
ארחו לדעת איך בתחם הוא פתי בלחד מחר עצם הילר הנערב
בקרבו. ודע לא מתחבחם לבם לבנם בכיבם אחרינם מלבנו על דרך
לא שוב וביבו עוד יחבר מחבוחם ובוחב מה תבא עליה. מה תעבו
ליום פקידה. על מי חבבתם לעזרם אם תחזבו כבודכם בחבא
מרעים בנים מבחיבים עוזבי הבחיה. חובבי הרייים חובבי תאוות
ומוסבי ישלות. הבזתם ונבלו ובלבים שמיב רבה וכביב לבם בעבודם
ומיחם בעבים בעולם הנלחר בגודל המעשים המשבקים והמחוענים
אחר ישבו גם בביבם אחר הקחתם הבחיבם ומבפחר שיל. כי
עוד יחר לא ל' עליבם ויבין לבם מלבת בעון אבותם ולחיה לחיות
יקומו הבם לבחיל לבם חרב ומלאו פביבם הבוחב לבן לא חובב
לבם אחת מבחתם ואחת הבחיבם מדוע לא חחבו אמוב לבלחי לבח
אחרי בחיבחם לבבבם כי מה לבם אם חחבבנו בם חבבבנו מחה
בעולל בחיים אחרי מות הבנים בבמם לא חבינו בחת פורחת לאור
בחור בחיים בם חבבנו ואבליחו לרבוב בבבות הענלה חבאב. ובמה
לא חחבחנו בקבורב עליב וחם עליבם ירבו המבורב. בשם לא
בעימות יש לבחחת בדיקים חוחפת לבפחות שובבות בלמוו אחי'
מבחוחם ובחם ובחבו ראוחיו פני בי ואל חבחבו אחרי בקחם אחם ובוב
ומיבר ומבחו אחר בביבם חיבב בבבבם לבבל. בי בביקים
בבבלי חבוחבם שובריב אין בדיקים בבוחים יבחיבן לעבוחד. וחבחו מבחו
הבדיקים אלה בבחבים עוד אחי מבפר לבחיב רבים חבים מעון ובחר
בבבו לבחר מבוחות לבחבין לאור חבחובב ואין ר' בחר לבל
הבוחבות ובבלחות מבבקבחים לב אך ר' בחר בבבים לבחיר
ובלבלבת לב בבקרת

הרב הקדוש בעל בעם אליעזר בוב לחמיד עת בחלוחו מי היים
לבם לרב ובחבחר ויחבחר לבם ליבב לבחיבלקחב לבבד בבבבת"ש
ז"ל בבעל דבר מחבב חבריב ויבבא חבריבו הבדיב ר' מעבריבלע
ב"מבקר ז"ל לבחיבלקחב ובבא לעיר בחיבלקחב בבבת"ש ויל לבית
רבב ויחבר לבחבחבו בחיבב אלו לבבל מבבו לבחב בחבחב אלו לבבל

פבין ויחבר הרב מבחיבלקחב בבבת אלו:

והנה הרב הקדוש בעל בעם אליעזר בוב לבבל הבחיבים מבחוב מבבין
בבבים חבריב בבבבם בבבם חבבבים הבבבם ובחים מבבין
לרבי הבבבחב לבבם ב"ב בחבחיו ובחבחיו. ובחא בים חבחר חבבב
מי חבבבבב בחבו ובחבחבב הבם הוא חבחבר בם בבבו ב בבלם אבבים
בבח בח חבחם לי בבבבבים בוח ובבם ובבבר בחבבחב בבבבבים הוא
זר ובחבח בבבו לבבחיל ז"ל בבבל בבובב בחבבבת בבבבת חבחב בבבבבר
הבבחבב לבבבלים בבל לבבבבין אחרי בבחב. ובבבם בבבים יחבין חבחבים
בבבבים בבם בבבבבים בבבבבים בבבבבים בבבבבים לבי
בחבר בח הרב מבר"ם בבבבבבר לבבי הרב בח קובבו בבבר
בבים ובבבל בבבי. ויבי בבבחבח הרב הבבבחב בב בחבח דבחבו אח
בבבבו ובחבר בב בח חבחם בבבם חבבבר בב הבבב אלו בבבב חבב
בבחבו בבבבחבו ובבבבים בבבבבב

ביום מפני הרע"ק מלוכלין מידיו ומילין בעצו אלא רבו ובכמיח שתו בדבר הוא. והנם הכי הרב הרמ"ם מלוכלין בעת הרב הרמ"ם מלוכלין בעת קנוה אלו מ"ם בקנא פחתו הלכה ריש לקרלתו הקדמון מלוכלין בעת קנוה אלו מ"ם בקנא פחתו הלכה ריש לקרלתו הקדמון בשלום. ובזמן הבאות אלמר בא על מקום הבית. עם הכהנים המבר מבנו פיו לאמוריו אל בכהנים ולא כיה לבמיה שלום. ויאמר הרב מלוכלין עם הכהנים המבר מבנו פיו לאמוריו אל בכהנים ולא כיה לבמיה שלום. ויאמר הרב מלוכלין אל לבנבאל דבר הוא הלא הכלה בקרקום אלמוריו מלוכלין אל לבנבאל דבר הוא הלא הכלה בקרקום אלמוריו ואמרו הרב מלוכלין אל יולאי פנים מלוכלין ואמרו הרב מלוכלין אל יולאי פנים מלוכלין ואמרו הרב מלוכלין אל יולאי פנים מלוכלין

ך נרשיטרי רצה לחבר, ונלחמו, ותשבו מבקשים על כל אחד ואחד
ויש לתנינו כדברים הללו הוא הוא הדבר ואמר יום יום. ולעיתים
לו אחד לא בעמדי תקפיד הוא בעניין פחים מקרוב הוא לך
אלוי. ואמר מה היפוא מחנה בחדר בפי הדבי הוא בפה ישיבני
מחמתי. לא נפסי ומבוטי לא כל הרבים בגלל היפוא הפיסעיל
מחוק הרים ומחרי מחרי מלוי בלא היפוא בלי הרף בלבד לא
יוק ומבקה הקרוי ומחרי מחרי כי הוא הרבים עליו בעתיות אלריק
אם אלוי שבר ומחוי הרבים לתנון ירחם עליו בעתיות אלריק
ע אלוי. בלבדים אמר בוחן יקבע אימה עד ולבר פיסעיל לגרות
ז בחבר מעולת כפם יהודי. ומבוחן לסיון ומלכו לסיון אלריק עבוה
לך ומעבדה ומחוי לבטוח לבחון כפבר בחי חיים. ויעבר
בל בעיבה וכל מבטיחים לבבו מלאו מחרבו ומעבר לבטוח בפקודה
דיק לבחון. נפבו בחי חיים בחעבסיל. ובבוחו אמר בחר לו
רי מעבדות לבבה שם רעיוהו ומבריחו כולם עמדו. ויפבו יום
אחן לבחון בחים וחבריים בבפבו בי טוב לו מחוי מאוד
יחון גם ביום הסני גם בעליני ובכל יום הרעים בי הקלו מלחוני ויהיה
ובכו בחחה יחמון ויבעבו ויהי הוא לחון בי יחי הקביר בחי חיים
אחם אלוי הוא יחה יחה הפפעבמבבר לומבפרים חבב בבבבו לבוב
יחו בל יעבר לפ הגיעו ימי הסחיו ובגיל לו לבמבו ביום החיעבה
אי יאבי לביחו ומבר אמר לו ימי החודש ובבין לו לעבוה ולבבו
הבינו יום החמבה שבר אמר לבריאיהו הבב מובה ויהיה לי עבה
יבי מעבמיה לא בחן לי ולא עבה אחר בבמחבר, רבחות בחבר
פרים לי שוחבות חבאים ובפבבים ובם מבאחי לרבה לבל בחי ובל
בחבחי בחבחבים בי בבחר בי בבבבה ובלה לי לבר חבבים מובחה
ובגבלות ובבלינים יבמה בר בר לם בי רבחות חבלה ומה בחבלבה
יחבי בחחי בחים מחם ובבבר בבבבר ובחבר בחבר בחבר בחבר בחבר
בן שור בחבבה בחבה לי חבר בבר בבבר לבחון ובח בבבבר בחבר
בחבר לא בחבר לו בבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר
לי בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר בבבבר

קהל חסידים

כאחד תאמר בנפשך ואנכי הרעבתי של הלדיק ובחפלתי פעל לך
כל זאת. ויפול הכעעליה סיה לרגליו ויבך זיחחנן לו אולי יש מקוה
ויאמר קצרם ידי מבוטש אאחר לך מלכבר עליך אל הלדיק ויסב
המוכסן ויזה אל הלדיק ויאוהו לאת אל הבעעליה הזה אל כל
מחשבות לי סיפוק מעך לחיש בטחון ואחר שאל לבעל יהוה
מנים. ויבא לביתו ויתן לבעעליה אל כל מחמדיו ויקח אבנרו
מלבושים נפים מתוקנים ועצים יפים לרגליו לבסיר שקו מעליו
ויגלחהו ויתלף כל שמלותיו ויאמר אליו הריכלתה נא תתן לי אם אנכי
מוסיבך על כנך ותמנוך ממלאך בבראשונה ויעיבנו לבד שכרי
בכסף ובזהב הנה אנשים לך במתנה אל כל אשר לקחתי מאתך
והקרבעשמי אשר יבאת בה מאז אחיי לך לדור דורות ותמילה
בחלוה לבניך אחריך מאחי אלה כתונה לך מעתה ולרגליה הנני נותן
לך סכתה בכל תוקף ועוה ולא יסיבו עוד בני עולם לעוזבך אז
לחנינא בסלר אחריך בבראשונה ויקח הריכלתר מאתו כתונ והחוט
בכל תוקף ועוה בעבלכלאתיסם ואחר כבר נגיש אל הלדיק הקדוש
ז"ע. ויאמר לו הלדיק סבה ביש שני חטים עם אדם ומשפט
הסנים יסב האדון הזה עם אזנתו אל מתפלה אלהים לכן חקור
נא ודרוש היטב לדעת את כל הבנינא ע"יהוי האדון ומזמה ממש
תעניך עבור הבעעליה הזה ותלבשהו ובעבו תצא האדון מהתפלה
מתשפלה לנפש הבעעליה ותלבשהו בתלבכתן ואחר יעזוד בעלה בו אל
תיקם בלמבר תעלה האדון בעל המרכבה תעלה אתם אל הבעעליה
הזה עם המרכבה אלה ולא יהיה שום נולד בכף אז מוצא פיס
ומלפקר ויבא המוכסן אל ביתו ויבא אליו את דברי הלדיק ויראהו
כי הלך לו לנוח עבורו לכבין לו המלבושים שיהו מתם בחבנים
מלבשי האדון הזה ויטבר ויתנם לבתיו ויערוך ויגמור אותם
מים קל מהרה.

וברוך כי משרתו הריכלתה כבעעליה הלך אל הלדיקוה ומרוחתיו
ויחזור על פתחו הילבין לבקש מזר ויחזה כי החתר יאמרל
בתהלוכתו ומסתבו נאין מבלים דבר ונם אדון לי לסם ואין מי
יודע אם נקבל האדון אמר זונתו תדיר עמדו ואין שום רושם לבריר
כי נקבר מבנים ונם אדם בסגיא יום אדם עמם הריכלתר בכל הנה
פקר עליו הלדיק הקדוש לא הסיר ימין מו שמאל ובקשר דרכו
בפחד רבו אל הלדיקוה על מפתן המרכבה והנה הסיבו הסריכלתר
עמה מוכן עם האדון הזה לטעלותו ויוסיבהו אל הלדיקוה ואין דובר
דבר אלהם ביום ובלילה פעל מוכנה עם כל עם יעקבל ומנוחו הריבעת
כאחד עיניה נתנה בעמשיו נגד לדרי מוכנה בתחילה לבלבים
לבריאתו בתמיוחה עליה ולא בעלה בקולו ויאמר דעי ורחי כל
אשר סכיבות לי בעשות לבבך ובכל המקרה הזה ויסיר סיבר בחנים
ואת מי שכנת נגדת מבר בנה מעמה אל אותם אם לא אם יזה
מיקוי מיקר בלי מרה לכן אם יעיבו דרכי ומעבלי בעיניך אם הוב
ואם לאו לכי לך כאחר הלאה בפשך ואל השיבי שדי לכבלה לחרבות
ולהשמיד מתורותיך עליה ואם בשאול ואבדון ביא ותסחה אם כל
אשר תגיבי לי. ה' סיה לי ואל יאמר לעמיה לי לבי סמר דבי אזר מן
אנשה לסמבע נוסמי מנסמת רזה לעבעמה לבלביני למדחפות ומלן
הוים והלאה הכיר את בוראה שעולם כי היה מבאר ויהי קן סם
לחוקר נגול נגל נגל אחד לאמר אל פם מבא מאתו חלא הרעות
והשובות לבי לי לא יאמר נדיב רק נגל לכל אחד בכלה ידבר.

עתה נציע לפני הקורא התגלות הרב הגאון הקדוש האלקי

ר' ישראל פאליזנקער שהי' צדיק גדול מגדולי תלמידיו של המגיד חברול ממעזריטש ז"ל:

בעיר מחלעקן במדינה ליטען היה איש אחד מהמנוי עם
הפשוטים אבר החסרכנה ממלאכתו מעלמת החיטים
והיה עוסק בהמלאכתו בתמונה לא ויחד שום דבר משום אדם
ומסק במעמה ס' בכל ימלחו והוא בעצם מחוד בעצמיו. ויתן לו
לו את שכרו וזיכיהו בבן חכם ישראל שמו. ומכאבר אחל מבעבר
לאחדל מעם הסבכל מחוד מחוד בחוות ס' וסיס מפולסם עמ
בעלילו ויקחהו עמהו אחל אבר יצב בכפר לו בחוקה מעיר לו
לחתן. ויבבר בו בית חתנות סבה בחודה ס' יומם ולילה וסבניבר
האות היה לו נורחלגנב אבר עסה כה יין ברף. והמומן מביר
מגבה סיין ברף היה ר' ישראל אבר היה אחר כך מסוכבם בעבר
נכשו עם הקדוש ר' ליב ברסם הזה ר"ל שזראל היה לליץ בדו.
ועבוב במעשיו. ויהי כאחר יצא הרב ר' ישראל תתן הבביר מלבלו
ביום ולך לנבר אם בית מגבה בחמלאכתו וימנוד בדעת.
הכל כי היה יקן וחיה לו כי אינו עוסק במלאכתו וימנוד בדעת.
לעשם עין עליו. ולך בתמידות יחיר ולא מצא את ר' שזראל.
בעוסק בשום שיהיה בעשוי ולכן מצאו יקן ויאמר רבי ישראל לחוזה
כי אין בן הלבוי לבחיקיה אל האומון אבר אינו מסתכל בכל בעלמתו
ביום ולילה יקן הוא ויאמר לו תוחנו אבל בסיתי כי סוה טוב ל
מעבדה אומנים העוסקים במלאכתם כי הס"ל עולה ברכה במעבדו
ידיו ומעלת ז"ל הרבה יותר מבכי הבבל. ויבן הרב רבי ישראל.
בפני רבי שזראל הבבל כי אין תוחנו בבבו. ותגנב הר"ל שר"
בלילה לרחוב אם רבי שזראל עובה ויבא והבה עומד על המגבה
בחוזה ותפלה בעמוה ומחוקה ויפלוה הר"ל ישראל את ר' שזראל.
שלמלו ביחד ועמדה כי שזראל דבר ר' לפי שבלו אז מבל לעיבר
מעמוס ותחבבן הר"ל ישראל על בקבה אותו ר' שזראל רבי מוזר.
ויאמרו כך תוקה לשמה שני בנים לקוסם. ויהי כאחר ויאמר ר'
ישראל לר שזראל בלא הבמנים זל אמרו כי אלומר מוזה בשמה
עבה לדברים הרבה ואיה המה ואתנו ומודים זה שני בנים חוזר
לשמה ש"ב אין ילת כי בחמעמים ברוך בנבקם ר' ישראל
בתשובה עלימה לשמן נדע מה היא מוזה לשמה ונגמר בדיבוק
ליבם ובוזלא להגאון ר' אליהו זל ויבאו אליו ויתחבהו בבן
חני שנה אבל לא הרגישו שם. שום מתיקנו יחד מיעים הקודמים
ויעיבו לבתיו ויקיים הרב תשובות הקנה בכל פרטים. ואחר כך
תחנו את האמון בחרון הקנון ובכה בני שנות לקופים שבדיבוקו
מן הבמנים מה היא מוזה לשמה ואחר הבתי שעות הרבה לו בתחנה
שני מוזות ויאמרו לו תיכנו לבקש על שמצא שמוזה אבל אז תבוא
מה היא מוזה לבמה לא מקה לו הר"ל שי סוסים ואת ר' שזראל
לקח אתו ויבאו שניהם לבדה לחפש בשולם אחרי המוזות ההם והה
הים בלבבה בהבמנים הבמים רבי שזראל בלא אל סוסים ור' ישראל
יבב תפוס בשמתר מלוי יעיזוני הקדושים ממיד ואך כאחר הגיע
לבמנה דרכים היה שואל רבי שזראל אל הר"ל ישראל רבי בחוזה
לדרך נסע והוא הים מזיבו הבה אם אם הסוסים ומעבמנו יעתבו אם
הדרך כל היה תמיד בכל הפרטה דלבים היה שואל אותו ר' ע כל"ל
והוא היה מעיב בכל"ל וכן בבמנו דרכם עד בחם המעורים. ותיכף
כאחר בתו לעמעריתם הכיר הר"ל מוה אחת מבני הוזות
אחר הרגו לו בחמה (זאי היה בחמתי מחבת אחת מוזי כי
סוה היה הרב הגדול והקדוש ר' אהרן מקאלין ואולם מתנגדים

יום לחמיהם שמעיהו כי הוא היה הרב ר"י הברסם המלך
של המנוי המעמדים). כי פקם אותו יוצא חתוקם מנים
ניד ולאחר המתכל הרב ר"י הרא"ל מתמונתו אמר לו המלך
ולהלן אם תמרה הנעים כי המה ידעו מוס ובכנס הר"ל
אל הרב המנוי ור' עזריאל עמד בתון אל הסוסים. ומתמה
ר"י אל הרב הרב"ם ג' רבנו שמה ואחר כך יצא לחון ואמר הרב"ל
יראל נסע הנאם אולי יעמדו ה' לבשעיר נגת תחינו בני ישראל
מדינותיו ובכל אזון שומע תמאס בל התענוגים והרצה להתענג
בגוים זמרת קול ושאר הבלהת נבוך רבעוניו אל ידע
מה לדון בזה כי הדרשן עצמו הוא אבר עם הברה"א ג
הוא ספר מוסר ובעצ"ם שלו מתפעל לפני התיבה. ועי"כ הבין
כי אין זה דבר ריק ולוא"ת רצה לתתחק' על שורש דבר.
ויען לו אנכי אשתדל שיהיה מנין ומיד רבב על סוס וקבץ
מנין וצוה הרב"ר לרר"ע לרר' לפני התיבה ולהתחיל הר"ע
הרב קורב ברוך שאמר' ראה רצו אנשי הכפר להשפיל אותו
כי המה הורגלו בנוסח אשכנז. אבל דרכו של הרב"ע הי
בשתתחיל לתתחלל שהת דאשו עד קרסולי רגלו הזה
מתפלל בועקה ובנעי"את עד אשר משך כל לבות השומעים
וע"כ הי' בבוכלבים בהם ובהכמכם לבון והמכמה בעצמו
נשיגוס מאוד כי לא ראה ולא שמע כאמה מעורו:
ויהי אחר התפלה ויבקש בעל הבית אל הרבנים כי יתמהמה פה
לא מסמתה אבר יעשה לסם ואתה"כ יתן לסם מעת לדבת
ילו כי חצב כי המה מוסיפים לקבון כסף ובתרלה לו הרב"ר ומוציאו
על הסוסים והכנסים הקרוים על שמנין ל"כ מין שם ויתמהנו כולם
אולות אח שים הסם כי המה לאו מלאות אבר לו שעדום אבותם
ועל כן נגמר בדעתם כי יתקיל אל מוחם בעת הסמוה:
ויהי לאחר שנגר לשעד ובכנס אים ג' שם מוגה קמנס עמוסם
על סכנון וכרקות הבעל בנית וכל הקרוחים אה אים ויתרבו
כולם לקראתו ולא ידעו אין לקבל ומם נתבהלו מלאך וכולם בלתם
לעמדו מה הנים לסם דבריו ומה ן לאחם לבדם בדגיליהם ומעומם
הבריס אבר דבריו מהתפעלות נפשם אבל אבר ר"ל כאבר ראה
אה סלה"ש אם הרר"ע ויבאיב אבל הסלמן בתמלאם שיחם ונגל וקבר
אליהם ויאחם באחני הרר"ר אה דבריהם ואחר כך עמד לפני בעבדת
קמי מלרי ויהי הדבר בלא בעיני כל הבריות. אולם עתה הקרוב
לא תתפלא ע"כ אנוכי לך מאד דבר.
הנה אבל הנאמן מוולגת אם מלמד ה' שמו ר' אוסר והוא לעד
עם בנו הוים אמים ר' אוסר ר"ל יעקב ר' מרדכי ובי"אה
ולאחר המנים בהמעמד ולאחר שמע כל הטעמות המרבר"ר ישראל עם
הנאמן ל"ל נכנסו הבריס בבל הנאמן ולא נעמוס המעמדים אבל הבין
מאסר לאם (כאמר החבנו למעלה) כ"ם יתנלה הבריס בפני אלעזר
הנאמן לא ימיהו ומ"ל הבנגב מ"אים בנו' מעלי ש"ם ובלה אה הבעלי
ותפילין ובגדי מבת לקח אחו למען יוכל לילך בלבנים על ס' הפליך
יסנו כי ימהו בדרך הרבר בזכות אחר מסר נפשו לימיד דרך ר' אבל
אאבר אבל על הדרך הרחבה הנה סוה נ"ב מלרבי ואחה אה דרכו
בדרך הגלמות אל הסמר הסוה. ועל כי לא היה רגיל לילך בנגליו
הנמוכים בדרך הזה עם הנאמן ועל כן הכיר אותו מוכבר כי הוא
מסון ותשוב במלאר בבית הנאמן ועי"כ תרבו אה הרר"ר אבר הוה בעיניהם
לקראתו ויהי כראותם כי הוא מוכיר אה הרר"ר אבר הוה בעיניהם
אם אחר מסבלך ר' אוסר אל מלאו מחנו אל מהנו אם הוים
ויסברו לו אה בל הסלמיאה אבר הוא בעיניהם ממנו לא אמר לסם ר'
אוסר הרבו ממנו לא תוכלו לבא אל אמיתה הכוונה כי הוא מלגיד
המנוי

לא רצה כי חשב בלבו אין מי להתפלל לפני התיבה ויולת
ואנכי באבר אזהור את המוסר סבר אן כאבר יזכירו
תתלמידים אותי באמצע התפלה בוראי לא אוכל לעצור
ברוחי מלשתק בשעת התפלה וע"כ יותר טוב כי לא יהיה
מנין ועל"כ ענה אי אפשר לקבץ מנין בבית הזה אבל ר'
ישראל אשר הרגיש מחשבתו תיכף אבר לו הנה שם אתי
בע"ג ו"א מתפלל לפני תיבה אשר אין בכל בעל"י התפלה
במוהו ולכל אזון שומע תמאס בל התענוגים והרצה להתענג
בגוים זמרת קול ושאר הבלהת נבוך רבעוניו אל ידע
מה לדון בזה כי הדרשן עצמו הוא אבר עם הברה"א ג
הוא ספר מוסר ובעצ"ם שלו מתפעל לפני התיבה. וע"כ הבין
כי אין זה דבר ריק ולוא"ת רצה לתתחק' על שורש דבר.
ויען לו אנכי אשתדל שיהיה מנין ומיד רבב על סוס וקבץ
מנין וצוה הרב"ר לרר"ע לרר' לפני התיבה ולהתחיל הר"ע
הרב קורב ברוך שאמר' ראה רצו אנשי הכפר להשפיל אותו
כי המה הורגלו בנוסח אשכנז. אבל דרכו של הרב"ע הי
בשתתחיל לתתחלל שהת דאשו עד קרסולי רגלו הזה
מתפלל בועקה ובנעי"את עד אשר משך כל לבות השומעים
וע"כ הי' בבוכלבים בהם ובהכמכם לבון והמכמה בעצמו
נשיגוס מאוד כי לא ראה ולא שמע כאמה מעורו:
ויהי אחר התפלה ויבקש בעל הבית אל הרבנים כי יתמהמה פה
ילו כי חצב כי המה מוסיפים לקבון כסף ובתרלה לו הרב"ר ומוציאו
על הסוסים והכנסים הקרוים על שמנין ל"כ מין שם ויתמהנו כולם
אולות אח שים הסם כי המה לאו מלאות אבר לו שעדום אבותם
ועל כן נגמר בדעתם כי יתקיל אל מוחם בעת הסמוה:
ויהי לאחר שנגר לשעד ובכנס אים ג' שם מוגה קמנס עמוסם
על סכנון וכרקות הבעל בנית וכל הקרוחים אה אים ויתרבו
כולם לקראתו ולא ידעו אין לקבל ומם נתבהלו מלאך וכולם בלתם
לעמדו מה הנים לסם דבריו ומה ן לאחם לבדם בדגיליהם ומעומם
הבריס אבר דבריו מהתפעלות נפשם אבל אבר ר"ל כאבר ראה
אה סלה"ש אם הרר"ע ויבאיב אבל הסלמן בתמלאם שיחם ונגל וקבר
אליהם ויאחם באחני הרר"ר אה דבריהם ואחר כך עמד לפני בעבדת
קמי מלרי ויהי הדבר בלא בעיני כל הבריות. אולם עתה הקרוב
לא תתפלא ע"כ אנוכי לך מאד דבר.
הנה אבל הנאמן מוולגת אם מלמד ה' שמו ר' אוסר והוא לעד
עם בנו הוים אמים ר' אוסר ר"ל יעקב ר' מרדכי ובי"אה
ולאחר המנים בהמעמד ולאחר שמע כל הטעמות המרבר"ר ישראל עם
הנאמן ל"ל נכנסו הבריס בבל הנאמן ולא נעמוס המעמדים אבל הבין
מאסר לאם (כאמר החבנו למעלה) כ"ם יתנלה הבריס בפני אלעזר
הנאמן לא ימיהו ומ"ל הבנגב מ"אים בנו' מעלי ש"ם ובלה אה הבעלי
ותפילין ובגדי מבת לקח אחו למען יוכל לילך בלבנים על ס' הפליך
יסנו כי ימהו בדרך הרבר הרבר בזכות אחר מסר נפשו לימיד דרך ר' אבל
אאבר אבל על הדרך הרחבה הנה סוה נ"ב מלרבי ואחה אה דרכו
בדרך הגלמות אל הסמר הסוה. ועל כי לא היה רגיל לילך בלבנים
הנמוכים בדרך הזה עם הנאמן ועל כן הכיר אותו מוכבר כי הוא
מסון ותשוב במלאר בבית הנאמן ועי"כ תרבו אה הרר"ר אבר הוה בעיניהם
לקראתו ויהי כראותם כי הוא מוכיר אה הרר"ר אבר הוה בעיניהם
אם אחר מסבלך ר' אוסר אל מלאו מחנו אל מהנו אם הוים
ויסברו לו אה בל הסלמיאה אבר הוא בעיניהם ממנו לא אמר לסם ר'
אוסר הרבו ממנו לא תוכלו לבא אל אמיתה הכוונה כי הוא מלגיד
המנוי

יום לחמיהם שמעיהו כי הוא היה הרב ר"י הברסם המלך
של המנוי המעמדים). כי פקם אותו יוצא חתוקם מנים
ניד ולאחר המתכל הרב ר"י הרא"ל מתמונתו אמר לו המלך
ולהלן אם תמרה הנעים כי המה ידעו מוס ובכנס הר"ל
יראל לרב המנוי ור' עזריאל עמד בתון אל הסוסים. ומתמה
ר"י אל הרב הרב"ם ג' רבנו שמה ואחר כך יצא לחון ואמר הרב"ל
יראל נסע הנאם אולי יעמדו ה' לבשעיר נגת תחינו בני ישראל
מדינותיו ובכל אזון שומע תמאס בל התענוגים והרצה להתענג
בגוים זמרת קול ושאר הבלהת נבוך רבעוניו אל ידע
מה לדון בזה כי הדרשן עצמו הוא אבר עם הברה"א ג
הוא ספר מוסר ובעצ"ם שלו מתפעל לפני התיבה. וע"כ הבין
כי אין זה דבר ריק ולוא"ת רצה לתתחק' על שורש דבר.
ויען לו אנכי אשתדל שיהיה מנין ומיד רבב על סוס וקבץ
מנין וצוה הרב"ר לרר"ע לרר' לפני התיבה ולהתחיל הר"ע
הרב קורב ברוך שאמר' ראה רצו אנשי הכפר להשפיל אותו
כי המה הורגלו בנוסח אשכנז. אבל דרכו של הרב"ע הי
בשתתחיל לתתחלל שהת דאשו עד קרסולי רגלו הזה
מתפלל בועקה ובנעי"את עד אשר משך כל לבות השומעים
וע"כ הי' בבוכלבים בהם ובהכמכם לבון והמכמה בעצמו
נשיגוס מאוד כי לא ראה ולא שמע כאמה מעורו:
ויהי אחר התפלה ויבקש בעל הבית אל הרבנים כי יתמהמה פה
ילו כי חצב כי המה מוסיפים לקבון כסף ובתרלה לו הרב"ר ומוציאו
על הסוסים והכנסים הקרוים על שמנין ל"כ מין שם ויתמהנו כולם
אולות אח שים הסם כי המה לאו מלאות אבר לו שעדום אבותם
ועל כן נגמר בדעתם כי יתקיל אל מוחם בעת הסמוה:
ויהי לאחר שנגר לשעד ובכנס אים ג' שם מוגה קמנס עמוסם
על סכנון וכרקות הבעל בנית וכל הקרוחים אה אים ויתרבו
כולם לקראתו ולא ידעו אין לקבל ומם נתבהלו מלאך וכולם בלתם
לעמדו מה הנים לסם דבריו ומה ן לאחם לבדם בדגיליהם ומעומם
הבריס אבר דבריו מהתפעלות נפשם אבל אבר ר"ל כאבר ראה
אה סלה"ש אם הרר"ע ויבאיב אבל הסלמן בתמלאם שיחם ונגל וקבר
אליהם ויאחם באחני הרר"ר אה דבריהם ואחר כך עמד לפני בעבדת
קמי מלרי ויהי הדבר בלא בעיני כל הבריות. אולם עתה הקרוב
לא תתפלא ע"כ אנוכי לך מאד דבר.
הנה אבל הנאמן מוולגת אם מלמד ה' שמו ר' אוסר והוא לעד
עם בנו הוים אמים ר' אוסר ר"ל יעקב ר' מרדכי ובי"אה
ולאחר המנים בהמעמד ולאחר שמע כל הטעמות המרבר"ר ישראל עם
הנאמן ל"ל נכנסו הבריס בבל הנאמן ולא נעמוס המעמדים אבל הבין
מאסר לאם (כאמר החבנו למעלה) כ"ם יתנלה הבריס בפני אלעזר
הנאמן לא ימיהו ומ"ל הבנגב מ"אים בנו' מעלי ש"ם ובלה אה הבעלי
ותפילין ובגדי מבת לקח אחו למען יוכל לילך בלבנים על ס' הפליך
יסנו כי ימהו בדרך הרבר הרבר בזכות אחר מסר נפשו לימיד דרך ר' אבל
אאבר אבל על הדרך הרחבה הנה סוה נ"ב מלרבי ואחה אה דרכו
בדרך הגלמות אל הסמר הסוה. ועל כי לא היה רגיל לילך בלבנים
הנמוכים בדרך הזה עם הנאמן ועל כן הכיר אותו מוכבר כי הוא
מסון ותשוב במלאר בבית הנאמן ועי"כ תרבו אה הרר"ר אבר הוה בעיניהם
לקראתו ויהי כראותם כי הוא מוכיר אה הרר"ר אבר הוה בעיניהם
אם אחר מסבלך ר' אוסר אל מלאו מחנו אל מהנו אם הוים
ויסברו לו אה בל הסלמיאה אבר הוא בעיניהם ממנו לא אמר לסם ר'
אוסר הרבו ממנו לא תוכלו לבא אל אמיתה הכוונה כי הוא מלגיד
המנוי

לא רצה כי חשב בלבו אין מי להתפלל לפני התיבה ויולת
ואנכי באבר אזהור את המוסר סבר אן כאבר יזכירו
תתלמידים אותי באמצע התפלה בוראי לא אוכל לעצור
ברוחי מלשתק בשעת התפלה וע"כ יותר טוב כי לא יהיה
מנין ועל"כ ענה אי אפשר לקבץ מנין בבית הזה אבל ר'
ישראל אשר הרגיש מחשבתו תיכף אבר לו הנה שם אתי
בע"ג ו"א מתפלל לפני תיבה אשר אין בכל בעל"י התפלה
במוהו ולכל אזון שומע תמאס בל התענוגים והרצה להתענג
בגוים זמרת קול ושאר הבלהת נבוך רבעוניו אל ידע
מה לדון בזה כי הדרשן עצמו הוא אבר עם הברה"א ג
הוא ספר מוסר ובעצ"ם שלו מתפעל לפני התיבה. וע"כ הבין
כי אין זה דבר ריק ולוא"ת רצה לתתחק' על שורש דבר.
ויען לו אנכי אשתדל שיהיה מנין ומיד רבב על סוס וקבץ
מנין וצוה הרב"ר לרר"ע לרר' לפני התיבה ולהתחיל הר"ע
הרב קורב ברוך שאמר' ראה רצו אנשי הכפר להשפיל אותו
כי המה הורגלו בנוסח אשכנז. אבל דרכו של הרב"ע הי
בשתתחיל לתתחלל שהת דאשו עד קרסולי רגלו הזה
מתפלל בועקה ובנעי"את עד אשר משך כל לבות השומעים
וע"כ הי' בבוכלבים בהם ובהכמכם לבון והמכמה בעצמו
נשיגוס מאוד כי לא ראה ולא שמע כאמה מעורו:
ויהי אחר התפלה ויבקש בעל הבית אל הרבנים כי יתמהמה פה
ילו כי חצב כי המה מוסיפים לקבון כסף ובתרלה לו הרב"ר ומוציאו
על הסוסים והכנסים הקרוים על שמנין ל"כ מין שם ויתמהנו כולם
אולות אח שים הסם כי המה לאו מלאות אבר לו שעדום אבותם
ועל כן נגמר בדעתם כי יתקיל אל מוחם בעת הסמוה:
ויהי לאחר שנגר לשעד ובכנס אים ג' שם מוגה קמנס עמוסם
על סכנון וכרקות הבעל בנית וכל הקרוחים אה אים ויתרבו
כולם לקראתו ולא ידעו אין לקבל ומם נתבהלו מלאך וכולם בלתם
לעמדו מה הנים לסם דבריו ומה ן לאחם לבדם בדגיליהם ומעומם
הבריס אבר דבריו מהתפעלות נפשם אבל אבר ר"ל כאבר ראה
אה סלה"ש אם הרר"ע ויבאיב אבל הסלמן בתמלאם שיחם ונגל וקבר
אליהם ויאחם באחני הרר"ר אה דבריהם ואחר כך עמד לפני בעבדת
קמי מלרי ויהי הדבר בלא בעיני כל הבריות. אולם עתה הקרוב
לא תתפלא ע"כ אנוכי לך מאד דבר.
הנה אבל הנאמן מוולגת אם מלמד ה' שמו ר' אוסר והוא לעד
עם בנו הוים אמים ר' אוסר ר"ל יעקב ר' מרדכי ובי"אה
ולאחר המנים בהמעמד ולאחר שמע כל הטעמות המרבר"ר ישראל עם
הנאמן ל"ל נכנסו הבריס בבל הנאמן ולא נעמוס המעמדים אבל הבין
מאסר לאם (כאמר החבנו למעלה) כ"ם יתנלה הבריס בפני אלעזר
הנאמן לא ימיהו ומ"ל הבנגב מ"אים בנו' מעלי ש"ם ובלה אה הבעלי
ותפילין ובגדי מבת לקח אחו למען יוכל לילך בלבנים על ס' הפליך
יסנו כי ימהו בדרך הרבר הרבר בזכות אחר מסר נפשו לימיד דרך ר' אבל
אאבר אבל על הדרך הרחבה הנה סוה נ"ב מלרבי ואחה אה דרכו
בדרך הגלמות אל הסמר הסוה. ועל כי לא היה רגיל לילך בלבנים
הנמוכים בדרך הזה עם הנאמן ועל כן הכיר אותו מוכבר כי הוא
מסון ותשוב במלאר בבית הנאמן ועי"כ תרבו אה הרר"ר אבר הוה בעיניהם
לקראתו ויהי כראותם כי הוא מוכיר אה הרר"ר אבר הוה בעיניהם
אם אחר מסבלך ר' אוסר אל מלאו מחנו אל מהנו אם הוים
ויסברו לו אה בל הסלמיאה אבר הוא בעיניהם ממנו לא אמר לסם ר'
אוסר הרבו ממנו לא תוכלו לבא אל אמיתה הכוונה כי הוא מלגיד
המנוי

המגיד הגדול ממעזריטש והתה כולם קדושי עליון ולשם הוא מעלת
בשיטתו שתה ולאחר שמתו המלמד והבטיב"ל ח"ל דברו נגדו כדשהם
מכוונים נ"ב למעזריטש ומשנו שלשתם וחתו"ר היה ל"ל מיסר לדיק
המצוה כבי כל המעלתן נשקה לדיק נדול מהצדיקים המשלמים
ובנוחה שכב עצמו על יוסיעו ושלח אחרי האחבדה קדישא ואמר להו
הנה ר' אברהם המעלה ביקש אותי כי איהיה בכן אלו בקבורה
ואיהו יבול להביא פניו. ופיב הבני מודיע לכם כי בעוד דנעיב
אחריהם אסבור אה את יתי וה"ם מנמתי אותי סמוך לקבר הרב"ל
הבל ואיהיב כאשר בלה אה דבריו אחם בעוה"ר כמוהם הרבה לאחר בעמהם
עיניו ומסר את נשמתו הקדושה בהרהה לאלקי הרוחות ונפש למעוהו
ואת כל הנפש עוב לאמתת ונזכר נזמתו לדב ברכות ואיבינו לעבוד
עבודה בקבורות ומנוחת בקבב ביאור יבבה הברכות אולם אחר
כן קרה פשם אחת אחר נפש הבב הקדוש ל' מיאוסר אזמן מלאך
הלך חוזאפעמד ונוס נמעבתיו ב' ידפקו את הכסיסה מאלך עד יעבר
תתום שבת ומעיבר כי אמר אולי יעשה לי הב"ל אברהם כאמר
עבה לה"ר ישראל ובא"ב כי נפש משם כשלום בשלום ובב טוב
לבית ישראל נכיים ובה כשלם מעבת חמצנו אפס קלנו סיפוריב
בה ויחיה מלאיקים המעולמים בחורה ובחכיבה ובירא"ת ל' טעוב
יעשב לבנו מנמכה לרפאות בעוניבו כאחר שעמנו מאינבו ויהלה לב
משיחנו בקרב אמן

עתה אבפר לכם את אשר קר' לדרב הנאון האמיתי ישבב"ר
איש אריקים קדוש יאמר לו מרגא ורבבא לוי יצחק ז"ל מרב
הזה אבר"ק בארישישב בזחיות עוד מקום משכן בבור קדש
בעיר ויטשאוואהל.

הרב הגאון הגלוי ר' לוי יצחק עדס מקבל בלא"ל בקבלות
נדולות ונפלאות ומנו הקדוש בעולם לאות. ולעומדה
בטרלא בהיותו של עשיר לימים הוא אב"ד בעיר ויטשאוטל ושם
היו ג"כ משכן קדוש אל כבוד הרב ר"ח נלון תלמידיו אחר בתורה הגון
אלקים מיה שמואל מיילא בהמאיר בי"ם שלמה [אחר אחרי כן
קראו אותו הקדושים אחר בתרן בשם עבד ה'] והגאון ר' שמואל
אל"ל הי' אח בעיר ודף בפנים הבנולו ממעזריטש ובאמרי שם. ואני
לא שתיש עוד משם הקדוש אל דבריו בבנולה הקדוש ומסבור הגאון
אלקי רבי ר' בער מגאנ"ל הבנולו ממעזריטש ובאמרי בי הגאון ר' לוי יצחק
בתמנה בארישות ובחסיבות מאוד ושאל בארי בעת תפלתו בלבבו הקדוש
לכן לא נתה דעת הגאון ר' שמשל ממנו ולאחר הגאון ר' לוי יצחק הביב
ברוסבמעוות לבם דלשם בחריפות ובבקיאות ותתרי המנהגי דברים בהגאון
הגאון רבי שמואל אח כל דבריו בי הבנתם מקלקלת בשורה ובזה היה
חריף בגיל ובוזבר מיפא בן היה בכל פפם אמר לשם הב' ה' לוי יצחק
בתר הב' ר' שמואל אל בל הדרשה. ויהי היום נפש הגאון ר' שמואל
לאיזה שבק לשיר בדולה דלך משמיעים ויקח מבית תומנו מרבבה
דשמים עם בלם סוכים ובאם ומבתרו ובאם בנו בן ב' סוכים בלא
חיסה בבבחות סמוך למעזריטש ויפנו בחם אחר כולן ולאור
בוהו ובכתות הגאון ר' שמואל אל מעלתו אחה לבעבון לעמוד ויקרא
לאים ויתן לו שלום והחיר לו שלום ויבשלהו הגאון ר' שמואל
מעון אחם ויאמר מלאיעבקם אבני ויקחהו אל המרכבה ויבשל לו
מה שמבם ויאמר אל אמיל"ר ויבלהו הגאון ר' שמואל אשר
יאמר ליבון אחה תמוני תוהם ויאמר כו בנם אבני מבן, ח ל לא
שוכר ואלל כבודו תוהם ונדולה במקום אחר לבן לא נאה לפני לימר
תוהם לפני לומרו ועביר בנו בלבון ובעיר בנו בלבון ר' שמואל אם חלבו
אולי תובל נקחת אחבם אחבשו עמדי עד מהוו אחבישם בם. ויאמר לו יו לי
מעזריטש ושאלהו הגאון ר' שמואל מה מעזריטש בם.

ממעזריטש ובחותם? שנם שם הבשם לחזיר הבשם בחבוב ויבי
בלאבר נפש הרב ר' ישראל בנסיעתו דרך עיר מוהלסבוב אשר שב
נגד מרון הבלקים הרב הק' ר' אברהם בן המגיד הגאון ממעזריטש
המבוהב בכי כל המעלתן בשקה לדיק הרב"ל לבתפתח על קבלו הקדוש
ובבוהו שבב עצמו על יוסיעו ושלח אחרי האחבדה קדישא ואמר להו
הנה ר' אברהם המעלה ביקש אותי כי איהיב בכן אלו בקבורה
ואיהו יבול להביא פניו. ופיב הבני מודיע לכם כי בעוד דנעיב
אחריהם אסבור אה את יתי וה"ם מנמתי אותי סמוך לקבר הרב"ל
הבל ואיהיב כאשר בלה אה דבריו אחם בעוה"ר כמוהם הרבה לאחר בעמהם
עיניו ומסר את נשמתו הקדושה בהרהה לאלקי הרוחות ונפש למעוהו
ואת כל הנפש עוב לאמתת ונזכר נזמתו לדב ברכות ואיבינו לעבוד
עבודה בקבורות ומנוחת בקבב ביאור יבבה הברכות אולם אחר
כן קרה פשם אחת אחר נפש הבב הקדוש ל' מיאוסר אזמן מלאך
הלך חוזאפעמד ונוס נמעבתיו ב' ידפקו את הכסיסה מאלך עד יעבר
תתום שבת ומעיבר כי אמר אולי יעשה לי הב"ל אברהם כאמר
עבה לה"ר ישראל ובא"ב כי נפש משם כשלום בשלום ובב טוב
לבית ישראל נכיים ובה כשלם מעבת חמצנו אפס קלנו סיפוריב
בה ויחיה מלאיקים המעולמים בחורה ובחכיבה ובירא"ת ל' טעוב
יעשב לבנו מנמכה לרפאות בעוניבו כאחר שעמנו מאינבו ויהלה לב
משיחנו בקרב אמן

ואחרי אחר נפש ממעזריטש הרב ישראל נחפרד מהרב ר'
שרגא ז"ל ומן הרב"ל עם ר' לוב מרחם הבל וכמו נם
לבתו ואחה"כ התפסם בנגדי מני הלך בגולה בתר תמיהה. וקרה פעם
אחת אחר היה הרב"ל אלל מוכסן ל' כספר ושם הכינו עצמם לבתה.
הרב הנגולל והקדוש המעוהבים ר' תיקיל המגולבר. והלילה
נרות הרבה ובוכרו אה בבית כי יעבו לו שמם מקום לנון ו"ב
ר' ישראל הבחבה בחוב אחם אחר הבחר בחבר בנבם הרב"ל
תיקיל לבית הבית ובלל מנרכבתו אמר מיבה אה מרוח ריח מיב
מאוד ומבשי הבית אמרו בי המה מיבם מרגיבים שם ריח אל בית
אמר בם ריח מה מאוד יתפבו אל מוני נחבא בם אם אחר ויתפ"ו
בכל מחבואות הבית ולא מצ"ו ויקח הרב"ל בעצמו בר אחד ותפב
אחת בתוכר בר אמלאה מה נולה כעת לנמוד בהמלאכה עם נכוהם. ויבאל לו
הרב"ל מה שמך ויאמר ישראל ויאמר לו הרב"ל עליך הב' אומר שר ל
אחר בר אחפלה ולבו יחלין ויסבו אח עלמם בחדר ח' ,ות נפש הבן ל
לבתו ותבנבם ברבנות ונחפרסם בעולם ולומד לר' ה' בדבים

ועדה נגיש סדר בסחלקתו אל לשלם בעלון ומדי דברי ב ס
נגיש אל אחר בנעבנו בחשנו לספר מעמיריה אבי הב ב
אחר היה בחבנלם בן הקדוש מהרן נשמה בנו בן ב' מפורסם בל ר
בחבנו ולם בל בל הבים אבנו אלקבנו ובים מבפרבים מעלבנו
ובים אים בשם בשנם בבנב ובבני מאות. ובים ובזר בל יפיו בבנלבנו
לו יותר אבילו בוב אחת מעלבנה בבנ"ב שבים נחבים לו בל בן
אחרי בבחלקתו בוב שבנו אל מרון בקבורה בהבנלבן אחר בים בוב בל
מלאכתו וכן עשו בעת בעבן בבנלבנו ובנו מרבנים בר"י בוב בבר שבנו
הבמנגר מי יבור בלבלך שולך תמים ובפונו לבלה בר' בלה בבלה בב ס

אולם הרב ר' ישראל הב"ל לא הארוך ימים על מעמלבתנו הן מ בת
ר' בדים הבים מנון בימים הבעמים אחר שב על בבא
בבנו אל לא מרבו יותר מב"ו שבה אחרי בבירת הרב"מ הבלבנם

שם רב ואמרי הולך לקמתו תורה מפיו . ויסמוך לו מה שמו של אביב יאמר לו ר' ר' בער המגיד דשם . והגאון ר' שוראל עמר חסידים כדברים חסידים . אח"כ שאל לו הלם לבבכם גדול בתורה כי לבו מלוי מרמחק רב ואמר לו חריפתו ובקיאותו אין בשער ולא יגלה ספר וכשמוע זאת הגאון ר' שוראל אמר לו גם אנכי אלך עמכם הרב ומצאם אותו אם כבדיהם כן הוא לחמה לו שוב הלבבי . ויהי בהיותם בעיר ילך הגאון ר' שוראל והרב הק' ר' אלעזר מבעלגה לבקר לרבינו אמר יפא עם המרכבה לאמסטרדם והוא הלך תיכף אחרי ברב ר' אלעזר לרבר המגיד הגדול . ויבאו אנשים יחדיו לבית אלהמנה . ויעמדו אלה מלהם וכראותם הגאון ר' שוראל לא חוזר פני אמיר הגדול אמר היה דומה לגלגל ? נצחות ותפול עליו דומה דולה ויאמר המגיד לרבר ר' אלעזר מי אתה שלום לאמוה . לך ילך שאתה נמנע מו לבאותה הזה שהוא ממנו ושונאך ויעמוד אחריהם כרגעים אחרים אמר הגאון ר' שלום עליכם ר' אליר שלום עליכם ר' נחיל ויתפלא מאוד הגאון ר' שוראל אל המרחם אמר לו מה בעיני אמר אמר אמשה אזיון אמר לה אלל לרחות ויתפלל המגיד הגדול את הגאון ר' שוראל מתון אתה ויאמר אחריהם ויתפלאו מכבי ויתפלאו ברב המגיד הידעתם את הרב דשם ר' לו ויאמר ידעתי אותו . יאמר אמר הגאון ר' שוראל לפני אמר המגיד אם תאמרו מחריפות ובקיאותו בה פי דעתי הוא גאון גדול . ויענהו אר' ר' שוראל לפי אבלי חריפות אל הרב דשם אינו אל לדבר אחת ואין דעתי וחם מאוהבו כי הרבה בעיות נמצאים בכל דברין ואמר לו הרב מגיד אין זאת תורה אמת הוא בפיהו אבילו לו שוב יותרו ולבב . יספר הגאון ר' שוראל לפני המגיד ר' אלעזר אח כל הלבבות אמר דבר הגאון ר' לו יאמר ויתלהו אח כל הקשיות המחקות אמר יש הקשות אל דברין . ויאמר המגיד לו הקשיות אל דברין ויגיד ולבבה לבבה כי אמר דברי הרב מרגיש אל ויאמר אמר לרבבותה יבאר לו המגיד ר' אלעזר בטוב עמם אח כל הלבבות והפילפולים המלוקים אמר דבר הגאון ר' לו יאמר ויסר רת כל הלבות הגאון ר' שוראל ואת כל הקושיות המחקות אמרם ויתרץ אותם והגאון ר' שוראל בבבל מאוד ולא יכול לדבר אלומה כי ראה אל דברי המגיד ר' אלעזר אמרה אמר וכי לא הבורים כולם אמות לפניו ומרוחים בראשו אל המגיד ר' אלעזר אמר אמר הגאון ר' שוראל הרב המגיד דבריו כי שראל אמר לא הבין לי הגאון מרגיש אל בעצמו על כל הקשיות אמר הקשיתי לו ויעניני המגיד מרוב עניותו לא רצה לתרץ דבריו . ויפסר המגיד ר' אלעזר אמר לו הלבבה אמר הגאון לא רצה עוד לבאר לעבדה אמר הין לא לא לבינו אל לא יבינו אל עם המרכבה לבינו ומפנו אחדבה בעבם המגיד ר' ויאמר אם עם רבים ראה ולמד אם אמעמ כל החוזים כולה אמתם ינן עליו .

מעשה נפלא מהרב הקדוש איש אלקים מו"ה הירש ליב אליקער זלה"ה

בין החסידים ואנשי מעשה אמר אלו ומתחברו אל הרב אלעיק והקרוב אל"ל היה אחבר אחד לך בפנים תתן גביר אחד מעיר רמיק בפנים פרבאות מעיר אלוק יע"ל ויהי אחר כאם אמר אמר אמר יבואו החסידים ליסבר מאת רבם ולקבל מאתו ברכה מה בא בתוך החבורה אמבבר הרב הרב אמר לו דבו הרב מקדוש אמתקם ב"ה ירבין לך נתקו אמר אמר מאוד מגרמות אלו ידעתו לך פרנסתך . והנה אמבבר החסיד הקדוש אמר אמר לו אמר אמר אמר

בבוקר וילכו ילדי ערלי׳ ביער ליקח עצי׳ בערם׳ הגדול׳ אשר שם ביער ונפל משא כבד׳ מהעצים על הילדים האל׳ ונהרגו שמה קרוב לבעל הבית רבונו אשר מת בבביתו :

ויהי מזרוח השבש על הארץ ויקיצו כל אנשי הב׳ במשבב׳ ולא מצאו את בעל הב׳ בביתו גם המלבד רחביר חפשוהו בכ הבמיה לו ־ שמו יחויו מהרב הקדוש לאלוק וילך ביער וירא את בעל הבי׳ נפל מת ארצ׳ גם שני ילדי׳ ערלים ישבבו אצלו פנו מן מ׳ים ויחרד באוד וירדא גם יעליהו עליו כי הוא רוצח נפש ויברח הרחביר אל רבו הקדוש לעיר אלוק ויספר לו כל אבר קרהו מרלהו ועד סופו בעל האכסניא איך נרפף לבו ורוחו נשבר לרסיסים בשמעו לוכר אותו את הראשי׳ חכמ׳ הקדוש ואיך יצא בליל׳ ביער ומת . גם סיפר לו בני ילדי הרלים אשר נהרגו שמה קרוב לבעל האכסניא . גם הגיד לו פחדו הגדול שלא יעליהו עליו כי רוצח נפש הוא ועל כן ברח .

ויאמר הרב הקדוש להלבחיו האבדר הרחביר בני ידעתי אותך זה ימים רוב חכמיותיך בעבוד׳ ה׳ השם ב׳ה בלי פניות והשתבשה פגול חליל . על כן שלחתי אותך לבקום הוא כי רבריך אשר צאו מלכבך יכנסו בלב האדם הזה אשר נלכר בעון גדול ועצום ולו שבריר לבו הוזן׳ ולהשיבו אל ד׳ בתשובה . ות׳ל ית׳ ות׳ כי זכות לזה כי דבריך עשו רושם בלב חוטא כבוהו והשיבו מני שחת וידוע הדע כי תשובתו היה׳ מעובקא דלבא כבו עהזכיהו ר׳ל באחד עתרגיה ראשו בין ברכיו וכו׳

א מנם תדע כי היה דשא ראנים דוה בענינים שזכרו ר׳ל מעשות אבר לא יוכל החקן הבא עד העבו״ם ודוליר מכ״ר כי כבר היה לו שני כבודים . ולכן אחרי כי יצאת נשמתו בבבר׳ וילדה לא הניחוהו עדיין לבעל׳ ליבך בעולם ד׳ נשבות בפני הכבודים שרגיח . ונעש׳ רעש גדול בפני שהר׳ בעל חשוב׳ גדול אשר כבר לא היה כבוהו ועשו פסק דין כי בני הכבודים הרגו תיכף וכן היה ואלה הילדים דם שני ילדיו הכבודים וכאשר נרדנו הלך לבעל׳ . ועה׳ה אהה אהובי הסע לביתך כי חוהבך הוא גבור עצום גם כל בני ביתך הם עשירים גדולים . והם שבחים ומצפים לקראתיך ונלם המה בשלום בלי עום פגע רע חלילה :

כיסורים מהרב הקדוש דגאון הכפורסם איש איקים מו״ה

משה ליב מסאסוב זלה״ה .

ה.הלכות ודרכי עבודת הרב הקדוש הזה נורע ומבוהסבים לכל שהו׳ עבודתו דהש״ו׳ להדבק בבוהתיו מה הוא רחום אהה וכו׳ בגטילות רסרים שבגופו וברוחו׳ להשוות מדוהיו והבורא ב״ה כביכול ולכן לא הקריטו שום אדם לדרוש בשלומו בעוק ע״ד שאז״ל על ר״ל שיא הקדוש כו׳ פעם אחת היה בעיר בראב וחי׳ שם הגביר הכפורסם ר׳ יוזל נאטונאהן ותעמ דבריר כי הרחיקים מחגשאים בקרושת רבם כי לא הקריטו שום אדם שיום בעוק . וכן בחצות הליל׳ אז נבר כארי קקום כל ליל׳ ואפ׳ היה עוף עד לכאוד בכל זאת ברגע חצות הליל׳ נתעורר וקום עוד שוכרו ר״ל על נמוק קול רודי ופק וגומר כל הקשיכנה הי׳ ופק בו והעיר׳ אותו משיבתו . ושרהק הגביר בקרבו על דבר הזה ואאכר ביבו אה כחשם אגל׳ לעון כל כתר בבוקר

איה . ואז היה בליל שבת קודש ויהי בבוקר הלך הרב הקדוש מן הבקה׳ והי׳ דרכו בקודש רגוע בראשו לכל איש ולישראלים ולערלים ואבר צפרא טבא ויהי כראות הגביר ר׳ יו׳ ל רבר הזה וישבור שני אנשים ויצו עליהם ליילך אחורי הרב בלאט ובחשאי שלא ירגיש וקרוא באזנו בקול צפרא טבא להקריטו בשלום מפני יראת מות . ויסתרו האנשים לעשות כרברים וילכו בלאט ובכעט רגע בגשתם לכתפי הרב רצריק ויטה ראשו ויאבר צפרא מבא צפרא מבא ויהי לפלא בעיניהם .

וגם בדבר הפעת ליה הפתכם סגביר ושבה כשוקה של הרב הקדוש וכבר חולו ביין יין ומפיקים סרגים בזה ולא מנע עצמו מלכתות ובפעם אחר שבר הלך לשון ויין וילא הגביר כן פאיס מעיניו הוא קודם שעה בנים שבר הלך ולשון ויין ומרדים ובולה מלון מן המלר לכם כמעט רגעים בחסכה בפניהם לעגה ותרמה כי שקר בפיכם . אמנם ברגע ע׳ כמלם הפעה הבנים שבר הקון בחרדה גדולה ויעבר ממסכנו ויתמם בגברון לב ואמר מיקון הנות בנכי׳ ולבם ותהיה לפלא .

פעם אחת בעבר בבת קודש לאמר בא הרב ק״ה להתפלל תפלת מנחה משעוקו בעליהם מלוגם לבנים ועמל בהלכות ולאמר לפני הפיבה הוזו לל׳ כו׳ לו פתאום היה מכיר עליהם ופסק בנני הבמת ולבם בנני חול והיה כן נמרוקים נגולים בהם ולא הבוש לפלא בעיני כל הבהיריה הם הדבר הקדש הזה וילכו אחריו מלעגים ויקח חון לעיר ופסק דלת שר מכפר אחר שביים מעגים אחר מאמצי ישראל כיסוריה גדולים על אבר לא שילם כספו בראשם מהפולמדע והיה מעבהו כי אמרוהו אל המרכבה אשר יבאו בה הוא ולבם וכיון ולא בהמבה סבו אשרו בעבר על אבר מתיגע ולא נוחר בו שמנה והנה הרב הקדוש הבל היה בעל קומה נאה יפה תואר ויכבר מרלה וגולה חן בעיני שרים רבים בעבר ולא באמר לאה זה בעמשבה שרחיל לדבר אל שבר והברהות דברי חן ובנה הת הבר ולדיו וכלומה דבריה זריה הבר גלה חן בעיני הבר חונתו וכיון הדבריה לאמר מה זה כי יתן אים ישראל אחרי המרכבה לא נאה לבר גדול ובכבר כמוך כי אים ישראל יהון אחריו ואמר הבר לבריה הרחיקו מהכה אם ישראל הם ישראל הם מעבה בעליהו ויתעבף בעליהו ויתפל הבלבו לביתו והרב הקדוש בבת הקדוש .

דרכו בקרוב הרב ליפש ליר׳ים ובא כאמר לאה דבר מה לגמור חסד מיבור ובאה בלי שיבור עבה ת׳ לאה כי הבעלים אבר קונלו ליריך לאבהו ולא יתן לבם אים מיה לאחות ומוכיבים בגמה לער בעל חיים לא הם בגמ״ר בומרא דאוריתא ולחד מ״ל דרבנן לכך מיבר ולקח כלי יעבל מיה מן המעיין והבקה הבעלים ויהי כראות כאחר אחד ב״ה אחד אחד מבקה הבעלים ויאמר הרב כי לא הביר אותו הבקה בת בם הבעלים בלי ואתן לך מכרך ויאמר הה׳ לעשות מלאכתו ובמעבר רגע בת אחד אחד הביר אותו ואמר הרב הקדוש מהכוהו בם זה בטוחה בה . ויאמר הלך ומה ויבא לביתו לבל יודע לאים

פעם אחת בעבר יום הקדוש אחר יום הכיפורים בעת מהלכו כל מעם הקדוש לבית התפלה ומם בנית התפלה בל הקדוש ז״ל כבר נקבלו כל החסידים בבלם בלבו והם מתחיבים על אליה הקדוש ז״ל ואזה לא בת אולם לרבו הקדוש היה בלא יחוליו המתפללים עליו ומם ־ אחר לבת הבו מתפללים בלא הרב הקדוש לבן החילו לומר כל נדרי ואחרי כן בת אל בית התפלה וידבקו החסידים

מחרי שהם דבר מה סיים. ויודע לסם כי בעת שליכתו לבית המקולר שמעם קול ילד אחד בוכה ותופק על למחול וירן למקום סהם ויראל לו מין אם כי אם הילד אלסה לבית המקולר ובעוזה הילד בוכה. ראמנול הרב הקדוש על הילד וידבר עמו לבחור אם יהיה מחוק עד כי שיגיע כפל על הילד אלו הלך לבית המקולר כל הדרי

אמר הרב הקדוש ז"ל למרחי אסבת ישראל בהקדמה אחר שסיים אמר בשמחה שם כפרשים אחרים וכמוזן לבו ביין אחר לרשבון אהבה אומי אז לא ויעבור אבבחיר למחול. ויאמר בספרי אחר אמר אמר אבבחיר ומה נעשיר ויאמר לי אם אבבחיר בשמח הרעשת ותמוני ויחבם ונא דבר מאומה. מה למד כי אסבת ישראל טוב לבריות כי מחסורים ואבוזו לבו אל אלוהים ובגרתם בו כי.

אמר הרב הקדוש ז"ל מן הדין מעשה לקה ומגולות חפצים בדין לשוזה כי אלו נודע מבפרי הרבים כי אין לך מדה ובח באדם שנבדל לבנלה אפי' המדות הגרועות שם כלם לעבודת הש"י יתעלה שבאות ע"ל שנאמר ויעבוד לבו בדרכי הבב וכו' והאמיתיות נגד שגאי ח' וכו' ולמה נברא בה הבפירה והפיקרים בעולם למעשה הלקה ומגולות המביים. כמשל כאבר יפה אחד אחד אנגן בטפול ומוך לקה וחבר בה המחבר ואומר לו סבלך יהבך אל ה' וכלומר מדבר בעמון כי אם הבים אז כאלו ח"ו אין מי שיעשיש אחו בעבר הבא כי אם אחר בדבר וזה הקים ואשתדל לעשות חסד עם בעבר הבאו ודברים אלה עמוקים בחכמה לעבודת הש"ם ב"ם:

מעשה בהיים בבפר מ' בחבר אחת מקבץ לילד אלהו אליה מיוחד לבבר הבדיק לחבחוד לבקה דמיים בעדם הבחים בהבוא לא הבבר אם הבדיק ולא ידעו ויבא לילה בעבם בעיר אחר חלות ולא ידע איה איה לישות ילך בי חבירה גדולה בהים וידע ברחוק בית אחת ואר דולק שם וילך עד בית הם והוא ויחם בית ארב הקדוש כי כבר הים עד מחות הלילה. ויקרא אחורם לחבר בית הם לחחות לו ויפתח לו הרב הבדיק וקבוה ויאחלבו הים בבבר זבבמיל מקום לנון ויפנבו בו ויחבחבבו אל בבית ובתן לו מעם יין ולף לבהחות נמנו ויאחלבו מה מעשבנו ויבא לו כבבו מעבבר אחר ויאמר מקבה ליך ולבבו לילך לבבר הבדיק מבחבוב. ויעיבבו הבר"ם בהם הים לבבם בעים אחר חלות לו חוכל לילך עהם לו בבר"ם בחוזב יבבה ארן. בבוקר הבבם אבבי אוליבך אמה ואבי אלבר בבבלך בי הבבר אבי בעינו. בבר גם לי מבבאוחך אמה ובם אמה יגר לו מבל ויעבר הרב הקדוש אל מקום אחר מי הם בבבילון לחם וחבית לבנין לחם ותבבלל לאכול ויפלר בו ויאבל אחרי כן בבעא לי אמה לבבבם אמע ויאבבו וירבלם מעבל הלבר ההאלאם. בבבוקר אור ויקבע אבבתו ויעבר לו מקום ויאמר אילחבה בבה לילך לבבר בבדיק בבבר אחי ומעלחי בבעיחחו לי אבלחי ואחיחחי גם הים לו בעבחחי מעיני ויאמר לו הרב הקדוש הרב דבה אמר לי כי בבר ילדה אבי אמרו לי בבלום ובבר בקרובותיה כי אבעינה בן אבר בבלום יקם לאחרם וילך מבבת הרב בלא עבת אם הים אחו ובאמר בא אחן נודע לו כי הים בבית הרב הקדוש ויבו הרב ז"ל בבאמו נמבל

אלו לבחרתו לקיים הבבבה אורמים בבאון:

מעשה מאת הצדיק ר' משה איב מאסאוב זי"ע:

זדיעה ומפורסמת לאנשי סגולה בעור טרם נתגלה

צדקתו וקדושתו.

הצדיק ר' משה איב ז"ע היה תלמיד מובהק להרב הגאון המפורסם הקדוש המקובל האלקי מו"ה מנחם מענדל מיקוקסטרא וכבודו אביו מיקוקסטרא היה גר בעיר אחת קטנה וכיה נודע בפי כל אמיד וכן היה נקרא רבי משה איב המוזר. והנה פעם אחת הלך

לתלמוד ולמה כי יאמר כל הליצימנעמן ונעקר חמס ונקמו לגמר מה כל הליצימנעמן וכל חולם מחה ולומה לא הוציא מלומה ומהרלמדלר סזה נם מחר"ם מל ר' משה ליב המסיר ויקרא לקראתו היעבה לעשות כיאמעמה בקולי ולו הקשבת לי ומאזיני לאחוי לחת דבק גם בעל מרי גלמשקן הליצים כי מה מלומה לא סיס לבקש שזר אף גם להמומר הזה לא הוכרמה:

ובאמת הצדיק ר' משה ליב ז"ע לא היה צריך אל הדבש וכה גם קקחת את הפרוטה האחרונה כמעט מחחת לא איש שיראה אשר הרה בחוץ לו להוצאות שבת. אך רחמנא לבא בעי והצדיק הקדוש עשה בזה פדיון לנוו רוחו ונפש. והשפיע לו פרנסה ברבה ורוב הצלחה:

סיפור נפלא מהרב הקדוש איש האלהים הנ"ל סיפרה הרב הצדיק מוהר"ר פייוויש מבאלשוועץ זל"ל וכה היו דבריו. אנכי שמעתי כל צרכי את מורי ורבי הקדוש מוהר"ר אליעזר זל"ל בעתה"מ ס' נועם אליעזר עד כי הנעתי לעת זקנתי. וזאת כי שבתי וזקנתי וכורי ורבי הק' עלה לג"ע העליון ונשארתי באין מורה ומנהל עלה על מחשבתי כי אסע לסאסוב אל משכן מורה להרב הצדיק מסאסוב. ויהי כי בא אות על דעיוני ויבא גם השמן בחוכם ואאסר אלי לא נאות לצדיק כבוך לבתה רגליך לפני איש אחרי מות רבך הקדוש והבנתי כי דברי השמן המסית המה לכן לא הטיתי אוזן לדברים אלה. אחרי כן אסר כי המסית זקן אתה ורפה כח והקור גדול וכל הדרכים בחזקה סכנה אל תחזר לעבור דרך הנר ובזאת לא שמעתי לקולו. ונסעתי בחורף כעת הקור הגדול. ובדרך נכנס ספק בלבי אולי אין הרה"ק רבי מסה לפי בביתו כי היה דרכו ליסע למקומות אחרות מעטים שונים ותסכק הזה העציב את רוחי כי לא יכולתי לסבול הקרירי הגדולה אשר אז ותשבתי אולי כל הלילה הזאת בחנם כי אין הצדיק בביתו.

בזמן הזה היה רב הצדיק עמודא דנהורא מוה' צבי מזידיטשוב זל"ל בבחנת הרה"ק מסאסוב. פ"אמנם קרא אותו רבו הצדיק ואסר לו מסע לביתך ברגע הזאת ויבקש הרה"ק מהר"צ מלפנו כי יעבר שמה עד אחרי עבור הקרירות הגדולות אבל לא נתנהו הלך בעצמו ושכר לו עגלה ונסע משם עד בואו באם הדרך וירא פרחוק ענלה אחת מתגוללת בשלג כי נדפקה מחמת כי הדרך הזה רע עד למאוד והנה העגלה הזאה היתה העגלה עם הרב הצדיק מוה"ר פייוויש מבאלשוען כי נדפס, ואז נעצב מאוד דזקן הזאה מתצאותיו העצומים אשר מצאתרו ואנח מאוד בחשבון כי כל התלאה בחנם כי בוודאי לא היה דרה"ק מוה' ליב בביתו. ויהי כראות הרב מהרי"צ את העגל' מתגוללת בשלג וזולל באיל לעזור אנשים בבני ישראל כאשר בא קרוב אל העגל' וירא כי הרב הקדוש מוה' פייוויש מונח בשלג. ויקיבהו ויתן לו שלו וישאל הרב מהר"ם את הרב מהר"צ היש הצדיק מהרמ"ל בביתו ואמר רן.

ויספר הרב מהרמ"ם להרב מהר"צ המצאת וראונותיו. והרב מהר"צ סיפר להרב מהר"ם איך דבו הקדוש לחץ אותו ליסע מה דמיבנו אין שניהם אם בחשבתו הקדושה כי נגלה לפניו הנעשה עמו בדרך לכן שרח לקראתו המסירו ואז הסכים הרב מהר"צ לחזור ולנסוע לסאסוב עם הרב מהר"ם ונסעו שניהם יחדיו בשלום בחזרה לסאסוב:

ויהי כאשר בא הצדיק לסאסוב וישמע כי בא אגרת כבארדישטוב כי הרה"ק כבארדישטוב חלה מאוד וכי הרה"ק מסאסוב ישא הפלה בעדו ויזכרהו תמיד בפרט בשעה הריקודין בשב' קודש בליל' וזכרהו ויבן הרב מאור עצ"ו שיזכל רק אין ענין הריקודין כמה המה ויהי בש"ק בלילה ויקח דרה"ק רמ"ל מבעלזים הרבים יקרים מסאפיאן ונעל אותם והתחיל לרקד וספר הרב מהר"ם כי הריקודין היו דברים של מעלה מאוד בכל הנוגה וחנון' היה יחודים נוראים ונפלאים עד שנתבלבא כל הבית מולו אור' שכמעט לא הפסילא שלמעל' רקדו עכו דבר שאין השכל משיג כלל.

סיפר הרה"ק הבקיבל האל"ק מוהר"ר צבי מזידיטשוב זל"ל שהי' נוסע לסאסוב והי' כשתופיג בצלו לקבל ממנו הורה. פעם אחר אמר הרה"ק מהר"צ אשים עיני ראאות התבונתו בענין הקיון חצות ליל' כאשר הי' נשבע ומפורסם גודל ענינו בענין רחצות עד שר"י אומרים עליו כי ממש בחצות ליל' קול דודי דופק בקרבו ככו שזכרתי לעיל. לכן היה הרה"ק מהר"צ מתחבא שפה לראות עינו איך מתנהג פעם אחת בחצות ליל' ויקח הקדוש מהרמ"ל ז"ל בן-ר' עכו"ם והלביש אותם גם לקח תחיכה עץ גדול' עם מגורה והלך לחוץ והרה"ק מהר"ם הלך אחריו דרעת סוף דבר. והלך עד מקום אחר. שמה ילדה בת ישראל בשע' ההוא בן והיה' אצל קרחה ובבית' היה קריר' גדולה כי היה אז פלילי עני' גדולה ובבית' היה קריר' גדולה כי היה אז פלילי דרוחף שהי' הקור גדול כאור והילדות הזו רדמו כל עצמותי כפני הקור ותצינה וילך שמה הרה"ק וירבר בלשון עכום יש לי תחיכ' עץ לכבור קנה גם עהה אסכנו' בזול ותען הילדה אבל אפ' פרוטה א' אין לי ועינה הכסף אקח לסחר אצל קרחה גם אם אתן העץ. והאסר עוד וכה יועיל לי החתיכ' העב' הזו אני צריך בקבעים ומחתיכות קטנות לדסוק הגנוזר וקרדום אין פה. ויען הבעל בביתי והכל אעש' בעבורך ויקח הרה"ק חקרוהו ויכקע העץ לבקעים. ויהי כי נבקע העץ ואאכר הרה"ק ,קון לאה ואה"כ חסיס החנוז ובאאשר נתן הע"ים בתנור אכר תיקון הכלי והיכף כיהר לביתו ויחלוף שמלותיו ויהי כראות הרה"ק מזידיטשוב דבר זה ויהי לפלא בעינו וקרא עיו המסקרא הזה שבולך במים רבים ועקבותיך לא נודעו

דרכי הרב בקודש היה לרפאות חולים וכמה ירדי ישראל אשר הבו בעתן הזה בידיו דקודשים הפך אותם ועשה עליהם הרשום וכל זה מאהבתו לאחינו בני ישראל אהבה עזה אין לספר ואין לשעד גודל מדרגתו באהבת ישראל עד שהיה אומר האיש אשר לא יוכל למצוע דמי הסכנות והשחיון מידיו ישראל הוא לא הגיע עוד לחצי אהבת ישראל

שפלותו היה עד רבאור והיה כ"פל ורך נגד כי איש ואיש עד שרי' אחרים עצכו רמיד היפל והנבזה כנודע לכל כמו שנזכר בכבה מקומות בליקוטיו דנדפסים בכל מקום שאמר הידיעו הורה נ-מר ונ"ל השפל והנבזה וכדומה כהלעונות

עוד מעשה נפלאה מהרב הצדיק הקדוש מזיד משחליב מסאסוב ז"ע:

שמח כסאסוב סעיר סיס אחד ומנו ר' חיים ווייטנקנער מוחר

טוחר יון ולו בן תלמיד חכם גדול ופלים קון בת דימים והלך בדרך כל אחרון ואת אשתו ובניו סיום לאמתיה כי נשתרו בעלום ובוחנה כל ודפקה אשתו יום יום בדפקה על שליק ר' משה ליב לאמתיר בעדה אל ס' . והוא גם הוא הבעיה לה יום יום כי מושע ותמלר אליו אמרותיה רבות אולי לעמן אמנה מעלה נדולה יתפלל אל שליק אז אולי לעמן אמרתיה בלתפלה ובזוהם כי עתה יבא עדי באתה עליו יום יום והביא לה אל שליק פעם אחת אין לך אשה עיבת אבל לטוהות לעשם את ס' רבים דברים לפניו יתנבר ואם ס' הבדול ובטוחה הוא כי אחה אלעגם ביום . לכן בעיבתר חלל ויום אבוב בעיניו יעשה ועוב דומם ויחל לתפוש אז ולימים אלה אדון אחד ממכרבי סבוחר ר' חיים ווייטשנקעבל לקרא אל אלמנה כי הבא אליו ואבא לפניו ותמר אליהם הבה בימים אלה ובא משפחה לי אלעם אנשים ערים וחנגים קרוביה יסו עמדי . לכן אם יש לי עוד איין יפן מן היין אחר מבר בעלך ל בחנים קדמוניות תן לי אלמה אלעים (בימעלין) בקבוק ותמלר לי אחי ים לאלמה אחות בקבוק אחה יין נחנה בחבאה בחסבתי בהול, ותבאי אל אחדון בחיבה ויעבר לבנו אחרי עבר פעם מן בן אחר הבריה לו ויאמר בלתי תן לי אלמה אלעים בחעלין ומסרבי ומלה משבעתיה ומקח לי שני הבינון פעמו בזל והעבה מטון בחעלין. ותבא אל אחדון ותבקש מאחו אלם אלם מאות ריינים קלגמה ומחיר בכל ולא נחנה לף אלרבעים ריינים כסף ותוסף אחה לי היין בבקבוק ומחנוה לי אחד בחה מת בעלה ומבחה נעיבים לא ידע כי אחד מעבה היין ומפי אחדון בא הכפר כולם נחנו עדיבון כי יפה אף נעיב ותחעבר מן היין זה עוזר רב ובמקם אלו בקבה מעיד אולי יקח בנה לרב ומודה לי מעיד שמרים בחחה מקבלים בה ס' ת"ם טוב . ובלתיר הבוב לה בדרכו אין לך לאחות דשם לה ס' אחת אחלמנו כי.ם ובלתר נוטעים מן היין הזה בדפסה אל שליק בבמרבו ממה ערעות ואחבולות אלו בלבב' ושרמה ש לא אלמה על מי מעלת ברכות רביני . ואני מן היום הבוא נבדיה עבדיה בעזר רב ובוחה ובחיחה מעבר ואחריחה ישנה מאולו כי כל הסבנים נקחו כולם יין אך נעאחה בכל אחר ביום עמה עד המבחה אחר כבין אחדון שר הכפר המכר .

מעשה נוראה בימי הצדיקים הקדושים היה הרב המגיד הקדוש מקאזניץ והרב הקדוש ר' עקב יצחק הכהן מלובלין ז"ל ז"ע :

מעשה הבוא פיום אחד ומקבלבנו אל המגיד מקאזניץ ובוא הבוא לבבב בבל גדול ומופלא בהולם ומדי חיים בחיבו הבוא בעבא אל שליק הבוא הבוא בבוא ובריבם בעבם בעבים בבבבים אל הבב מיחפלל עבורו בחיים ולא בבבים ולא בעבו הבוא מאוהב אל אשתו בקיבהו מאוד בכל בבבם מיבבבל הבבב אחה בבבבם ובוא דוחה אחה בבבם בבבם עד כי בבבם אחה הבקבהו מאוד ובבחה בבבבם בבל יבא מקבהו עד ובבבם לו הבב מבבבם בבמבבם בב ח בבבם מ ם בבבבבבם ב אלך בעיבו . ואולי יאמר הבב מיבבבבו הבקיבר אשתו בבבבבם לו כי בל אחר אל מבי הבב חבבים מבבל בבבבם בב יבבן ובמבל ובבא בבים לבבב ובאמר לו כי בלאה בבוא בבבבם אחבו ובעבובים ולבן בבבר בבבבבו לבב בל עד ובמבא מבב הבב

מעבה בבוא בבבם

ופתאום

מבקם דבר מבי הבב אם אחבה לבבבבל כל מבובן אבבים לך בבים אבל חבים עבי ובבבן . ואחבר אחבקיר אלבלך בבאחבו ובבבו בבבבם לבבבבם בבבבבבם בבבבבב

ממנה. והשחק האשה ותאמר לרשותה האיש הזה מנשיותיו בגד בי נפש עתה בורח מפני כפשי כי לא אוכל לעשות מלאכתה ואין לי אפילו מה לאכול בעד כל רב כזה והחזן הוא עלם יקיר ונאה כמוהו בכל סדיר ודוקא אני אחריו מאוד ואין לי רעים וקרובים פה כי מהדינה רכיים ואני ומאין אני עתה ע"כ מרה בפי מאוד:

ויאמר אליו האורח אל תדאג אבל אחי אתן לך מתומים ויסמוך לך על כל ארחי אתמוכה ואשר יעזר לך ויאמר אליו הבעש"ב למה אלמתי אין בעיניך לבריכני לו אתה לוגע לרם אתה כי לא ראיתי ולא שמעתי אף מפזרים ונבזים נדולים שיסבר לאים אחד מך רב כזה ומאין אבל אחרים אמתם אבל אני כי אלוה אלוף אתאחד אמתר אפרה כי היא ניחה עלי שתחן לך בני אתות תחומים ויאבל אוחו הבעש"ב ואיש ראיתם אם אחותי ומתי הביעה לי את הדבר הזה ויען לו האיש זה אלפה שבעות אשר ראיתי? בבאלמנם על הילדים הנידות לי כי צריך אתה להפיח בתך ואין לך בני לפסיאה כי אחותך היתה אחותכם ואנכי אשבע המידון ועתה נעמתי לפיכה ולא ראתה לאתיים עד כי אבא אליך ואתן לך עני מאות תחומים ואנכי בקבתי אותה כי אמלא לך על פני דוחר ולא ראתה קן אלמנה דוקא בעמני אליך ועכ"ב נהנתי נפרתה בחרתה מישור ומגלמנם לבקן:

ובשמוע האיש הזה דברי אחיו נשם עליו מאד ויאמר לו לאתה אלקים אתה לוגע עלב כי בחת אלי לבוסיף לי ינון על יעוני ולהיכיר לי את אחותי מתחה מה ע"ז שנה ואנכי בעמני קבלתים. ואתה אומר אלי דברים בדוים מומה אבל לא הין ד"ריים משולם ואהבתה אחותם כמעט אל דברי אחי אלמוכה. ויאמר לו הנני נמנע לך כי לא לאכל בחתי כנה ורק אלמת נגלתי לך אוזי מעיני ולא אתה הוא אחי אחיתם אמתר אפרה ע"כ יסי לא מעוגב לגיל לי אם אתה לי אתי מבטחלנן בו ר' אליעזר ויגל לו שוד סימנים אחרים ויען האיש אנכי אחיה אמר אחי מבקם. אבל מה עלה לך בדמיעך לו מאלוה כי ראיתם אם אחותי בנאלמנם כי אם אחותי אמנם בגיבור ואם לא אתמין לי בוחו אחיתך אל קבריה. ויתפלא אחותה מאוד על דברו ויען על סיבן סדבר מגיע ויאמר לו הנה כפי הגרלתם אם הנמים זכו אוחך לכך וקח לך את הכסף כי אתה הוא אחי אמר אנכי אמרתי. ויספר לו כל הנעשה אתו מתחלה ועד סוף וכי הע"מ מקאיזן אלתו בלאמלנע ואם תיפס אתה ולא מצאה עד אמצאה הוא אוחו כע"ל ויתבבל בעה"ב מאד מאוד ויאמר לאחותו נא נייר לי בדברין אתרים אתם אוכל לכרתם לו אדע מי היא אחותי ואייר לו לאחרת אתרים ויכירה בבעה"ב ויאמר היא אחותי ומן הבמים אלאחנו לעחר לי במקומי ואתה יתן ם ויקומו בבכוחים לך ויביאם לך בנים ח"ח. כי אחיתיני ממש וכל המקיים נפש אחת מלו קיים עולם מלא ויתן לו אדם הכסף ויסע מאתו לבלום.

וכאשר בא לקאזיין ויספר לפני הבע"מ את כל אבר קרהו. אז אמר לו כי הוא אעלתי בחפלתי ע"ז הבקשתי לבאן מתקבל פיום מאתך כי כבר נגזרה עליך נזרה שלא תוליד בנים מחמת שקרעת קיטורי הנאלים ועתה אל תדאג כי יהיה לך בנים ח"ח כמו שבבעתה בן מיוסף אמתה וכן היה:

שיריו אחר ובתי בוכה ומילנה במר נפשם וממלאת לבתנים. ואנכי סולך שומם במר נפשי כי לא אוכל לעשות מלאכתם ואין לי אפילו מה לאכול בעד כל רב כזה והחזן הוא עלם יקיר ונאה כמוהו בכל סדיר ודוקא אני אחריו מאוד ואין לי רעים וקרובים פה כי מהדינה רכיים ואני ומאין אני עתה ע"כ מרה בפי מאוד:

ויאמר אליו האורח אל תדאג אבל אחי אתן לך מתומים ויסמוך לך על כל ארחי אתמוכה ואשר יעזר לך ויאמר אליו הבעש"ב למה אלמתי אין בעיניך לבריכני לו אתה לוגע לרם אתה כי לא ראיתי ולא שמעתי אף מפזרים ונבזים נדולים שיסבר לאים אחד מך רב כזה ומאין אבל אחרים אמתם אבל אני כי אלוה אלוף אתאחד אמתר אפרה כי היא ניחה עלי שתחן לך בני אתות תחומים ויאבל אוחו הבעש"ב ואיש ראיתם אם אחותי ומתי הביעה לי את הדבר הזה ויען לו האיש זה אלפה שבעות אשר ראיתי? בבאלמנם על הילדים הנידות לי כי צריך אתה להפיח בתך ואין לך בני לפסיאה כי אחותך היתה אחותכם ואנכי אשבע המידון ועתה נעמתי לפיכה ולא ראתה לאתיים עד כי אבא אליך ואתן לך עני מאות תחומים ואנכי בקבתי אותה כי אמלא לך על פני דוחר ולא ראתה קן אלמנה דוקא בעמני אליך ועכ"ב נהנתי נפרתה בחרתה מישור ומגלמנם לבקן:

ובשמוע האיש הזה דברי אחיו נשם עליו מאד ויאמר לו לאתה אלקים אתה לוגע עלב כי בחת אלי לבוסיף לי ינון על יעוני ולהיכיר לי את אחותי מתחה מה ע"ז שנה ואנכי בעמני קבלתים. ואתה אומר אלי דברים בדוים מומה אבל לא הין ד"ריים משולם ואהבתה אחותם כמעט אל דברי אחי אלמוכה. ויאמר לו הנני נמנע לך כי לא לאכל בחתי כנה ורק אלמת נגלתי לך אוזי מעיני ולא אתה הוא אחי אחיתם אמתר אפרה ע"כ יסי לא מעוגב לגיל לי אם אתה לי אתי מבטחלנן בו ר' אליעזר ויגל לו שוד סימנים אחרים ויען האיש אנכי אחיה אמר אחי מבקם. אבל מה עלה לך בדמיעך לו מאלוה כי ראיתם אם אחותי בנאלמנם כי אם אחותי אמנם בגיבור ואם לא אתמין לי בוחו אחיתך אל קבריה. ויתפלא אחותה מאוד על דברו ויען על סיבן סדבר מגיע ויאמר לו הנה כפי הגרלתם אם הנמים זכו אוחך לכך וקח לך את הכסף כי אתה הוא אחי אמר אנכי אמרתי. ויספר לו כל הנעשה אתו מתחלה ועד סוף וכי הע"מ מקאיזן אלתו בלאמלנע ואם תיפס אתה ולא מצאה עד אמצאה הוא אוחו כע"ל ויתבבל בעה"ב מאד מאוד ויאמר לאחותו נא נייר לי בדברין אתרים אתם אוכל לכרתם לו אדע מי היא אחותי ואייר לו לאחרת אתרים ויכירה בבעה"ב ויאמר היא אחותי ומן הבמים אלאחנו לעחר לי במקומי ואתה יתן ם ויקומו בבכוחים לך ויביאם לך בנים ח"ח. כי אחיתיני ממש וכל המקיים נפש אחת מלו קיים עולם מלא ויתן לו אדם הכסף ויסע מאתו לבלום.

וכאשר בא לקאזיין ויספר לפני הבע"מ את כל אבר קרהו. אז אמר לו כי הוא אעלתי בחפלתי ע"ז הבקשתי לבאן מתקבל פיום מאתך כי כבר נגזרה עליך נזרה שלא תוליד בנים מחמת שקרעת קיטורי הנאלים ועתה אל תדאג כי יהיה לך בנים ח"ח כמו שבבעתה בן מיוסף אמתה וכן היה:

מעשה מרבינו הקדוש אספקלריא המאירה מו"ה יעקב יצחק הכוי מלובלין ז"ע:

הנה בסתגלות סלדיק הקדוש רבו הסחידים ליסע לגיר רבו ממו רבי יום יום. וכל אחד אלביר אשוקה נמרלה בלב יתר הסחידים ליסע אלגיר.

והנה אברהם אחד מאבות הנבואה לבדו ומשה ואהרן ומרים ויוסף אל שלישי הקדוש לב' טוב אבותיהם לגדלין. והיקם כבודו נקבל כי הנו שלישי כאן לו שלום ואמר לו אל תחמוה פה אל לך מעבר לשרף ולעיתך. ובקרב ישלם פני הנא לא מה לבוא עבודתי ויעיתיו חרב עלהב ביני לבריכיני מבר ביתי ועל כי בחתי לשום לב יו"ם. ומלוום אשיבה מהר מרם יו"ם והלעיק לא נתן לו לדבר אמונה לא נתן לו אחד מיהודים כי שום עיכוד לבתו. ויפסר עצמו מפניו ואחתיל לנכת לבריכו לא ביתו חרב וכמו בא עד המלון אחר בגיש לגון בו הלילה ויבר בהקרעמעי כבוד במבוכה נירמה בחשבון מה זה ואל מה זה ירדסי כליכיו חנם לא ביתי. לא דבר חיים מזה ונם בעת קלר לפני להנעש חזרב על יו"ם לא ביתי לשום ויסבב במסבבנו בלבם לאור יומם כי יכבה נרותם לעמן יבוד ויפסר אל ביתו וסבב בתו שמה דנים חסידים הטוסעים אל הבר הקדוש אל יו"ם לעלגין. שמה בתו לא הקרעמעי וילחו את הארבן מלה מוכב גוחה ולוחב מבהמת לבו ויכיריהו ויבאלו אותו מתי הלכת מביתך לנכת לגדלין. ויבא אותם הגני טבע מלגדלין אל ביתו ויסבר לשם כל בגילה ויבאו שמחים ושוחבי לב לגדלין. ובבואם שמה שלום תיכף לקבל שלום מהבלעדי הקדוש ובכיכם היה אחבר הכ"ל ולא בדר הלילה ולא שמה לבו אלו במלבנים לך אחל אותו אמוד נא לי לאחים לדיק שלמה ויספר כל כל המעלה ובל המחיון בל חסידיים הקדוש אחו אלו לחיים ושמה לקחוהו אל הברחם ליסא עמדה שנת אל לעמוד לה הלילה ויען לבאיש ויאמר לבן בל אל שקר אמרת כי אל אחר יולה שבדה חסידים לשמוד לא יוכל ביבון אחר קדוש. כי אחמוה בן מוח בה מוח לשם בלוח קדשו. כי נמר אל אחבר שלמה כי יעוה מ"ו ויעלד בחנ. לכן מה עליו כי ישוב שמה לבל יעות בעיני בכיים. אולם אחרי אשר חסידים שמו אלו לחיים לחיים בזה קרבו נזר ליון ומסף יומים עד יעיו. המעשה הלו יהוה ומפולבאה בפי חסידים ולבן בתבתים פה לנעון יוהיבע בפי כל לדעת עד כמה נדלה כח שבדה אבוים אם שחחפו יחד ובם התפלה בשמעות יותר בגבול.

ולבן נזכרנו על חפלה בגיבור:

מאדונינו הקדוש רשב"ב אשר בירודי אש בפיו דהמלמוד איש אלקים קדוש מו"ה יעקב יצחק אשר בעיר לובלין חיה לעינים ואמונא לדור ודור חברה אזנים:

בהתגלות

אל הקדוש הקדוש אלוה ית' רבוים מבני עיר אשר דברו עליו כבוד השבל ולכלום. ופעם אחד בעת מלאת מאמר מכבן בספר השבל לבבו ולפני כל אחד הבינו לעם דבחו ובאים הטובע כל בה בים בל מאוד ובים המיל מחרף ומגדף אם קדושת אל הקדוש הקדוש המיבר ודבר בבים בל כל חסידיו הנמתיבים בו ובמה בבחנו בבריטשקבע עגלה בבבבדה בם בסוסים מזוזיבים ויבא אל הבר עיניו ורא לבמלוון חסיד אחד בל יד בלבן מתבוננ לנבת עבוה ויפה ויקבל אלו הלבה מבנה חסיד שומה בבם הלך בי מחבנה לבחת לבוחות אל אבמיר מקלך בידו חוחמן ומחילך בן בא נפש בבה ויקבב אלו ויוסקר עליו בבביר בדבריו בלאותו לו מבמון לבם מה ואין בל עבות חלבפה מבל עבה בבל בבבבה בילבו לא מבמון. לא דבר מחבר אלה המבם ובמה אזון לבן בבילחך לבדם לובלין חיים בעיבים בם בבבבל אל אחים המבלא

דין נשמעין בשמים בקשת מרן ישראל צוצוקר מ"מ הרב קאנניץ אשר שמעתי מ"מ איש נאמן שהיה משמש לפני רלפנים בהיכל קדשו של האי סבא הרישא זי"ע :

פעם אחת בחצות הלילה והמשמש הנ"ל שכב על משכבו בלילות וחולד שמחו מעיניו ושכבו בעמיקי דעיונות? שמע קול פיס מרוח ופתוח עניו פיסה גדולה ופחד כדול ורב עצמותיו שתמיהו ובדרכיו לא לדם נקפיו ושמעם את הקול מדבר רבינו קדוש שרמלל אין לו עכפה אעלוהם ועל מעיתי הלחיו? מעקמיה זה עשר פעים אין לם מנוחה וחולכת מדחי אל דחי מאד לבקעם ומנקעם לסר ומשוטטת ביעדים ומרבדיהיה ומלאכי משחית יסוכהה ולא יקפוה אלה לם על שברה ויבן מרם ומשמש המשמש הנ"ל את קול המעיד הקדוש משיב לו ואחר דומיה ויסה הנ"ב המעיד הקדוש לקבול מה היו מעשיך בעולם ושם הקול ראייתי מוסם כיבור ומונב [כלומר] ומשתחוי בדרך כל הכלומערה ויאמר? לו המעיד מי שלחך אלי ומה לך בביתי אל מעם ויבן בכי גדול ויאמר הנה אבכי הייתי מעגן בכלי מיר אל מחוונה הרב הקדוש ואתה אמרת אלי הנה בגן הרבה מיר ובן עמיתי ומעמיתי את לב רבינו ובזכות זה לבקש מלת רבינו מסר יתן מיקון בעמיתי כי אלמי נסמות שרמלל עלו למעיה ע"י הפלת רבינו ולמה תגרע מהם כלא מחבא שרמלל אני. ויעבוה המעיד הנ"ל ל"ב לאיפוח אולי עוד אזכור את הנעיון אמר יום הזכרת הקדוש בהכנסת כלה אחיר לכה דודי אעם יה הנ נון ולו יסי? מיקון בהמתחד ותעלם המשמש אזה יצא מפי אחוו לבדיק בקדושה ובטהרה ושמעו מאות ואחמיל לרבן הנעיון בקול בדול ובמומה רשות לכנוס נוקיים הקודש ובאמר המעלים אמרים מחון כי אין לכם המעיד הקדוש בקול בהמשמש אלו לאמר בשוד תשבן לך אחדים עם אלים אמת אזה ומעוטבן בחכריכיון עמוד בגנרו יגא יכול לבעים בפנינו ויאמר המשמש המעיד הנ"ל מחיריה אנכי מאוח ולא אחול ליך מרגוב שמחר אמר יי אחר עיקת מן המעיד הקדוש קח לי אם המעם אשר בידי ולו אמחל מאוחב ולך המשמש ויקח את המעם ויסר מאחו כסרן עין אמחל ויבלמה ולך עם הייתי אולוהו מחון לעיר ויחב לביי המעיד הנ"ל בלי שום מחר . ושכב על משכבו עד אור הבוקר ויפתח לא לאחות הבית ולא הגיד לשום אדם מהמשמש בטרולאה בזאת ויה בהתקדם הנעת בעולם המעיד הנ"ל יפני ויחמיל לגיר לכה דודי בגיגון הנעיון בקול בדול ובמומה אמרים אלי לא המעיד לך לנקיקיר ויען הקול עוד בבכי . גדול אילך מנית רבינו הנה מעשיות הקדוש לא ידע מחוטאי ליך לבינו הקדש פיעמה יראמר יצרשוני רבינו הנה המתבנאי שמדיים מחון כי אין לכם רשות לכנוס נוקיים הקודש ובאמר אזה אמרו אמרים בידכם מי אין ולא המעיד הקדוש בקול בהמשמש אלו לאמר בשוד תשבן לך אחדים עם אלים אמת אזה ומעוטבן בחכריכיון עמוד בגנרו יגא יכול לבעים בפנינו ויאמר המשמש המעיד הנ"ל מחיריה אנכי מאוח ולא אחול ליך מרגוב שמחר אמר יי אחר עיקת מן המעיד הקדוש קח לי אם המעם אשר בידי ולו אמחל מאוחב ולך המשמש ויקח את המעם ויסר מאחו כסרן עין אמחל ויבלמה ולך עם הייתי אולוהו מחון לעיר ויחב לביי המעיד הנ"ל בלי שום א

ר"מ בשמעתא דמלחמתי בק"ק יפאלי הביאים. והיה ממרסס אלגם
מון וגדול הדור בלעמוד אולם אחר היה לדיק גדול בנבואות
ל"ד דשנו אחרי המיר. ומה שמו בכבוד נדול וחיו ירחים
כל אחרי הטיר. כי היה דרכו כ"ל בשם פנים ובלון אדם
בעולם וכקטן וכגדול ובכל אלו. ובדבות הימים בכל אחרי כי על
שבח אחד מי' ובוקן נדול מדוים ביאם והנה הרבנים אמר הרב
לחבוד נייחי הדנים כל יום ה' ולא מנאה כי כן ה' חמיל דרכם
ליבר ביום כי אל אל הדיחים בלקוח דיום טובים על שבת. ובקבה
הרבנים אם הדיחים אחרלא לבוד אחים לא בבעולם והיה אם חתן
לבם בלילה. לוני יבלו שם דנים שיבי' על שבת. והרבנים בעבודת
מאוד כי לא קרם מעולם שחבי' שבת בלא דנים ותענוגי שם אבל
הדיחים על אמרה והמתיבה על ביאם אבי הדיחים ואחר שעה
בלו אחרים בשמחה כי לבו עבודה אבי דנים בגדולים והקבה הרבנים
מאתם אם אבי הדנים במחיר ביוקר רב ואחנן לבם מחיים ולא
הספיקה לקחת מאתם הדנים בלם אבי הבנים לאם הביר אל מרכבה
בכוד' והרץ לקנות דנים אל שבת וכאבר אמרו לה הדיחים כי אין
לבנות דנים כעת ורק אבי דנים אלו בינינות רבה עבור הרבנים
אבר היא נבנת אם בעל מאתמנות ורק עתה בלעו הדנים הבנבים
לקחנה אותם בילה ומצאם הנבנים מי היא הבנים ולא אבר היא
נרוכה דנים אל שבת בעת אבר בכל הביר לא יי דנים. ואחבי
לשלם לבם מי שבים אחבים מתנה לבם הביר' האחת עבור הדנים.
ובדבריה המבסס מיד הרבנים אחת הדנים ואחרים מרכבתה הבחלים
והשבלנן אלה דקה אם הסמנים ואחרן לביהה ולהדיחים הרים מאוד
אבבר הזה אבל בם יחלו המעה לבנים לא דבר והרבנים בשאר אם
בבבי נדול אל הבחלות והבינוחים אבר נדפה לוחה האמה הכל.
ואחן בדים רקבנים לביהה בבית האחר והבסקר לאמה אבירים אל
אל אבר קבה לה אמנם ר' אלוני. ואת האלולים והבינוחים אבר
נדפה אותה. ויאלה הרב אבר אבר אבמם אמנה ויאלה אותו לבנבין
אבל אחיה אל הדנים לאחיה. ואם לא יילו ליחן לו הדנים נאר
עליו הרב ויאמר לאמה אבנבי כי היא נולפת. ויחבון אלו אבמם
לאמרו מהבלוחות הזה. כי אמר לי בלא תדעו אמי הבלוחות אותי
לבנבי הדבים כאלה לרחם כאלו לרחם בעיר אבר עוד לא אבלה
את דברי ואמה ירבון אבם ומבוחה אין אחי אבים לבת לבית הבנבים
לאבנד לו בי אחבה זוהר ואמה אבם יחנו לי ולא יחבחנו אבים בלבים
לאבר בחמר הבבלים אבל הרב לא הבנים על מעבוחיו הרבות דיאמר
לו הבה אבבי מרא אחבחה ואבנבי אבלה לך ואחה אבר בלבחה.
ואחאבר אחי אבבר הזה אבמי ומבי ומה ישאה לך הלא אחה מעה אחאה
כי אעבה בל אבר אבבי אבנר. והאמנם עבי' לו הבה ליבר לך
אבנבר בו הרב ואמר לו כי יחביים אותו אבה לא יאמע לו. והאמנם
ידע כי הרב הוא לדיק נדול והי' ידע אמנו ובוכרחת ליבר בלי רלונו
לבית הבנבר ויאמר אבמם הרב אבר אבר אבל אשות אבים אבלה אבל
ידעאה בי נם לרון לא אחבה אבנבר ואת אבר ידי' אעבבה הביה
אמרי. ויחבוהו הרב עוד הבפעה אחי' אם ידי' אבשים רבים בביחה
יביד היה אבמנו כי הוא זוהה ולא יביד את זאת בהבחלי.

וירא אמנם לבית אבנבר ויחבחה בבלום כי הרב ביקם אבה רו"מ
כי יחן לו הדנים כי אבמנו אבחה לאחה מאת הדיחים אבל אם
לא אבמבבה נם עבודה נדו את הדנים ואבחבה אבחה אבים לו בחור
אבר ולאה בבבוד הרבנים ואבבבה אותה. ובבמחה אבחבפה את
דברי הבמם בעבה בם אבחה ואבות לבית אבחבה ואבבלו את
הרב. הרבנים בבבי כל הבבבים אבר היו בבית בעלה אבבי הבבל
אחבוני אבר נבו אם לבחיבע על אחה דבר הבבחי אלולה ובדבה
מאד מאד על אבר נעוו לו אבם אבמנוו ולא יכל אבמם לבחבחבה
ויאמר הנה אבדוני אחם אלבם ואבלי נאבבר לנמנעבה הבבל הם עו עבלי
כי אבינם אם הרב אבבר דמחה לבל אבר יאמר לי ואוה אלה דבנו על ידי
ע"ב לא הבחבנו עלי אם אבינ בם אם דברי הרב כי לא מרגלי אבי
עובה אלה כ"ל נזר עלי בבבקוחנה ולבה לבחבים אותי אם לא אבינם
לו. ויאמרו כל הבבבים דבר דבריך הנה הנה ע"ו עבו אותך אבבר
הבבל ואיוכרת אחה לעבוחם לבל אבר יעבוחך אי אמר אבמבם הרב
עוה עלי לאמר אבבי כי כי אבבם נבחם אבים אחה היה אוה.
ובהיתנו דברינו יצא לחון כי עכ"ו יבאה לבבבון לעמוד בבית בן יחמו
לבב הבבבוחים ויבו אותו ויהי אאבר אבמנו כל הבבבים אם הדברים
אלה ובמנוו נבחה אבים אם אלה ובעבה בבבל אלה אלה אמרתי
לבם קודם אם הוא הרב ואחם ראו כי בנים דברי והנביר מחאמנו
אבינו ויבב דומם ובנבבבל נבו אבמה ואחרי כן בחה אם פיהו הבבבי
אחבבם מי אבבר עבבה בבי אבמבדים עוד אבר הבבבה בם הבדבוך אבר
על מנבבם יאבבי ואבחה שבו אבבה אם לבשות בן אבבה עליו אם כל
אבמה. כה דבר. הבים ובבו ובלבם דבריו. הבבבים ראבבי הבבבל
אבבר אם בבית הבבבר בם לבבם מבים הבבבר אבה אבבר אבבי בם
הבי' בדבאם כי לא יבבינ בבבבבו אבה לבלות לבית בבאם בם הבבבו
ידע בבבבר בבבור אבבר יובל לבבבאם אבה אבבר בם הבבבו בבבבבה
מאבי ובים ובאים אבמבבים ובאו לאחן ויאמבבו בבלם בבבבה אם לבבבות
ובבבו לאבבבר ובאמבו לו בבבה בא אחן בבבבבר בי אבי לבבו אבבי
בבבב אחבו בבבב"ק בבבבבו ובבבבו בבבבב

כולם לבד הגביר אשר נלקח דומיה ומחמת עצבו לא היה יכול לקום ושמעון הרב אותו מכאבו בדברי אומר ודברים ושוב בראש כל המתפללים ויאמר להם הרב מרו מה לישה כי אתפללה לבים הזעל ומה תרלו ממני ושנו ראשי הקהל שלום אחמוכל אל תמה הגביר כי היא עוזה ואתמו לא יעבוו ולא שמעונו כלל מה ע"כ על הרב לברר דברו כי אם לדברו ע"ד אחר עשה לה בני הגביר ממזרים ויאמר הרב אחרי אחרר לכם בדברים אמונה ובדוקה. אבל היום הזה שבת ולא אחנהם אותו ואסור בשבת ליסר בדין ומחר אעשה הבה הזה ותרלו מלוכם כי לא אקר מלי. ויפטרו ראשי הקהל אבל בעל אחאם אסף עליו אמרו לאמר מה לכם לאסף דברים יש בכותו לברלאות יראה היום לא הדבר לכם מוחר אבל לעמוד בשבת בו בדברים בעמוד הזה. אבל אחרי אגיד לכם חסד הרב לברוח בלילה ומחר תבקשוהו ולא תמצאוהו ובזאת יברר דבריו כי לא יהיה אלו מי אחקור. ויתן הרב עיניו בו בכעס ויחריקהו. ויאמר בם שאם מדבר לדברי בעצה אחרי לא תמצה בחמונתו אין. ואחר אחר בחמונו יועשתי כי בוא תבוא ובאמת אין עליך אשם כי אתה לא יודעתו מה לך אם תלקח אחנינ לך אין אברר ביום המחרת. סבה בעל המעשה אשר חטא שמה יבא ויגד בפניי ויסבר לפני כי הקהל אין בפל דבר ויהיה אחן מוקם ע"ז מחר יבאה בבוד. ויקרא הרב אל המשמ ויאמר לו בזוקר מקח את המשם אלי ואנך לביא עלמין לקבר אלוני ותקיים המשם על הקבר פב"ג הרב קרא לוחר שחבא אלין בשבת שעיריה ביום הזה. וכל הקהל תלקבו אה בגם-המלאכת מהיה וידע הכל כי יש אלוקים בישראל אך בהיכר אדיב לבשמים כי ישמה בם מחצר מחיצה קצוה בוילון ויאמר לו מקום ולאמבר אשר רבותי אתמשה מחר כולכם ותמצו אל הכבאות אלו בשלחן ואחלה בפלאות וכסאמיו דבריו בפל לב הגביר ויתקם. ויאך הרב לקרוא בספר תורה ולהתפלל עוסקי ועם הקהל והזאה בלבד שמעה אחת לו לאמר לברלאות נפתי בעלה כי כנים הדברים ותחתק ותלגב לדברי הרב:

ויהי ממחרת השבת ויאספו בו הדברים אנשים ונשים ופף לבית הקהל לרלות הבחלות אשר ישמה פה. והרב התפלל בתפילין לרבו"ש ואחר הש"ם היה שעה שעיריה ואך הרב לבית הקהל ושב על כסאו ויאמר לראשי הקהל שלום הבינו לבאן אם האיש. ויעלהו אחריה אלו לאמר לילך ואחרכף ומנלף בנים את הרב וכנוא השמש ויספר זאת לכל הקהל. ויאמר הרב קרא אותם עוד לפנות ואמוד לה כי אם לא בא אלי מיכף אגלה את שמו אחריה והוא יקח אותה לבאן אבל לא אדע אם תבוא אחיה. כאשר בא הרבה בשמחה. ואך השמש פעם בעיה ויאמר לה כי לא אלך כאוב יאבחנו בחמה אבגלות לבית הקהל ואז אוכלהם לילך. ואבוא לבית הקהל ויאמר הרב רבותי הבינו אלו קון פלוני אבר אה שנה. ופיוס באמרה כל אחשם הזאת כן שנו ראשי הקהל אמנו וביר את קולו ושמעו כי הוא אם כן ויקו הרב לשמשם לבסיר את הילון מעט ויאמר אתה בלון כן אמור כסף בא לכל הקהל אך נכל דבר הבינתם ביבן ובין האיש הזאת. והבם קל יוצא מחחת הזילון אמשעיר אחי ומעני אחכי בלבלה בלבלתי בבלבלה כי הייתי נאחן ובוחב אחבוכות מבגבר הזה. ויהי היום ויקם הגביר לבקרו אל הבית ואחכי הייתי בביתו מעיין בחבבונותיו ותקוה עלי הגבירה שאבא לגון פה אמלוי יראה לעוזר אה הבית לבדה ויהיה שוכבת בחדר מטעמת בחוק מן בית הבחבונות אשר שם סכסן. ולא עלתה בלבי שום מחבבת מון ודמיתי כי בחמת יראה היא מלעזוב אה הבית לבדה

בתין אשה בביתו ובתתי לגון ונגיה בבית הבחבונות אבל ח"ש אור לילה בחתה אלי ערך ארבעה חדרים ואכבי הייתי יכן אז ובחתר אלגלי ובאמר בקיצוני וחדלתי ומלגלגי מי אח המגדה אבבגיר בבגייר בחתי אלוך ולא אמר אבי אשמרך עוסר גחל מאוד. ואם לא אחמוע לי אבבי אשמרך אחריתך כי אעגיל עליך כי נגבת אח כל טון הגביר ואחיתך במבמר ואבבגיר כל עוד ואבלאך כחוה מבבר בלבמה עמה אויב לי כי אין לי מקומה עבו"ן בפולה האמת אבל אחם רבותי דייבו בא אח דיבי לא מה הייתי חייב כי לא יבולתי לבתובד עוד יבלי. ויחבו לי בעם וחמה הוסיף לספר בבבי כי הוא בבה אקלא בא ובדו בן ענייבים אותו לבלום אפי' בגיהבם ויספר אח כל בעבמה אחו מעמת לאחו מה בעולם אה עד כי נגו כל העם בבבי' ואז הביים הרב אח קולו בעבה זועה אחר אחו מוחב כי כנים דברי המה אבר מעיד בפנין הים וסיה כיוב נאלמה דומים ויעבר בה הרב ואחנו קולה בבבי אחבל ואהמבל אינו יכולה לבהיים אח המה כי כנים דבריו ואז אמר הרב אדבו אבבי כ"ש לא יגא אקר מפי ויבו הרב ויביאו לו הבספר והעביים ויבו לבעבו בבבי אותם כלה ויתן לה בם בפוריו ואחי"כ אחן לה הרב הבוגה אחוהב ובם לבמה היים מיקון גדול ממה בבוהב אל חבאיו בבבים אבר אחה קו אחוו עד כה לאים יבר הרב שבה לו שובה אל ידעו אבבי יאבי מי היא הרב ויתבלו מאמו אחוב אבל הרב לא אחמבהב אם הרבה ואחקבל אח"כ לאבי"ל לאחבאו ואח"כ לאמצוינה זבוחו יבן עליהו ובל ובל ובשיבו אמן:

עוד בעשה נפלא מרבה הקדוש הגאון המפורסם איש אלקים האבד"ק אפטא ז"ל:

בזמן שהיה הרב רקוזנו מאפטא בעמעזינו היה סמוך אל העיר מעזיבוז ביילבלר אחד שהיה פוטל שוחוט וכל אוש אבר בא לגבולו זכה לשוחט אל לבדוקה אל לבדיקה אחרים. והמבקיש לאבר המשוחט בכל הקהלות אע"ל היו מסברים לרבם הקהלה אחר שעשו ממנו נבלאות אך לא ידעו בגוף כלו אם בקולוסה ו וא מלאיקים בחרבים אל בתו אם מסר"ת ר"ל ויאמר הלליק אמש לבסר הבוא לרלות מבבגיו אם לאקרא נדולה עד לאחות אל אם בגא לקה ומעשיה עובים אל ידעי הוא מסר"ת ר"ל והכרתי שמו מתחת הבמים ויבא הרב הק' אל בסר הבוא ויבא אל הבילבלר ויתחבבו הרב הלליק מאפטא בבל יכיון אותו כי הוא הרב מאפטא ויהי שם בבית הבילבלר כעבבה ימים ובא רבה אבנו אל הבית ויעשה שם בבית הבילבלר בעבבה ימים בעיבו שהוא מבבו לא בראותו בבבה בבבה יהודים היים מבבה תפילין ומתבלל וכו'. ובא היום היה עומד אבל שבעבה לאכבר ה"ם אז אבבה בל היום בלו ומחבוב הבה"ק אוני הוא עובד ל' בלילה ובאוה הוא עובה לבקה בבבל עה הה המבבבה בבין ובבב"כ ובבב"כ ובבה לבן בבבים בבי בוה בבים. ומחבבה הה"ק בחבר אבר הבילבלר אבב לראות אבבה אבר דבר אבר אבבה בבבה בו ובלא בא הוא אוכב בל הלילה אל אבבבו ויהבן אל בוקר ואז יאבו בבים ובבבה ויבבן אל הבהבלל כבו אבר אבבן בבבים בבה בבבה אל הבלבבו ובבבוקבי. ובוקב לבפיבה הה"ק אל הבבים אלה ב דבו בבוה אבבה בבבה בבבה ב

ראשונה לבדו ולא יעלה לו תפלתו כי אלהי הרב מפקפק ומאמר
ו לעצלה לי מלכותו ומחרה לבבו . ויקח הרפ"ק הרב הרילבלה
ר עשרה מלין ו מה הוה לבבו לפעול בעבור ויכחד הרילבלה ואמר
ם ידעתי דבר זה ו אל מזלינו הרב"ק כי הוא הרב מפקפק וכי
הוא נוחה עליו לעלות מעלו . ויען רבי ילבלה ויאמר מלה לפעוה דברי
חכמים ובכני לעלות חזיון ולספר לך כי הן מגדל בחמנו בה' חבר
עלתה לפעוה בה לו כי הנה הוה הן חכמים ולא הספר בל
המלוכות והמלאכות אולה חבר לו מנסמלה בד' בה עלי ישוחות
מעמים ומרוץ הזמן ודברים אלה לא יכלו לכן לא אולל לדרוש
בעברים לפני הרבה קהלו .

ויקי כמעוה הרפ"ק דברים כאלה ויבא בי מחם בפי הבליק הזה
אשר דרכו בחחרה אחי ביקש מאלהו לספר לו מאוצעותיו
וכה היו דברי . אחבי בחחרה בד' בכל . ואל כל נגלע אחר אחר עבר
עלי נעמתי לאחי . כי חזק היה בחחרה בד' . ומלחי היה כי לא
בנה אחר הוה בעשה לחוקה כי לא מחרחי ממה שהיה לי לאחיעיה
ויחתי לבם בעין יפה ובפנים מיחקות פעם אחח היה לי אורמים פה
בעת אחר לחלבלה ומחרחי מאוד עמם ואח פיקוחם בה ליר ובלים אחר
העיר כי אבה כרצם ואם לא אבה לא אבה לפעומיני בכוח בכל ואחבחי בלעמה
מלאת הבנאמה אורחים עומד לנגלי אוך אלעיר אוחם ואם אחר יעמוה
בחחרה בד' כי בנע בחה לפניו נבנו הכפך לאוה אחר ויראחי
פנים שוחקות וכן היה בחרה בחיים ופעם אחח אחפם מעיכו אח
בכפי לא היה לי לבלם הלחפם מן האורלבלה אל לא נספר לבי
ומעב לא היה בקרבי כי בחחרה חזק בד' ביחה בקרבי כי
יעיבוני ובבנע אבחחרנה אם אלעבר וכן היה כי בעל הבנאה בדוב
לאמרי ואחבחי אבנה ובלא כל הבכפך בל יד אים עחי אחר אחר עבה
מבקר אחי בבנע מיזם בחחי בנים הבר . ובכנה ובכנה דברים
רבים אין מספר .

ובאחרון בגדלו כי זה היה בנים אפם בל בחוי ובכנחי ולא
היה לי אחי מרחם בחיחי בבחחה מבנחחי בגדלו
בד' ים' ובלאחי בני ביחי אחחי כי הבע לחביר הבחחן פה
לבלות אחר אוחה אחר בעבחות אוחחות לדי בחבלה בבבבה לבני
ביחו . אחנם בא לביחי לבעוע בקולם כי בחחרה חזק בד' כי
ובביחי . ואין מעבוד לבבחים לבוש בבא בא בחבע בחוחם בו
בלא אוחה אולם לא יכלחי לבעוע דברי בני ביחי אבר לאחו אחחי
בכל בנע ובבע ולא בחיחי אחן בבבריהם ובבבחחי אל חיבר ובחוח
בן בעברי דרך אבה אחה בהבלאחי אבבע בבבריה בלבה אחדן
הבריחה בחבנים אל ובאחה מבבבם אחיון ומבלבל בפם בל מי
יבי בא אחיון בבבחות לקול דברי בבה אחבי אבה בחבור ובבבע
והבבחה אחוקם בל מאחו ואבחי ובני ביחי לאחוני בי אלן לעיר
לבחבקה עם בן אחד בקרן מחוחר אבר בין חיום ואחר חיבו אחת
אלקי הים בא בי אחה לבוחם אבע בלא בא לי בבחחיב ומבלל אבר
אבריח אחלק לבנים אלק בי ובבני בחיחי לבחיחי בזה בבבחו
הבעופים בבעב . ואלק אחה לבי לאח לבעיים ובבחיח ידי אלמיד
אבבחים ובומבי בחוחה בל אחלק בבה בוקם לד' . ואחבי בבבחה
אבלחי אבחבי ידי בבבחי ובלאחי אבלי אבבבע מבבבן ובזה בבלחי
רבלי ובבחי לביחי ואחבחי לבני ביחי לבקחי בי אוחקם אחד אבבר
בדול אובלב בעבבחות ובא בבב אבבבע בבן אבר בחן לי לבחבלה
לבבבה ובלבלבה .

ביום הזה מיבקם אחבקבי בחוחב בעד־המעבבע הבלו ובחבח ד'
בבבחחיו ובלא לי אבבע בדולה ואבבי בי לי ב' אבבחו ובל
בבבם אבבבחן בבבע בא לידי הבני אבלבם בבבי **לביבבב** בד'

יד

ויהיו לחיבה אחמרה לאמרי ואבבי בלא אחן אח בחמבות הזה
לבחבה אל אבבחן אבבבם ובבה . אבבי ביחי בי הם אבבי לבבי בי
אבבה אבלא אבלחו יד בבבחבות בחי לבן אחבן בל בלילה אחבבה אל
בבה לאמרו בל בייב לבבי אבבע בל הבבעבע בבוקר הבבבם ואז אחבי
אחבלה אבבחה אח אחי הבבעבע בבוחב בבב ולא אחה בלא בן אבבבע בלא
אבבבע אבלילה בבבחבחות אבלילה וגם בבבבן הבלבם אבבר לי אחלק
לבבי בבבבבבים לחי לומבי אחבוה ולאחבי אבבבה אחבו עבבחבי
לבבבם בי בבבבם . ואחי אבבר אבבבע קול בבבבחי בבבבם הבה יאמיב
אובבבבים ויהי בבבבוב הבבם בי הבבן אח אבבבבע דבריו ויאמר לחבבבן
לאמר בבבבלחו בל בחו אחה יעבבה אבבן בל בבבבם מה בבבבה
בבבה בבן בבבבבר בבבבבבר אחבבבר בל הבבבבר בבבבבה ובבבבבר
לבבבבב

ונודע לכל בעלמו הסידים ישראל קדושת אלהי״ז מבטעלעשיק כי באמת היה המגלה לחיים כאלה בארבעים ומעט לא היה גם אדם קוף שרף כי אמיתי בזמן כאשר כלם נמנו יח״ל ויתאלה והאמת היה לו מנגן ונגנה . הוא היה תלמיד של הרה״ק מוהר״ר אלעזר מקאלין ז״ל ובאמר מה רבו הקדוש בקלין אמר קודש מוהו אלעזריו ולכו לבוא הקדים מ״ר אלעזר ז״ל . ויהי כאמרו בא הרה״ק מבטעלעשיק לקאלין ויעמוד כי מה רבו הקדוש ותחי׳ קבלו תמהוניו שאל אתבריים הקדושים מה טוב רבינו קודש שמיהו ואמר לו כי מוה לכלת לנשמתי . ויקם הרה״ק מוה׳ תורי ז״ל ולך ויבחה רעיון עד גופו לנשמתי ולך עד חדר הרב הקדוש דשם . בחדר הזה קיבל פני כל האורחים ובדר שם כל הבאים לקבל בכרכתו . ויהי שם נגיר אחד אלמוני ושוב רוחו אמר בא לייטן עם הרב מוניטחיו במבחר אחד ולקבל ברכתו והרב קיבל אותו בפנים פנים ופיוס מבטיחות כאמר הנה דרך הרב לקבל כל אדם בסבר פנים יפות . כי בעוהתו הגדולה היתה בזה בא בת ישראל ובעם הרב מו״ה תורי בפני הגביר ויקל בו תוחיות ניחוף כי הזר זמן מעשם שעבר על אמת פיס ל״ל לא בעתה לבו בקרבנו לומה הרה״ק מקרב אדם כזה בהתקרבות גדולה ובפיוס מבטיחות וידעים הרב הרב מניטחיו כי רוחו של הרב מבטעלעשיק בוחר על הגביר הזה אמר מכיר בו אוחות עביה . ויאמר אליו לך מה מבר מזה מה שאתה רוצה פה בחדרי ויאך הרב מו״ה תורי בפחי נפש עמל ועבע מעמל הדבר והתלבלה הגדולה אמר מעלתהו הבינמ״ל דשם :

ויהי כאשר אלך הגביר מהרב דבטעלעשיק ויאך הרב לבקש את האורחים הקיקל הקדיש מבטעלעשיק לדבר אתו . ויעמד אתו בבינאמ״ל ובתן לו שלום ואמר לו גם אתכי ידעתי אחי אתי אמר ידעתה אתוש יקעת בעבור מי שלחך רבך הקדוש לכאן לעמון עלמד כי בחיים אמר אין אסבת ישראל הקדוש בלבו כי״כ עד שאמר״ דוקא בו שעבר עבירה גדולה וכיון אוהבו אוהב ומבקש אותו אתים אתים אסוה לו הגיע לאלי הבעורה בעבודת הקדש יח״ל ויתעלה כי אמר הקרב אותו ישקה בלי ספק תשובה שלימה ויהי גדול מקדיש נמור חוץ מרבש שאחה מכיל אותו שעבר לאכעים המעמא אילכן . ויאמרם הרב הקדיש מו״ה תורי בנמשנו דבריש כאלה הבין גדולה הרב הקדוש ומדרגתו הגבוהה . ועמל בם לבבה הבינו עמון יעיב רבים :

ספרון הסידים רבים מעבה כיולא בזו שאירע לרבב הגאון אים אלהים קדוש מאמרת כי בא אצלו פעם אחת אמה תשובה שבחה בריבה ליישן בעונין ל׳ ויהי בעוב בוחר בריבה הרב הקדוש אוב אוכה זה זמן לא כבוד עבעת עבירה גדולה ושחה בלת לחיבלי קרחק מחדרי מרבה . והעון האמה ואחמר מקרב לבה בדברים בהלה בגדול עולם אלו אחך אמים לבשיים ואיע פוגש מזוו מעגנם מבבה ואינו מעגלה אותם לשום בריה אלא יבריאנו אלעזר אלינו ולא יאמיר פנו אמה אלילה גם אם לא ימדו לבבעים ובבר ומאמנת יוצר על כבוד אלו יכל להתאמץ רגע אלא לגנות אאר בבבו הגדולה שלום . ואמר הרב מאמנת ע״ז מעולם לא נאמר אלא אמר אחה . מדברים כאלה לי ואחה יכול לאמה ליקח מוכר על הכיבו נגיע אחבת ישראל לדון לכל אדם לכך זמה ואמי׳ לא יוכל לאמנות שום זמה יאמר בני פסק ישאה תשובה שלימה ותחיה מדרגתו יאחר גדולה ומדרגת קדישים בתמימים ז״ל בעבוב אבוהב אבוהב עומדין וכו׳ :

לדרב הקדיש מבטעלעשיק בא פעם אחת אחד ויהי אמר הבים בעניו ויבא בו אוחוחיו עביבה שהיה מבחבל עומדין עם אחר ראשו ר״ל . ובבה לקבב אחו ואמר אמר הרב הקדיש מאוד את פיהו ובחכמה אחה בפחיני לאמר לו בחיב ממנו לדוד בבוא אלין ענן הבינה בחאר בא אל בבוא . והפליאה גדולה ממנו לדוד קיבה מעבעי לוה

ויבפר עוד בי פעם אחת לפני פעירה הרב הקדוש מבטעלעשיק פרשה

הגיב הבה לאחר אחיה בעיר אלעם גדול והחנו ישאה בעיבה ופחאלה יבא אלין עני אחד בעלן עבעים המדבה ויאמר לו אחה אלהי הגדול לאם עשים עבירה בזוה לו בי בכח דבריו לא יכבו אחנו אלהי אלהי״ם יהיה לו שוחא בזוה ויהי׳ מוקה אבעחו ויהי׳ מוקה אחריו לבפחו והוא יעבר בדבשו לא עשה תשובה אלא לבנים בחסוב ומבכה הבאה אם הוא יודע כלל מה שעבה רק בחר אורה יקיבו ובלבו ועבבה תשובה אבעמה חבו המעמוד לדוד ל״כ כי נתן הבנים לא בא אלין בחאנליית לחכיחו ולבחה הבעלו אמר אלוי היה אבפר ח״ו לבו לשוחא אחו אלא לקבל דבר בחוסן אם הבה אלבבו כל אחבה נתן הבנים בא אלין בגיעה ואחר אחיה בחר ממש לאמר בו דוד בא לו אבע בגיעה בגיעה אלבבו לבו בבבו ובבבו ובבבו עשה תשובה אל מה והיו לאחם לכל בעלי תשובה . הבם ב״ה ישיבעו לעשות ב״כ תשובה שלימה ולחקן לב הבמנים שהיו ע״י העוחות הבביים ומן הבעיים ישיעבו אמן סלה :

ספר הרב הקדוש הבבב״ם מאה שלום מבבלא ז״ל הבה עודע בבה אחוב אמש כל לבבו אל הרה״ק מוהר״ר אלעזר לאקר ז״ל בעבמ״ל ספר דברה אלעזר וגם אימש אל הרב הקדוש מוהר״ן ז״ל ואחרי מוחה לא היה חבץ לבבוח עוד לבדיקה אמר הין אל בחיים אחיחה בעבם אחה בא לקיב בילקאמן והחאבבן אבל בבל אבבבבי אחד אבים מוחה בבבבבבבלעשיק ז״ל . והבה לבעל אבבבבי היה דבר בחון מעלה לבאול עלה חבב עלה מבדיקי בלור בדבר מה . וחן בא לפני הרה״ק מוה׳ אלעזר ז״ל ובקש מאחו שיבא עמו לבבבבלעשיק אל הרב ז״ל בדבר בעבה הבאה והבה הרב מהר״ם אמר בלבו מה אחה בא אלי בבבבבלעשיק ויהי׳ בא אל בבל אבבבבי ב״ם אחבבו הרב מבבבבלעשיק ובביע הרה״ק מהר״ם ז״ל אחבב עמך מבבבו הרב דבר אמש לבבבבלעשיק בעבמו לאחו עלה מאחו עבוי אבבבו עבור הבעבה בזה בי אין לי עמן לבבא ב״ה בבבה לחוקה בעבוי ולבן יאמחו הרב לאמש בעבמו ועלי לאחן לבבוחו בל הבבלאחה ובבחומה הרה״ם מהר״ם על זה בי הבביע בעל אבבבבי בבבבבו לבבחו אלוח בבבבבלעשיק בי בבר בי בחבבל הרב אמש ז״ל וחי׳ מחבבב בבבבות לבן הבב הבבבר לבלא בעבמו :

אך הרב הקדיש הקדוש מהר״ם ז״ל מעולל אבלות ריחו אמר בלבו אין זאת בי לאון בבבוה יח׳ אמש אמבבלעשיק ויעבר אל בעל אבבבבי בי הוא מוכן לבבא . ויהי׳ בן ויבא הרה״ק מבבבבלעשיק ויבא בבוקר בזמן אבבבבה בבבה אמר ולך אל אבבבבי בבבבה אבבבבלעשיק ז״ל והבבבבי אבבבבה בבבבבבב

ר"נ כי אמת עלה לתורים והוא היה קורא לפניו הפרש"ז לו ראה יר פרסים לם שמור' ע"ג לם נכנס זשוחם וחזק בקדקם ישמוד בי ולכל ישראל אמן .

אור נפלא מהרב הקדושים אחד מן הצדיקי' ירים מדה גדליה מזעליחוב זצ"ל נעתק מס' שם הגדולים החדש:

אי"א בא לעיר מכפר הסמוך לזעלחוב בהיות ר"ע אגזסר שיבוא לסס לעמל חיטים אחד ולסכיכמו בבגיהם של ר"מ בי סר' גדל' ר' מוהל' ומיה מלמדה אבי' ומי סי' מיבלא לו אחיי לבסמו לוי מעמיו קיר מעיר חוקם כי מחון הסכל חכר ובעיבות אמיב גדולה וכיב ר"ע מיל אמר ומי' מה . ונמב לבכבר ובבוחו בבית הילולת ראם יחס בוכם על בעלה בי אינבו בי בסבחמו יומי בוכ ל' יבוח . יבבח בחמה ויבלא הבב לם ל יבלו לו אבחים בבביב ומוכל ר' . הים בבבר הבה לים ישבלא אחביו ליבר ואבלם לו ולי יקבה ה לים לבמיו ובמבמו בבבו לבו ראם מיבחם בבמחה ים מולך וירן לבראמחו בלב מבח ויבלא ובבר אחר מולך בבבבלל הבן אל אמבו אמר עליו מובבר ראמבר לו בא בבחן ר' בבחר ואך בבלום חבל נבל בו בבעמים ובל בבוים ובל מיבוח בבבר מר לעיבבן ומבלים הבה לם הבמם מוב לבבבי ר' בבלי . מובם אמר בבבבר בל בב בבם בעבר במבוקבו . ויבלו מבוקם יחבי' ויבב לים מל בבבבל הבקבן ובחוק הבימבן מל בבבבו ובבל ר"ע לם מילך לאחר . ולים הבה ה' בם בבבוב יין ובקח בבמחבה בבם ובבוב חובה ל' על לבבם אמר מלם לו בלים לבמבו ואחר הבבבבה בחבלים בבלם מיבו הלים יבם ובאו ובבקבו ולם מבלם אחו . ובחבלם ר"ע בל המחבים הבבלבם ראם בבלם ובבו בחבי ובבל . ובל חבבי ראחו בל מלאו בחבבו ה' מלם ו מלבו מלבן בבבבים לבבו ובחבר בל בבבר"ע לבמבבל הבקבים ובקבנים ביבם ובחבר בל מבחן בבבבים בבבבם בבבבבל לבבבבבל אמר מלם הבבבלבר אמר מלם חיבוב בל בבבבו בבבבבל ראם בבבבבבל לבן בבחבח מלבו יבבבל בי בם ר' חיב בים הם מבלבל

מעשה נורא שקרה בימי רבינו הקדוש המהרש"ל זי"ל בעיר אוסטרא :

בעיר הנ"ל היו שני אנשים נתפשים ומי' מתחדים מלייצנים פשוט וכזזוטה . והיו מלחבבים ע"ז כל יומיהם פעם אחד מעמו ע"ל אל הזכוקה אחת נמצאו מחוקה בחול כי היה קבלה יחוקה אלף ואחיכות מלייצנים עוב והיה מיבה לבבו ובעבירות אמרו מעמו ע"ל יבוים קעות מאחה לייבחוקבו ובינלו. לם בבבים כי שני ערבים רוצים קבות מאחה כי הבחוקה בבעות מעמן אבל הבזוכבה הבבא לם יחבה מעלם יבחי בי בבבבבב

מאוד . ויהי לימים ומת הלוי אשר קנה את העבדים וגם אשר עמד לאת דין וחשבון וכל עושרו חשבו לו בתוך שטותו שבעל נכריות ואמר הלוי לו היה דברים מעולה . ואמרו לו הלוי אחה קנית את העבדים ממנו ויעשון כלים ומה יעבדו אותי עד העבדים אשר לא עשיתי ואנכי רק ממון קבלתי ולא עשיתי עבדים ויהי אחרי כוב שעותו ואין לו שום שימוש ל"ת אם הלוי הנה ויבא המת בחלום לבלים ויאמין לבלים ולא יחריבו ליבך עמו ולא ידע מה לבשיבו אבל המת לא שקט ולא נח ויבא אלוי בכל לילה והאמין לבלים לדין אם אשר בחלם ובלבד ובעת הבית היה אב"ד בתוכנגון הקדוש המהרש"ל ז"ל ויפקר המלוה בבני ביתו שישמרו בחשבון לבבר ויבך המלוה לפני המהרש"ל ז"ל ויספר לו את כל המעשה מתחילה ועד סוף ויגזר הגדר אלוי המת בכל לילה ומבקש אותו שיעמוד עמו לדין וע"י מבקש עצה מרהמהרש"ל מה יעבה לו שיפשון בפני הב"ד אל מעלה בי המת ידע אלוי כי בא קלי ואנכי אמות בלוי הנמים כי הולך אלי בכל לילה ורולה לעמוד את בחתיי

ויען לו המהרש"ל אל תחפוד לא תמות לך לבדיך ואמר יבא אליך המת עוד ששים אמות לו מוסרי כי חחוקים לא בחמים היה . אם יבקש לעמוד עמך בדין ועמוד לפני בב פה אות כ"ל הבא ואם לא יבקש אמור לו כי אחרים אותו ירבקה ממך . ויעש כן החולה בא אלוי המת הנה לו דברי המהרש"ל ויבקה ממנו ואח"כ חזר עליו ואמר בא עמי לדין לפני המהרש"ל ויאמר לו החולה הנמון לי עד שאחזור לאיתני ראו אעמוד עמך בדין בפני המהרש"ל ויבקה ממנו

ויהי כאשר עבר זמנו והיום נחרפה וחזר לאיתנו ולך למהרש"ל ויספר לו כי ביום פלוני אחזור עמו לדין לפניו עם המת. ויען המהרש"ל לבחמים כי אספו פה כל הקהל לשמע יקחו מוסר ויחד המהרש"ל מקום בביתו"ל כי יעמדו בה ולבן וגם לחמה יחד לו מקום אשר יעמוד שם ולא יתעבר בדברים לשון לא יזיקה ובזום שהוא שלח הנמון אל מרע"ל אח המשם אחר מות אל קבר המת ולבלוד כי הנמון הנמון אל מרע"ל לעמוד לדין ויבא המת גם המה וכל הקהל נאספו שם

וישעון חתי לפני המהרש"ל לאמור הבה אנכי נחתיתי אל מלוד אל המשכה אשר עשיתי על כי בביתי מלין אמונות ובע"ב אם לא ה' ית קונה ממני חייתי ששה חשובה ומה שיהיה הולך אזל סרב לקבל חשובה ואתה כאשר קנית ממני וקבלתי ממני אל לא הכסף אשר לתחתי עבור העבדים וגם מה שוסיפתי לך ע"כ תוקפתי בלבי כי אין בה שום אל עלו ולא ע"כ לא חשבתי אל כולל ותוקפו הנון ואתה לעה בחת אלי אתה בחטוב בלא קנית מיני בקנין נמור ושיעו ת"כ ומת עון אמת בי המכלתי עמו הקניתי מאחר העבדים אבל אנכי עשיתי לאת לבדים נעבד והאמת לא כן למיתי ולמיתי תמיד כי אחבר לך המנות ואשתקה הדבר ואתה מנות אלי חייב לך ולא לבטול עבור העבדים אלך כי אדך יעשו אותי על העבדים כי לא בקלתי שום בעלה מעבה ואתה עשית ואנכי אלקה עבורך . זאת המת לא רצה כ"ל הבע"ל והמהרש"ל אך כל הנם שמעו אל קולו אחז"כ בכה המת ובכה ובוסיה אלו לו אמר מאלמה בנפשו כי אלוה יבים ה כאשר יבכה בקבר ואינו מבקשים בעבעה בעוסים כי מרה הבים אחריהו ואח"כ עעמו עוד אחי

ויאבר המהרש"ל אלקו דברי אחי מדברי המת כי מעב אותו מתעבה עד כה וע"כ מקח בשאר מקח ובוסיה מגאר שוסה כי לא ה' אחר מה נהן הוהה בשאר"ה כי הלילו בן החטאת אבל קנה עוד חבשים ארבה לספוג על הבאתו

וכשמוע המת את הדבר הזה כמה אנכי נחוץ לבבי בעבר הנון ואיחר בלא חכמתי כי יגיע בלבלה דיני לא אוא עוד יד הים בידו עוד בעבות הבוהבה אבל מבר מה בעבשה לי כי אין מניחתי אותו לעבוד שם כי אלוהים לי כבר כבר בפסק לי יוסבר הקדוש . ויבחם אותו המהרש"ל ואמר אנכי לראשה מיקון לבעמתך ובל אתן הבוהבה ובע"ל אתן הבוהבה לבי מה נכ בן נחשן יקלו מעלך שוגבן אבל הדין כבר נפסק בלא הלכה שב אחי ומאמר פסק הרב מלדבר שמעו הבש חיבה קול בני נדול ומבקה אחר עמד שב המת נראה לבם עתה בעשן ובול ובעלה מעיבבה

עתה אציע לפני הקורא נעים ג' פיסורים מרבינו הגאון החקרוש מאור הגולה אבר מימיו שוחים כל תפוצות ישראל

הרמ"א זצ"ל.

בשנת ה' אלפים שלם מאות וחמש עשרה לנריאות שלם נתקבץ בשיבה של יעקב הרב הנאון הלריק מה"ר ד"ק קראקא ולא הניח אחריו בן לגלה מקומו ויהי אחרי עבור יני הבכפד של הרב הלריק הנ"ל ז"ל והכום כל הערי בו בשאלה קראקא הבירה עיר ואם בישראל בלא רב ומנהיג ויבחרו אלוסי הקהלות לאבי הערה לבקוד אחרי רב נאון ולריק ריאות לאבי הערה קראקא המעשרות ובעת הבית בתחל לבוקש יקר ונלאה רבינו משה בעל המחבר של הש"ע אשר יקנו הבית אם לו בן המונים שמרים שבה ובכל קלי אדם שמוא את הנודעה וגדולתו ונעוותותיו כי רבה היא וכמעוא ראשי ואלוסי פרנסי ומנהיגי הקהל הקודש בקראקא כי רבינו משה רוצה לקבל עליו את הרבנות עיד ויתמהו מרבבה בבודה שם אנשים חשובי הערה לבוא לבבוד רבינו משה לספר ע בו לקבל עליו את הרבנות בקראקא ואחרי הספרות הגדולות והרבות מאבבי הערה ומשאר קהילות אשר בבבוד בבבוד לבעבר לבקשתם ואחרלה לבם רבינו משה הבשיחם בתשובה כי יבוא ליום המוגבל לבריאות אם יעלה אחריו ויסבו ראשי הערה בבמתה לערבים לבבר לקהילות קדשם כי מלא ה' הבחרוהו וכי אלוהינו משה קבל עליו אל ד"ק קראקא ומנהן הוא לבא ליום המוגבל ליבד על בפה קדשם ויסמוהו כל הערי הזהו לבי כי טוב בי לעולם חסדו אשר לא יוצב חסדו יקראקא המעשרות לחתבה ולבעבה בדברים בדיקים נדולים והמחיבים הקודש בבבה אשר בבבה ויחמוהו כל ראשי הקהל ליבד לבבינתו אשר היה אז בערי קראקא ולבקם מאתו לשון על הרב הגאון הקדוש רבינו משה כי היה אז המעמוד בערי קראקא אבל אותו לקבל רב הערי בלא רבנין מהבשיחם וכן בבאבעבריבי לקבל בינ ף לא היה יכולים לקבל בלי רבנין מהרב הערי ויבואו כל ראשי הערי לבבינתו ויפפרו לו את נחולם אשר בבי נדול הוא יבקל בני הזהו וכי כל הדברים מרבים אלוי אבלותיהם ומפיו יצא לקח לכל הקהילות בישראל :

וישמון הבינתו יחלו ויאמר לבם אם אתם דבריכם שמה אני מאות כי הבים עיבנו לאם לבל הקהילות בישראל אשר יבוא ישרבו לבוא לבבר בשאלות וכי נדול הדור ולשבבה"ר יבב בעיני אבריכם ושוב אלוקיכם כי יבחם לבם ומליד ספר עלי נדולי הדור שמעתי והפבריב כי היא חבב בכל החבמות ויבינ לי חבר פה אשר אוכל לדבר הרב אחר בכל החבמות ע"כ מהיר אני אחבם שחרישו לי בעת אשר יבאו לקראתו לבבינתו הבינה ואמנם בם אנכי לקראתו לבבינתו עם שריב רבים ונכבדים ריאות לאים כל ערך כמוהו כפי אשר

אשר אתם בפרהסיא אותו אלי ולבו ראשי הקבל מלאכו שמחי ושוני לב שבחו לאל על כל הים ד אחר עשה עמהם ובנוח יום המונבל מפוני אחרי הרב יעקב אלאם אחריו עולה ל"ב עם שבראם סוסים רתומים ר"ר הבנו ובעבדים לוקן לבניו ובלאשר הגיעם בסודות ל"עיר כי הרב ח רחוק מן מקרבקמא מרוחנו הא אחר הדבר הבינתם ותיקם רחם ומסם בנפיים ובמרכבות ויקח אלה שרים נכבדים ויסבו למלחמה רב. ובזן ממילא מי מכל אנשי הערי לא נשאר אך תיגוף שרשיהם אחר לא יעלו לקראת הרב בחוסים ובכלי שיר וכם ובלולו אותו הערים בכבוד הסדר לכל חסידיו והתלוו מכם לפניהם כרוז יוצא מלפניהם פנו מקום לכבוד רבינו משה אל"ל וזר

הערי קראקא

אולם הבינתם בראותו תבונת ודעותו הרב אחר לא היה לו מן אף תחיינות יקר ונם היה קטן הקומה ומחוס במראה. וגם לו לבו לאמר תוסים הם הסיבולים לאחר הרבו לפפלים בשנת שול ימים ד"ר מראה הזה וחרם לו מאור על אחר עשה כל הכבוד הזה. לעבר הנעים אבל הרחיים ולא דיבר מתוקה עד בוחם הערים. אך אחרי אחר ובולו אלו הרב לתרעוון אחר בחרו לו לאחר הערי אלא הבינתם אחרי אלוסי הקבל ויאמר לכם לאחם הטרחתם אלי לעשות לי הכבוד אם לעול ימים והרבינתם לפפלים בשבתו ותכנו אלי מני רוחה בו הרב אלם עשרים ובחנות הרבה היה לי לפני כל הערים לסתרים אחר כמוני יפנו לקראתם נער עברי בן ח"י שנים ולתת לו כל הכבוד הזה אשר ק לתלמיד יאתה בגלל כן יאלח אמשה לכם אחרי אבינו בכל דעות ומשנאתי כל אים חוכם ומלומוד יאבדו ליום אחר אנבול לו על הרב שלכם אלה לעמוד בוחות אלה עם כל החכמיים הבסיר אל כל אחר ישאלו אותו בכל חכמיות והיה אם יעמוד ויצא את החכמים כבד אבבדנו ביאות לו אחר אלוה לא יעמוד ולא יצא הם לבשיר לא לבד בהרב אשלח יד כי אם אמשה כלה מכל אנשי שריר הערים הגדלים אותם מנשים ועד קטן אל כל בוחם לפרוח עין התנו בו ובשרי ובעבדי יחד כי אחת דברתי כי לא אשאיר זכר יסודים בכל הערי אם לא יצאו בחוחות ובגלון ראשי הקבל ויאתו אנשיהם אבלים ומרי נפש כי נספר שנוהם לאבל ויתחוללו ראשי הערי שריר בחרב לבסחיר הדבר אחת הרב לבני לעבר ולעבם נפשו ינאלו עוד אחר כל כל אנשי הערים ולקרות אל כי בחוקם אך יחזיקו כי לא יוצא הדבר לרבינו משה לגיען לא יפול לבבו ורק אחרי אנשים יוציאו לו כי הבינתם חזק לבו לבחוכם אתו ויכוח כלל לגיען בחין תמרתו ובן אבלו אבל עוד ביום אנוס אנוס לאם מעבחיו ובי"ב כי אינם אבלים וגם על אביהם יגון והבין הדבר ברוח תמרתו יקרא לאבן אמרתיו ויגור אליהם שאל יחידיו אחמה ממנו ויכרתו אנשיך אחמת ויספרו לו אל כל דברי הבינתם וכמעט בבר את הדברים האלה וכי בכל הערי נספך מעחתם לאבל. ויעלה חיבם אבלים בכל הערי בכי אבלי ושחו ולא יזאנו ולא יאמר אם קבלו אזתי לרב הערי הגדולים תעבים בלי ויעשתי אינם נזלה וסקבלה אינם שם כלום ובסרבו בי בעתוני חזק בסמ"ת כי אמעולבנדה ביוכות לכל אחר יאמרו ויעשתו כל הערי ויאבלו אל ה' ואחר הרב יוליעו הדבר לבבינתם כי חסן הרב לעמוד ביוכות לי שם מוכת חיקם שלח הבינתם לוקם בכל מדינות אחרי כסמיהם הבינתם אחרי הפילוסופים ויגאו ליום המונבל הערים ויתרו בית ויתר עשה מאמעלו לעמוד ביוכות ויבואו כולם לבית מועד ויבא גם הבינתם תוכם לחיבב הרב בעיר הגדול. ויקראם הרב את מרכבם עם הערי נבא אחריו אבל אחריו הבינר לבבי לבבינתם אחר קצי הפחות. אלה ראם אחני אלי אשר אתם בפרהסיא אותו אלי ולבו ראשי הקבל מלאכו שמחי ושוני לב שבחו לאל על כל הים ד אחר עשה עמהם ובנוח יום המונבל מפוני אחרי הרב יעקב אלאם אחריו עולה ל"ב עם שבראם סוסים רתומים ר"ר הבנו ובעבדים לוקן לבניו ובלאשר הגיעם בסודות ל"עיר כי הרב ח רחוק מן מקרבקמא מרוחנו הא אחר הדבר הבינתם ותיקם רחם ומסם בנפיים ובמרכבות ויקח אלה שרים נכבדים ויסבו למלחמה רב. ובזן ממילא מי מכל אנשי הערי לא נשאר אך תיגוף שרשיהם אחר לא יעלו לקראת הרב בחוסים ובכלי שיר וכם ובלולו אותו הערים בכבוד הסדר לכל חסידיו והתלוו מכם לפניהם כרוז יוצא מלפניהם פנו מקום לכבוד רבינו משה אל"ל וזר

הערי קראקא

אולם הבינתם בראותו תבונת ודעותו הרב אחר לא היה לו מן אף תחיינות יקר ונם היה קטן הקומה ומחוס במראה. וגם לו לבו לאמר תוסים הם הסיבולים לאחר הרבו לפפלים בשנת שול ימים ד"ר מראה הזה וחרם לו מאור על אחר עשה כל הכבוד הזה. לעבר הנעים אבל הרחיים ולא דיבר מתוקה עד בוחם הערים. אך אחרי אחר ובולו אלו הרב לתרעוון אחר בחרו לו לאחר הערי אלא הבינתם אחרי אלוסי הקבל ויאמר לכם לאחם הטרחתם אלי לעשות לי הכבוד אם לעול ימים והרבינתם לפפלים בשבתו ותכנו אלי מני רוחה בו הרב אלם עשרים ובחנות הרבה היה לי לפני כל הערים לסתרים אחר כמוני יפנו לקראתם נער עברי בן ח"י שנים ולתת לו כל הכבוד הזה אשר ק לתלמיד יאתה בגלל כן יאלח אמשה לכם אחרי אבינו בכל דעות ומשנאתי כל אים חוכם ומלומוד יאבדו ליום אחר אנבול לו על הרב שלכם אלה לעמוד ביוכות אלה עם כל החכמיים הבסיר אל כל אחר ישאלו אותו בכל חכמיות והיה אם יעמוד ויצא את החכמים כבד אבבדנו ביאות לו אחר אלוה לא יעמוד ולא יצא הם לבשיר לא לבד בהרב אשלח יד כי אם אמשה כלה מכל אנשי שריר הערים הגדלים אותם מנשים ועד קטן אל כל בוחם לפרוח עין התנו בו ובשרי ובעבדי יחד כי אחת דברתי כי לא אשאיר זכר יסודים בכל הערי אם לא יצאו בחוחות ובגלון ראשי הקבל ויאתו אנשיהם אבלים ומרי נפש כי נספר שנוהם לאבל ויתחוללו ראשי הערי שריר בחרב לבסחיר הדבר אחת הרב לבני לעבר ולעבם נפשו ינאלו עוד אחר כל כל אנשי הערים ולקרות אל כי בחוקם אך יחזיקו כי לא יוצא הדבר לרבינו משה לגיען לא יפול לבבו ורק אחרי אנשים יוציאו לו כי הבינתם חזק לבו לבחוכם אתו ויכוח כלל לגיען בחין תמרתו ובן אבלו אבל עוד ביום אנוס אנוס לאם מעבחיו ובי"ב כי אינם אבלים וגם על אביהם יגון והבין הדבר ברוח תמרתו יקרא לאבן אמרתיו ויגור אליהם שאל יחידיו אחמה ממנו ויכרתו אנשיך אחמת ויספרו לו אל כל דברי הבינתם וכמעט בבר את הדברים האלה וכי בכל הערי נספך מעחתם לאבל. ויעלה חיבם אבלים בכל הערי בכי אבלי ושחו ולא יזאנו ולא יאמר אם קבלו אזתי לרב הערי הגדולים תעבים בלי ויעשתי אינם נזלה וסקבלה אינם שם כלום ובסרבו בי בעתוני חזק בסמ"ת כי אמעולבנדה ביוכות לכל אחר יאמרו ויעשתו כל הערי ויאבלו אל ה' ואחר הרב יוליעו הדבר לבבינתם כי חסן הרב לעמוד ביוכות לי שם מוכת חיקם שלח הבינתם לוקם בכל מדינות אחרי כסמיהם הבינתם אחרי הפילוסופים ויגאו ליום המונבל הערים ויתרו בית ויתר עשה מאמעלו לעמוד ביוכות ויבואו כולם לבית מועד ויבא גם הבינתם תוכם לחיבב הרב בעיר הגדול. ויקראם הרב את מרכבם עם הערי נבא אחריו אבל אחריו הבינר לבבי לבבינתם אחר קצי הפחות. אלה ראם אחני אלי

קהלות ישראל ויחיל להקריבלם הבלולה הזאת וכנוני הוא כבודם עיב לא אוכל ליחס במרכבה הזאת מן מנגיע ב"ד התורה. ולזאת תאמר לבינתם אם יקום אדם אחרים עמם בל אל יעבו בכבוני אם עוד לא יזו על העיגונה לחיוכות. ובלאשר יאלח אחרי ידע כי אחרי הר קראקא הוא שולח ויחזור אליו ריקם ויאמר לבני יעב את כל הבריים האלה ויבר הדבר בעיניו לאמר כי חכם הוא ויוקש עם הכבוד אשר יאתה לנזלוי בעבר. ויעמד הבינתם לאלות מרכבה כבודה בם שבעים סוסים רתומים ובכלי שיר ובכם ובלולו בעים שרים רבים ובכבודים לנסוע לקראתו. ויסע אתם הרב עם בוחם לבית רועה. וכראתם הרב כי בית הועד עלאה מאה לפח ויקר הרב במראיהם בלי אחד כאלים אולל עבדיו ויעב עלמו אלל אמתלתם בראם הבינתם יבב אלנו ויאמר לו הבינתם רמות הם אבבי כן למיתי לאחיבבר בראם כולם. אך לדעתי אין בה מדרך המוסר לקחת לעצמו כבוד. ואבבי ידעתי כי עבורי חדלת את כל החדלה הזאת וכולם בלו לקחת לקח מפי ובי"כ נתפוך הוא כי אין בה מדרך המוסר שיעיר אדם לתרפות לי מקום מוסבי ובי נגיך אני ליסב במקום אחר אחרת. ויעבב הדבר בעיני האחיעיר ויחכה לראות מה יהיה סוף הדבר ויצוה להכניו לתחתל טוכות ולחקור אותו בכל הסבע חכמות וכה עמוקו אלה יאים בוכות ואת שלחיות כתם ואיים יכולים לנגה אחרו ביאותם כי בנם נאמנו הוא אבל הרב אז בקשו עלם למעות דבר אשר לא יעע לשמים אבל הרב ברוב אמתתו הבין זאת ובסיתם לדבר אחר ויספר לבם מעל ענוה אקרבם בקראקא עם אים בעל שני ראשים. ובזה הבינתם לחסם על כל הבריים [ונוף הבמל לא ליתני לבאר מעשה הבמוס] וכשנוע הבינתם את הדבר הזה נבבל מנוב אמתתו ונם כל החכמיים נבהלו עפנוו ויאמר לו הבינתם עתה לחיתי כי יש אמונה בעם הבריים ולא סוגר לי אתי אתקנתך. ועתה בבל אבבינך מאוד וכל ימי תהיה לי לאב ולסמוך לו סיר יומק כל הסיר ונספר בכבוד גדול ובשלום לביתו

עתה נספר אם אחר הערי אלי הבינה זאל על רבינו משה ומה המעשה אשר נספר נקח מוסר לעצם אין נגיע אלהים לחחזיק עלמו בשבלות והמעשה שהיתה בל היתה רבינו הבינ"ל היה לו חבר מ' מנינוריה היינו מבן מנינו שהיה עוסק לנוד ביחד עם ר"ב הבנתו הקבוש ר' חיים בר' בנלאל בעמה"מ בספר החיים וספר אגרת הערוך אחיו של הבנתו הק' מוהר"ל מפראג. וזה החבריים בלה תמיד ביחד בלתבבה וחבבה בעלמה. ובלאשר נקבבל רבינו אל"ל בקראקא לקח אתו חבירו הרר"מ הנ"ל והיה המבודר ביניהם בעת אשר רבינו ה' נלבר ליסב אל הנגיע. היה בבר"ח יומב עם מנדיו בקראקא ובעבם שלח רבינו את הרר"מ אל הנגיע יומו יסב אל הדיון בקראקא ויהי היום ומתם אשתו אל הרב"מ הנ"ל ובתבבה כל הערי בשלומים הרבה עם נבירים עם רבינה. אבל אלם יחד לא ישרו בעיני רבינו לאחר אבל הוא ידע מנבלות חבירו ובלאשר היה מדבבים אחו עבור שידון החבים תמיד ולא ענה אמומה וידמו לו בל הבבבים כי הוא מוקר עבמו על רבינו אבבות יבראו לפני שידון אוב בלאשר יאלח בל אל הנגיע לפני בעיר הזאת בלאפנים אחר אבבי אלין חקור בעיר אחר חיים שיהיה מעמעתת בסרה אפי' חיים מעמתם לא נבוהה ושיהיה לו בית מיוחד בתור אחיהו אחר אחרת לראות אם ושיהי' לו ספרים רבים ושיהיו לבחוק לו חי אחמה ואמלוה ואחי' אם לא תמצא הדבר

רקמשפחה אומנים ואפילו שהיה בזיונו אוזן רק שיהיה אים כסר
ובתיבה שיהיה אל"ה עולה הדבר לשום אלהים כי תנני תזנו. ולזה
שהיה אל"ה הבלה הקלה תוליע לו ואקני תנוך לו את אל אמר תעשה
ולך השתכן ויחקנה בשיר ומלא אים אחד אופה אחר יבא כי אלהים
כסר הוא ולך אלו ויחיר לי שמע כל אחי בעת תוכל מכות לשלחה
אשר כל ענוך לא אחמנה בבני בניך יזכו לשלחה שמירים מזה כי
שובל ליקח את סרב הגד לו ר"ח לחזן לך כי כן הכן הנוך לו ואמנני
יעפתי כי יש לך בת בחוצה הגונה וגם בית מיוחדת כאלה אך שפיים
שלחן לך פ"כ ולאם מה תעשה ובשלם עלת לבעות הדבר ומים ארת בזב
כי אין זוה אשר יבא רבינו הגדול מהגדול ואז לא מוכל לדבר מזה
ויען לו האופם כה לך שני אלפים ושבוים ולך להרב ובקה מיאתו רמיזה
לשפרים אשר הוא יוקה ובקה אותם והעמד בביתי אך יעזור לך
הש"ח שתיכל לגמור הדבר בשוב יולך השתכן בשמחה כי ידע כי
האופם שלבב לו עבור ערתתו ובא לה"ר ויסבר לו ויסבר הדבר
בעיני הר"ח ויען לו רבינו ויקנה הבלבל כל הספרים ויוקה את
הבאה ותעמיד שם הספרים ובוים הדבר בסוד נחול אלא ידע אלה
מזה ואופום קיבל על עצמו לא בעות הדבר בשום בן אדם אפי'
אחר החתונה וגם בעת המקבלת אין רק שלמה ויחבו אל ידע אם
אדם מזה ולזה הר"ח שלבו לבתם ויחבו עד עת מועד אחרי כ אח
רבינו מדרכו ולילה אין יפול דבר.

ו ה"י בעת רבינו ולדכו ויאבל לשום הבלבל ויעקן לו ולילה אח
פנו אוקעות ולאחר לו ידיעי חבריו ליים פנין ואעפיה
ידלוה אלא מה אתה חסר עתידי אולי יש לך עונות נפש שאתה ברוי
בלא אשם תדע כי קרובה ישועתך לבוא כי בדרך אליעו לפני שידוך
עמיתך יש דרש הבבל מעיר פליני ומאבי לא המבתי עול חשובה
ברוחם ע"ז נמבאה סדבר בחבי ואם תתלבה בזה אכמוב ויכתב
יתיקנו יבא לעזור לאמן הדבר בחי עוב ויהי הר"ח ממחליב
ומנוסר שני ימים אחר הר"ח לרב ו תדע ידידי חבריי כי נמנרב
בדעתי לכמוע לנמפחתי ובבית אבי לפרחתי ואם כי אחד עוב לי
מעבדה אחים אבל ע"ז לבי חיומה לחלמלות מה מפפחתי ואם אחי
הבבל ויוסרל"ל ויהי כהוחמו לדבר הזרוע רבינו דמעות ויאחיר לו
אלאם תעבה לי אלא אחר בעתי בעתי קבורם בעסבן יא"בי נהיתוך
מפחתאי ואתה יקר בעיני מעבדה בנים ומה אתה אחר שתרי
ע"כ מה בלבבר דבריה בבלבל אם בפסר כי כל יחיי הי ה'
אנים לאפרל מאתר ויבך גם הר"ח ויחמם ולא עבהו מתמוטה ובמיבך
ומן מוטב אחר לו אחרוני אחרוני אל מה תרבה לדבר אלי עיר בדבר
זה כי לא אמנם בדרי אבר דברתי כי מומה בבי אל מפפחתי בי
לא מאבן מלבתי עבה בבבר אלה לריים ביבוד אחי בבבוד אבר הוא
לאולי הוא ע"כ אל תתרגם עלי כי בבד אל מאוד לאפרל מיוך
אבל מה אמבה כן נמנר וכן יקום ויהי כראות רבינו כי הוא חזק
בדעתו ובל בדבריו לא יוכלו ויען רבינו לר"ח אם כבר אבבבדך
קודם אחפבר ממני ובר"ח הבבל אמבה אמרה לבל אעיר לבבודך
ואחיב בשלחך בשמיחה ובשיבים בבבוה גדול כאבר לך יאחב ויעבו
הדברים בעיני הר"ח ובריח בבלה בתן תודה לרבינו ויאמר לו עתה
לאחיו כי מלאתה חן בעיניך

ז ד"ר בעת בחודש ויעש רבינו מחתה לכל זקני העיר ויבאו להר"ח
מרבבבה בבוחים ובמרבים שבר לו אך הר"ח בחר
בשדבן הבל בשמרת ויחר לא רלה ולבאחר ישב הר"ח על המר
נסב רבינו עם בה זקני העיר לנוחה ואח"כבה לו אל אבבי העיר ל
ובנים וטף בלבר יוכן אחר לבל בר דעם בלבבר ראו אבבי העיר
רבינו ובבבים יוצאים לנוחנו מי לא יבא גם האופם הבל היה
בחוך הבנים הבבבוח ובלבר נבם ויבבבר ערך אחי מלבן נאל רב
אל שאחרי ר"ח אל"ז ויבבי עד רבינו הבבלה בבבו זה מזה ו סב רב
עם כל הבבים ובבים ובבבבן בבבר לבחוח ומבחתו וגם האופם
בבאחר אבל הר"ח לבחת אך יאבל דבר ויבבו עמו אך הבלה ובבלה
פבר הר"ח, את הבבלן לבבחו לו אמר לו הר"ח כי יבבור ובבלן
אחר ויחבחם הר"ח בחלבבות אחרים ובבבלו אבבן לבבבים הבבים
ובבאו לבבים האופם ובלבו אחר בבבבה אבבים בבוחים מהבבן הבם
אבר לא ידעו אם הר"ח והחבבי חופם והבבלבן בבבר קבוחן ובקבה
הר"ח אח אחבתו בבת תר"ב עבו בבוחרן לפני הבבבים אבבים
ובקבם אור אם הבים אבבו לבבחם ולא נודע הדבר כ"א אבר הים קול
מעבחת אבר האופם לבח את אים אחד אחר לחבן ולא קבא אל אבבי
הבבר לבחבה ויחבחו הר"ח בבבר בבם אבבו ובבבבר אבבים בבבבים
ובבבר לא ידעו אם הבבים בבבבה אבבים בבבבים אבבים בבבבים
ובבבר לא ידעו אם הר"ח

מפני מלך מ"ה ומלאם הכמים דברי ויקח את מסרתו וילך שמה
כי אחר תנות הלילה לאחר הפופס אשר ישוו מקומו. ויעמוד
אחר שאמון אשר שם יוסב הר"ח בשמעם מה הוא שוסה ומשמ
יים שני בעיניו מעוד ו אם הקול המתר מחכנו הכיר ואת הקול
כי מה שיראהו בפניו וכן עשו ואיר"א רבינו אמר אני בשם ומה"ר
פה על הלילה לאחר פחתו לו ויפתלוהו מי אמה ויען משה ויפתלולים
אמר ויפתח לו מיקם ונבוא אל הרבים ובאיכה לאמר כי רק הר"ח יוכב
לבדו ואין אים אתו ויפתלוהו הלא שמעתי מי קולות לעדים ואתה
כבר רואה ר"ח אתו לבדו ו"כ תניל לי מי הוא שלמד ממך
אני גוזר עליך שתא ל לי האמת ויען הר"ח האמת מוכרח אני לגיד
מן מי גזרת עלי כי הוא אליהו הנביא אשר הוא לומד תמיד אמי
הוא פה בם בעת אל אמה אל אמה רבינו בנוח בכלה כי אלמה דשתו
אמר אמל בא אותו מה אני אמר לו ומה תעלתי כי הוא אינו
ראה ר"ע אני ויען אליהו הנביא אמר גם הוא היה שם ויאמר
הר"ח הים כה האמת לבדו ר' אמה היפפלולים כי אתה נכון
הוא לא הגעת עדיין לקרטולי הרמ"ל אך אין אנו מוכנים בתי
ליס רחבים הייו הכנסת הגדולה בהנעת רק אמנו אוכנים
אמל בלבמו ומלגע לכת ומעמדו מתחבירים מעל מלם ולאים כזה אנו
נתנלים ויען כי אל הרב מונה מוד הרבנות ומוכרח הוא לכל הכנסת.
ולא רצינו לבטלם אלו ולהמרידו ממלאכתו מלאכת ה'.

עתה נספר מפטירת והסתלקות רבינו זל.

יהי בשנת ה' אלפים של"ג ביום ל"ג בעובר אשר נתמלא
לרבינו ל"ג שנים מיום הולדו. עלה רבינו הקדוש
לשמים ושבק דנו דחיים. כובן זאת לכל בר דעה אשר כל
העיר קראקא וכל סביבותיה רבנים וקנים וחכמים אנשים
נשים וטף כולם באו להספיד את רבינו ויהי בעת אשר
הספיד את רבינו והרצו שבחיו לפני כל העם. ויען אשר
הי ל"ג שנה וחיבר ל"ג ספרים ונפטר בן ל"ג. שנה בשנת
ל"ג למאה הרביעית רצו שיעלה מספר שבחיו ג"כ ל"ג
ראיסצום ומה היו המבחרים אם הוארים וכינוים שבכנים אדם
גדול כי זה היו מונים והולכים בלי שיעור כלל אך לאשר
בעיני ההספד היה חכמים וחסידים רצו רק לספר שבחיו
מהנראות אשר עשה ופעל בעבודת בוראו ית"ש בהכמה
וביראת חטא וכאשר חשבו כל שבחיו עמו לבספר ל"א
ברבחים ויתעוררו כל העם כי רצו ל"עלו לבספר ל"ג בנ"ל
ויתבוננו העם במעשי רבינו אולי יזכרו עוד ד שבח הל"ג
ויזכרו כי בכל פרוס בסעוד' בערב התחפש רבינו בבגדי
עני ובכל בית חפש מים לדחוץ ידיו ואמר לא ההפלולתי
תפלת ערבית לטען יזכרו אנשי הבית מעריב כי בחמת
שברות והמשבבת הסעודה היה קרוב הדבר לבא לידי שכחה
על תפילת ערבית לגמרי. וע"כ הזכיר רבינו בכל בתי העיר
להתפלל מעריב זהו שבח הל"ב. וצטערו עוד על שבח
הל"ג אשר לא שמאו כלל ויכריזו בכל העיר בחרם אם
כל איש היודע דבר כרבינו אז שכע אנאנים נמנים אל
יעלים ואל יסתיר דרבר כ"א יבא לבית הדסבד ויספר לטען
להשלים השבח הל"ג. אז באו שני אנשים חכמים וחסידים
בית ההספד הל"ל ויאמרו כל זמן אשר היה רבינו בח

אתנו לא היה לנו רשות לגלות הדבר כי גזר עלינו רבינו
זל להסתיר את הדבר הזה לבלי לגלותה לשום אדם. אך
עתה אשר גזרו בהרם וכבוהו מבחרתים אנ"ר הגיד אה אנר
ראינו בעינינו:

מעשה שהיה דבר גדול ר"ל בקראקא. אשר מתו אנשים
נשים וטף הרבה וגם מעשר רבינו ע"ז מאור ויהי
ביום אחד צוה רבינו ולא יקבור המתים שמותו הימים כי
אם יגיהו אותם עד הגיעה בפורחורה של בהכ"נ הגדול וכן
עשו. ויבא רבינו לפורחורה של בהכ"נ ויצו להעביר לפניו
כל מת שיראהו בפניו וכן עשו וראה. ויצו אז פני כל המתים
ויצו לקוברם בליל. והנה רק איש א' שהי' כבסר צוה לקוברו
פה עד כחר ויהי מבחרתא ויצו' רבינו לקשור שני רגליו
בשני נבות סוסים ולכתבו בבל רחובות העיר וכן עשו ואחר
כך צוה ליתן לו מקום מהוהר בב"עולקבות כראוי. ואח"כ
שבכה הדבר והיה רוחה בכל העיר כן הגיעו האנשים ויענו
להם אנשי העיר כי המה וזברים אם חדבר הזה הטב ויאמרו
האנשים עתה נגיד לכם פשר דבר האיש המת אשר צוה
רבינו לסתמו בכל העיר בא באותו לילה לרבינו ויאמר לו
למה עשיתם לי בזוזונות הארו הגא בב"ד של מעלה עינינו
בדיני ולא מצאו אלו אם כה אשר אצאנרך לסבול בזוזונות
האלו. ועתה אמרו לי כי היו כבנים אותי לגן עדן ורק
מאשר עשה לי רבינו בזוזן הזה לא ראי' הבנינכי עד אשר
אשאל את פי רבינו פשר דבר. ויען מו רבינו כי אותך
ראיתי יצר לפני לסבול בזוזן לכפר על העיר כי לא ראיתי
בכל האנשים איש ישר כמוך. גם למען הבוא ותגר לי
סיבת הדבר אשר בעיר כי העיניו מסני מן השמים ולא
הגידו לי. אבל לא ראיתי כך חלילה עוד מבר רע. ויאמר
המת לרבינו אם תרצו לדעת סיבת הדבר בואו עמי וארא
לכם את העון אשר נעשה בעיר ואז קרא רבינו אותנו ואמר
בואו עמי הלכנו אתו עד בואינו חוץ לעיר בעברה אחת
ושם היה איש אחד בעשירי העיר כזנה גם שני נשים אשר
שתיהם היו נשואות לאנשים אנשי העיר ואת זה ראינו
בעינינו וסיר נתן רבינו עינו בו ועשהו לגל של עצמות
ולוחת שבכה הדבר מעל העיר ויתפלאו כל העם ויוסיפו
האנשים לדבר עתה נרדף כם עוד פליאה אחת אשר תבוה
עליה כל המשומעים כי רבינו התיר עצונה אחת מבעבה
אשר עזבה בעלה רק חצי שנה וישלח לה רבינו שמותר לה
הנשא. וע"ז הפלאו כל אנשי העיר ונכרים ונתנו ומכרים
את האשה ההיא אשר היא חיי' עונה ובעינינו היתה
פליאה נשגבה:

ויאמרו האנשים אל יהי זאת לפלא בעינינכם כי האשה
הזאת היא היתה אשת החוטאה אשר המת בעונו.
וע"כ התיר אותה רבינו. וזהו שבח הל"ג אשר הגיגו על
רבינו ואז נעו כל העם בבכיה והבינו פרשת גדולת משה
כי דבה היא ואת המעשה הזאת כתבו בפנקס של הח"ק
לזכרון עולם ואח"כ נגזרתו בכבוד גדול כאשר יאתה לו
תהא ס"כ.

אולם

אולם אך לכראה עין נכנסה האור הזה אבל רבריו אחנו תכיר (מומו אנו אותים בצפא הוא האיר לנו נתיבות בסים עזים וכסולת נקיי' בירר וליבן הדלבה לאמיתי' הוא בעי הספה אשר ערך אל השולחן אשר ערך ארונינו ר' יוסף קארו ז"ל ושמעתי מאבא מארי (ואינו זוכר אם ראה זאת כתוב או אם כקובל בידו פה אל פה כאבותיו הקדושים כן שרחו למרן הב"י כי יכהר לגבור חיבורו השלחן ערוך כן יקרמנו הרס"א ובאמת כן הירבי כבר חיבר הרס"א הלכה בסוק' על כל הד' טורים ואך כאשר דקדקים אורו מרן בשרחן ערוך ככל נגי כמנגים רוך הוא המפה עליו וכל אשר לם מטה דן כהיכות אשר בירר וליבן אותה כפוסקים, קדמונים והן הבנרנים אשר עם יפני בני ישראל רורה ארי הוא לנו ולבנינו עד עולם ועליו כ' הרש ל זל מם בה ועד משה לא קם כמשה זכורו ינן עלינו ישעלמי עד אמן

תמו סיפורים הנוראים מקהל חסידים הקדושים:

עתה אחלה פני יוצר הרים:

להנן עלינו זכותם לדור דורים:

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ד